

Trần Thị Bảo Châu

Cỏ biếc

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

Trần Thị Bảo Châu

Cổ biếc

Chương 1

- A ! Ngừng lại cho tao ghé đây một chút

Hoài Khanh vừa hét vào tai, vừa đập mạnh vào vai làm Bạch Yến hoảng hốt tấp xe vô lễ

-Trời ơi ! Mày giờ trò gì đây quý ?

Khanh nhảy xuống xe mặt tỉnh queo:

Tao bảo mày stop chớ có gì đâu

Nháy mắt một cái cô cao giọng:

- Hãy đợi đấy thỏ đế

Dứt lời cô chạy ào đến cái tủ kem mua ra một bịch nào là sinh tố rồi yaourt linh khỉnh

Yến cầu nhàu:

- Mấy thứ này chỗ nào không bán, mày bắt ngừng gấp làm tao mất cả hồn

Lấy ra mộ bịch sinh tố, co ghim ống hút vào rồi đưa tận miệng Yen:

Vậy hút một hơi cho hoàn Hồn

Yến đẩy tay Khanh ra:

- Xì ! Ai lại ăn uống ngoài đường kỳ vậy

Leo lên ngồi sau Yến, Khanh lý sự:

- Ăn uống là một trong những quyền quan trọng nhất của con người . Đâu có luật nào cấm ăn ...hút ngoài đường . Nhất là đang lúc khát như vậy .

Hút vào một ngụm sinh tố đã phải biết .

- Nhưng mà người ta nhìn mình .

- À ! Đó là tại họ thèm ...

Bạch Yến gất gồng:

- Không nói với mày nữa . Đồ ngang như cua .

Khanh véo vào eo Yến:

- Ê ! tao thích con ghệ hơn, nó có đốm có bông trông lịch sự chứ không đến như con cua, xấu lắm !

Yến lắc đầu:

- Tao sợ mồm mép mày quá rồi yêu quái ạ !

- Vậy thì tao im để tiếp tục sự nghiệp ăn uống, chứ không phải vì mày đâu ghen.

Bạch Yến nhún vai chăm chú điều khiển xe . Qua khỏi mấy cái ngã tư đèn xanh đỏ, vẫn không nghe Khanh chót chết . Cô nhắc:

- Nè ! Sắp tới nhà mày rồi đó yêu quái . Nói gì thì nói cho đã, kéo đến giờ tỉnh khẩu lại than không có chi để đấu lão .

Khanh thở dài:

- Mày làm tao mất hứng rồi . biết nói quái gì đây ?

Hơi nghiêng đầu ra sau Yến gợi ý :

- Thiếu gì chuyện kể lể . Thí dụ chuyện thường ngày ơ? nhà mày chẳng hạn . Anh chàng Nam và con nhỏ Lan Chi ra sao rồi ?

Khanh nhún vai:

- Chuyện của họ, tao đâu biết

Bạch Yến cười cười:

- Thật hông ? Tao nhớ mày là chúa tò mò mà !

Hoài Khanh làm thinh . Yến lại tiếp tục chót chết:

- Bà dì Ninh vẫn ngày hai buổi đến sông tứ sắc hả ?

Khanh nhếch môi :

- Chờ dì ấy biết gì khác ngoài việc xòe bài .

Bạch Yến ra vẻ cụt non:

- Nhưng nhờ vậy đỡ khổ cho mày . Ngoài việc mê bài ra, có thể nói dì Ninh là bà mẹ ghẻ tốt, chưa bao giờ nặng lời với con chồng, trong khi ba mày vắng nhà luôn . Nhiều lúc nghe giọng bỏ ngọt ngào, tao còn khoái .

Khanh bĩu môi:

- Bởi vậy xưa kia ba tao mới chết mê chết mệt . Nhưng nhìn vậy chứ không phải vậy đâu mà ới . Mật ngọt chết ruồi mà !
- Mà muốn nói bả ác nhu má con Cám trong cổ tích hả ? Đừng nên đòi hỏi cao quá . Trên đời này đâu có gì tuyệt đối . Ở với mẹ ghẻ nhưng mà vẫn được học đại học, đi chơi với bạn bè, vậy là tốt quá rồi .

Hoài Khanh ầm ức:

- Bán bè bao nhiêu năm . Mà thấy tao có tham vọng đòi hỏi cao không ? Chỉ vì giọng điệu ngọt ngào của dì Ninh mà mà bênh bả . Thôi tao xuống đây đi .

Bạch Yến phì cười :

- Chưa tới nhà mà . Bộ giận hả ?

Giận thì không, nhưng hết thích ngồi xe mà rồi .

- Cà chớn vừa tho chứ !

Hoài Khanh hậm hực:

- Không stop, tao nhảy đại à !

Bạch Yến vội tắt xe vô lễ . Hoài Khanh để vào giỏ xe mấy hũ yaourt, giọng chi chiết:

- Mà vốn thích ngọt ngào, nhưng tao chỉ có của chua . Ráng ăn cho quen, mà sẽ thấy chua đã hơn ngọt nhiều . Bye ghen .

Đi được vài bước, Khanh quay lại hét lớn:

Tao giận thật đó, nhưng ngày mai mà vẫn phải tới chỗ tao đi học ghen .

Ngồi trên xe, Bạch Yến cũng hét:

- Đồ ma giáo đáng ghét .

Hoài Khanh bật cười ròn rã . Cô thừa biết Yến rất thương mình . Ngày mai nếu không thấy cô ra đầu ngõ, chắc chắn con bé sẽ cuống lên chạy xe vào tận nhà để rước cô cho mà xem . Dầu vẫn có một gia đình với ba, với mẹ kế và đứa em gái khác mẹ, nhưng lúc nào Khanh cũng xem Yến là người thân nhất . Nếu không có Yến chắc cô khó lòng vượt qua nhiều đau buồn để lấy lại vẻ hồn nhiên nghịch ngợm lần ngang bướng như bây giờ .

Thò tay mở chốt cổng, Hoài Khanh đi vào và cô giẫm lên những chiếc lá mận khô giòn, cong queo nằm đầy sân, để nghe tiếng chúng vỡ vụn dưới chân mình . Hồi mới về chung, dì Ninh lẫn Lan Chi đều lạ lẫm khi thấy cô chơi trò đập trên lá vàng khô này

Khanh nhớ rất rõ lần ấy bà Ninh đã mỉm cười ngọt ngào:

- Trò này nghe cũng vui tai, nhưng trông Khanh không giống "con nai vàng ngơ ngác nhút nào"

Lần đó cô đã đáp lại:

- Làm nai vàng ngơ ngác dễ bị cọp ăn lắm dì ạ !

Có một hôm vui miệng, Khanh kể cho Bạch Yến nghe mẩu chuyện đối đáp đầy tính văn học này, con bé đã bình luận:

- Mày chưa ngoan quá . Có điều cái kiểu ngựa non háu đá này không hay đâu.

Chân Hoài Khanh hắt tung trái mận héo . Dầu hay dở thế nào, cô và mẹ kể đã sống chung một mái nhà hai năm rồi . Cô vô tư cách mấy cũng nhận ra bà Ninh rất khôn khéo . Đối với ba và mọi người xung quanh, bao giờ bà cũng tỏ ra yêu thương chăm sóc Khanh . Bà đối xử với con chồng không có điểm nào chê được hết . Nhưng trực giác vẫn cho cô thấy, bà không tất nhu cách thể hiện tình cảm bên ngoài . Khổ nỗi muốn nói rõ cái xấu, cái độc của bà Ninh cho Yến nghe, cô vẫn không đủ ngôn từ để diễn tả .

Nhưng tại sao cô lại nghĩ đến vấn đề này nhỉ ? Phải tại nhỏ Yến nhắc đến sự ngọt ngào của dì Ninh không ?

Nhún vai ra vẻ bất cần, Hoài Khanh bước vào phòng khách . Cô ngạc nhiên khi thấy một mình bà Ninh đang ngồi trầm ngâm bên salon . Giờ này thường ngày bà ở sông bạc, sao hôm nay lại về sớm vậy . Chả lẽ cháy túi rồi ?

Vừa bước lên lầu, Khanh vừa hỏi cho có lệ:

- Hôm nay dì không đi công chuyện sao ?

Giọng bà Ninh nhỏ nhẹ:

- Có chứ ! Nhưng đi về sớm vì có thư ba con .

Hoài Khanh hồ hững:

- Vậy à ! Ba có khỏe không dì ?

Bà Ninh bật cười, tiếng cười lạnh và âm vang làm Khanh chợt thấy có điềm bất ổn.

-Ông ấy thì khỏe rồi . Chỉ mẹ con mình là khổ thôi .

Hoài Khanh ngập ngừng:

- Ủa ! Có chuyện gì hả dì ?

Hất mặt nhìn lá thư trên bàn, bà Ninh bảo:

- Cứ đọc thư sẽ hiểu . Dì về phòng đây .

Đứng tần ngần 1 chút giữa cầu thang, Khanh mới trở xuống với sự hoang mang . Từ khi ba đi tu nghiệp sinh ở Hàn Quốc tới giờ, chưa bao giờ cô được đọc thư ông gửi về khá nhiều .

Thường thì người nhận thư là bà Ninh, do đó Khanh chỉ nghe bà tóm tắt nội dung bằng giọng len bồng xuống trâm, còn lá thư thì cất biến . hôm nay bà muốn tự cô đọc . Chắc có vấn đề rồi.

Cầm thư lên, Khanh vội vã đọc:

Seoul ngày...tháng ...năm ...

Em và hai con thương nhớ !

Khi viết thư này anh đang sống tại khu Siwon, một khu được dân tu nghiệp sinh gọi là làng bùng vì có nhiều dân "Bùng" tức trốn khỏi xí nghiệp sinh sống . Kể từ hôm nay anh trở thành dân lưu vong nơi đất khách quê người rồi . Đây là điều anh không muốn, nhưng lao động nặng nhọc quá, chịu không nổi, anh phải trốn khỏi sở làm .

Hiện nay anh thất nghiệp, lại phải sống như chuột vì sợ bị bắt và bị phạt tiền . Chắc lâu lắm anh mới tìm được việc khác, lúc ấy hy vọng dành dụm được chút ít gửi về cho em và hai con .

Bây giờ anh đang nương nhờ bạn bè, cũng khổ nhọc lắm, nhưng đành

chịu vì tương lai sau này của gia đình mình .

Vài hàng cho em và các con rõ, hãy ráng tiền tặn để qua ngày . Riêng Hoài Khanh là chị lớn, nếu tìm được việc làm để phụ với dì Ninh thì ráng cố gắng .

Mất Khanh nhòa đi, co đọc hết nỗi . ba bảo ráng tiền tặn để qua ngày . Nhưng sẽ qua bao nhiêu ngày đây ? Nếu ba không gửi tiền về, chắc cô khó sống tiếp trong ngôi nhà này .

Khanh thù người trên ghế . Thật tội nghiệp ba . Đi làm thuê ở Hàn Quốc là điều ông không muốn, nhưng vì chiều ý dì Ninh, ông phải chạy vạy mượn mấy ngàn đô để lo thủ tục . Ra đi vì muốn người thân được sung sướng, ông không chỉ gánh trên vai số phận của chính mình, mà của cả gia đình nữa .

Vào lúc này ba đang ra sao mới sứ nguoi . Tự nhiên Khanh khô đắng . Cô máy móc cho ống hút vào hộp sữa chua rồi hút một cách vô thức . Đúng là vị chua nên bây giờ đầu bị ném vị chua của cuộc đời cũng đâu nhằm gì .

Dứt khoát Hoài Khanh phải cố gắng đứng vững, nếu cô sống đơn độc một mình, khi không có ba lẫn mẹ .

o0o

Vừa nghe tiếng xe của Nam ngừng ngoài cổng Hoài Khanh đã chui tọt lên gác . Cô không thích Lan Chi xem mình như kỳ đà, dù nếu ngồi lại salon co vẫn thoải mái, huyền thuyên với anh chàng mặt mày đẹp trai này . Khanh vốn là con bé lấm điều mà, Lan Chi làm sao địch lại co khoản ăn nói .

Túm tùm cười, cô tưởng tượng ra cảnh hết sức nhạt nhẽo khi Lan Chi ngồi với Nam . Ai cũng khen con bé rất nét na ngoan hiền, mọt miệng là mọt điều thừa hai điều dạ, đi đứng khoan thai, dịu dàng . Nếu so Lan Chi với Khanh thì cô giống như một thằng con trai mất nét . trước đây ba từng than rằng mẹ cung quá làm cô khó bảo, khó dạy . Lần đó Khanh đã giận

ba suốt cả tuần . cô cho rằng ông không được quyền phê bình mẹ, cũng như phán xét cô vì ngày xưa chính ông đã bỏ mẹ con Khanh để chạy theo ngọt ngào, quyến rũ của người đàn bà khác . Bao nhiêu năm quen sống trong tình thương yêu vô bờ bến của mẹ, Khanh tưởng mình sẽ chết theo mẹ khi căn bệnh ung thư bất trị đã cướp mất bà .

Mãi đến lúc gần nhắm mắt, mẹ mới nhờ người gọi ba về để trối trăn, nhắn gửi .

Vậy mà đã hai năm hơn . Trong khoảng thời gian đó cô chỉ chung sống với ba một năm, sau đó ông đã đi Hàn Quốc . Với ông, Khanh chưa kịp quen đã xa cách . Nhiều lúc cô thầm hỏi:

- Trong tim ông có chỗ nào cho đứa con tung bị ông bỏ rơi không, rồi lại buồn bã dằn vặt mình . Ôi ! Chiều nay sao ta rầu rĩ thế này .

Nhòai người lấy cây ghi ta treo trên vách, cô ra balcon ngồi ngêu ngao hát:

"...Hỏi những tiếng buồn có còn rơi

Hỏi những tâm sự có chơi vơi

Hỏi lá vàng theo thời gian

Dù những phiếm đàn đã phai tàn ..."

Tựa cằm vào thùng đàn, Khanh lơ đãng nhìn những con ve sàu nhảy nhót trên dây điện . Ước gì ta được bay như chúng ?

Buồn là điều Khanh sợ nhất, bởi vậy cô luôn tìm việc để hoạt động tay chân, nhóp nhép mồm mép cho vui . Nhưng chiều nay thì không vui mỗi rồi . Cô nghĩ tới chuyện học hành và muốn trù mền ngủ một giấc cho quên đời . Học phí của học phần hai Khanh chưa đóng, nhưng cô không thể nào mở miệng vào thời điểm này . Không tiền đúng là khốn khổ .

Trước đây hàng tháng bà Ninh tế nhị để tiền quà, tiền tiêu xài vặt lên bàn cho Khanh . Nhưng hai tháng nay bà không làm thế nữa, tự cô phải hỏi xin . bà Ninh vẫn cho, có điều số tiền tiêu chỉ bằng một phần ba số trước đây .

Đó cũng là cách tần tiện đúng như lời ba đã dặn trong thơ . Nhưng có bất công không khi việc tiện tặn ấy chỉ áp dụng với Khanh, còn bà Ninh vẫn phây phây ăn diện, vẫn thuê xích lô đưa đón đến sông bài, đi khai hội hàng ngày . Riêng Lan Chi vẫn có giáo viên tới tận nhà dạy piano, vẫn đến tiệm gội đầu, massage da mặt, vẫn sắm sửa quần áo dép giày đủ món đúng model, trong các shop sang trọng .

Dù bà Ninh và Lan Chi không nói bằng lời, cô vẫn hiểu trong mắt hai người, cô là kẻ ăn bám .

Đưa tay vuốt nhẹ lên phím đàn, Khanh ảm ức nghĩ tới số vàng trước khi mẹ mất đã đưa cho ba và dì Ninh . Số vàng dành dụm cả đời ấy để nuôi cô ăn học . Cô đâu phải ăn bám, nhưng sẽ mở miệng nói sao đây ?

Đang đắm mình trong cuộn tơ vò, Khanh bỗng nghe giọng Lan Chi vang l?:

- Của anh Nam gửi chị nè .

Khanh ngạc nhiên nhìn mấy cuốn sách Chi đang chìa ra trước mặt mình . Cô ngần ngừ cầm lấy .

- Sao lại gửi cho chị ?

Hoài Khanh hăm hở chọn nhạc, rồi tự nhiên hát hết bài này tới bài khác .

Hát mãi cũng chán, cô vươn vai đứng dậy rồi đi xuống nhà .

Đôi tai thính như đôi tai thỏ của Khanh bỗng nghe tiếng xù xì . Dẫu biết tò mò là tật xấu, nhưng cô không ngăn được mình . Đứng nép vào tường Khanh nghe giọng bà Ninh vang lên:

- Con ngốc lắm ! Lần sau nó có gửi gì cho con Khanh thì nhớ giấu kỹ . Ai lại đi bắc cầu cho chúng chứ .

Lan Chi sụt sùi nhu khóc:

- Giữ những thứ đó làm gì khi trái tim anh con không giữ được . Sao con khổ thế này ? Mất Nam con sẽ chết .

Bà Ninh vỗ về:

- Bình tĩnh lại con . Rồi mẹ sẽ tính toán cho . Nhưng điều quan trọng là

con phải tự tin mạnh dạn . Đồi bây giờ yếu đuối là thất bại . Nếu như yêu Nam thì con phải tin nó là của con ...

- Nhưng con không thể ...

- Sao lại không ? Ngày xưa mẹ đã chiếm được ba cũng nhờ mẹ quyết tâm cao. Bây giờ giữa Nam và Hoài Khanh chưa có gì hết, chắc chắn con phải giữ được nó. Hừ ! Con quý nhỏ ấy là cái thứ gì . Nó thuộc quyền sinh quyền sát của mình . Mẹ bóp nó chết lúc nào chả biết .

Hoài Khanh nóng bừng cả người, tim đập thành thịch vì tức . Bà Ninh rõ là trơ trẽn khi vỗ ngực khoe từng giết chồng người khác với con gái . bà muốn đối phó với cô chỉ vì Nam gởi tặng cô mấy quyển nhạc tàu nhạc tây này à ? Hừ ! Để thử xem bà làm gì được Khanh . Bà tưởng mình là cộp còn cô là nai tơ sao ? Hừ ! Dù không hề nghĩ tới Nam, nhưng cô sẽ lượn lờ với anh ta, cho con bé Chi khóc xuống mới được . Ngày xưa bà Ninh đã làm khổ mẹ, bây giờ Khanh sẽ trả mối hận ấy .

Như vậy có ác không khi Lan Chi là em gái cô ? Nó vô tội và lại là một con bé yếu đuối . Nó sống ích kỷ thật, nhưng nó chưa khi nào hỗn hay làm điều gì tổn thương đến cô mà !

Giọng Lan Chi bỗng chua chát khác thường:

- Con thù Hoài Khanh, con muốn nó chết cho rồi, chết cho người khác được yên vui, hạnh phúc .

Ngực Khanh nhói lên một nhịp, cô run rẩy vuốt mồ hôi tươm ra trán vì câu rủa vừa lọt khỏi miệng Chi . Con bé vừa xúc phạm đến Khanh đó .

Lâu nay nó nhỏ nhẹ, dịu dàng nhưng nó đâu hề thích cô ở chung nhà như cô vẫn tưởng .

Hai tai ù lên nhưng Khanh vẫn nghe tiếng bà Ninh cười thật khê:

- Nhưng con an tâm mẹ sẽ có cách mà .

Hoài Khanh rã rời bước trở lên gác . Cô ra balcon ngồi và ôm lấy cây đàn . Cô đàn mãi đến lúc những đầu ngón tay đau buốt vẫn chưa thôi . Nếu ngày mai cô kể chuyện vừa nghe với Bạch Yến chắc con nhỏ sẽ không tin

. Biết đâu chừng nó lại cho rằng cô bịa để bêu xấu người hiền dịu ngọt ngào như mẹ con dì Ninh .

Thần thờ nhìn những chùm mận đong đưa, cô nhớ tới những lời vừa nghe và muốn khóc .

o0o

Đang lững thững dắt xe ra khỏi cổng trường Hoài Khanh chợt nghe có người gọi mình . Cô quay lại và hơi ngạc nhiên khi thấy Nam . Anh chàng trông thật bảnh bao với cái áo thun CK xám và chiếc quần Jean Armani đen đúng model .

Bỏ chiếc spacy dưới lề đường, Nam bước đến bên cô, giọng trầm xuống:

- Mình uống cafe nhe Khanh .

Khanh nghịch ngợm nghiêng nghiêng đầu:

- Được thôi ! Nhưng em cò một lũ bạn đông lắm ! Anh nhắm chịu nổi mồm mép của chúng không ?

- Sao lại không ! Vì em anh sẵn sàng bao một phòng karaoke máy lạnh cho bạn em tha hồ múa mép

Dứ dứ ngón tay bé xíu về phía Nam, Khanh cong môi:

- Nam nói thì nhớ nhen, bao giờ tập hợp xong những cái...mép trình độ nhất, em sẽ nhắn để anh thuê phòng karaoke máy lạnh, hát có chấm điểm hẳn hơi trước .

- Còn bây giờ em đi với anh nhé ?

- Dì Ninh dặn đi chơi với ai, người đó phải đến xin phép dì ấy . Anh dám không ?

Nam im lặng , Một lát sau anh nói :

- Chiều nay anh sẽ đến xin phép . Lúc ấy em không được kiếm cớ từ chối nữa đó .

Hoài Khanh lơ lững:

- Ai lại từ chối đi chơi . Em sẽ rủ thêm Lan Chi cho đông vui .

Nam buột miệng:

- Dường như em thích đám đông ?
- Đúng vậy ! Anh không thích sao ?

Nam gượng gạo:

- Cũng thích chứ !

Khanh tủm tủm cười . Cô lên xe và thông thả đạp, mặc cho Nam kè theo một bên . Nhỏ Lan Chi mà nhìn thấy cảnh này chắc sẽ vừa lăn đùng ra khóc, vừa nguyên rủa cô không tiếc lời . Nhưng suy cho cùng Khanh có lỗi gì đâu .

Giọng Nam êm êm vang lên:

- Quyển tập nhạc đó thế nào ?
- Tuyệt lắm ! Đàn suốt một đêm sung vù năm đầy ngón tay luôn .

Nam xót xa:

- Đừng chơi ghi ta nữa . Organ bây giờ cũng không mắc:
- Nhưng em không thích organ . Nó và piano là của giới trung lưu quý tộc, đâu hợp với em, người thích ôm đàn ngồi ở thềm nhà, ban công góc bếp . Hồi mẹ còn sống em hay bị rầy vì cái tính tùy hứng bốc đồng . Em tự hứa sẽ sửa đổi, nhưng tới giờ vẫn chưa được . Mỗi lần ôm đàn em buồn và nhớ mẹ lắm ! Càng buồn em càng đàn dữ dội .

Vậy hôm đó em buồn chuyện gì ? Khanh lắc đầu:

- Anh không hiểu nổi những cái buồn của con gái đâu . Có thể là rất vớ vẩn, nhưng vẫn buồn như thường . Buồn và không biết nói cùng ai .

Nam khẽ cười:

- Nghiêm trọng giữ vậy sao ? Nhìn bên ngoài anh nghĩ Hoài Khanh là người không biết buồn, vì lúc nào em cũng đùa, cũng cười hết .

Khanh chép miệng:

- Tiếc rằng người ta không thể căn cứ vào bề ngoài để hiểu nhau . Bởi vậy anh chớ nen "Tri nhân tri diện bất tri tâm" . Coi chừng bé cái lầm đó !

Nam có vẻ quan tâm:

- Em buồn chuyện gì, cứ nói với anh .

Khanh lém lỉnh:

- Không được ! Buồn cũng có bí mật . Nói với anh hết thì còn gì để buồn nữa . mà nè ...

- Gì hớ Khanh ?

- Sắp tới nhà rồi . Anh đừng hộ tống em nữa, chậ đường lắ !

Nhìn gương mặt vờ nhắ nhó của Khanh, Nam phì cười:

- Anh đâu có lái xe hủ lô mà chậ đường . Em đuỏi thì anh ...vọt vậy .

Rồi Nam trầm giọng :

- Chiều anh tới, Bye nhé !

Hoài Khanh gậ đầu . Cô lí lắ đưa tay chào anh theo kiể nhà binh rồi thông thả đạp xe đi tiế .

Bữa nay Bạch Yến về quê nên cô đành cặ cách hát bài "Xe đạp ơi ! " đến lớp . Vắng con bé mới có một buổi mà Khanh thấy lẻ loi ghê gớm , Suốt mấy tiế học cô im lặ ghi bài chứ không ngọ nguậy thầ thì như trước . Thời gian này Khanh luôn sống trong tâm trạng nặng nề vì học phí cho học phần hai vẫn còn như bản án tử lơ lửng treo, Khanh sợ sẽ không được thi cuối khoá vì chưa đóng tiền học lắ !

Vừa rồi cô hạ mình nhắc tiền học lần nữa, nhưng bà Ninh lại hẹn đợi đến kỳ hốt hụi cuối tháng . Lỡ đi ấy không hốt đượ hụi, chắc cô tiêu quá !

Dựng xe ngoài góc mậ, Khanh cắ đầu đi một mạch vào nhà mặc cho tiếng lá khô vỡ vụn, trắ trở dưới chân mình .

Đến ngưỡng cửa, Hoài Khanh chặ khựng lại khi nhận ra trong phòng đang co khách .

Vừa thấy cô, bà Ninh đã đứng dậy , kéo vai cô vào salon:

-Ngồi xuống đi bé Khanh . Nãy giờ đi trông con gắ chết . Sao trễ vậy ?

Ngượng ngùng vì thái độ vồn vã khác thường của bà Ninh, Khanh nép sang một bên, giọng ấ ứng:

- Dạ ! Tại bữa nay con đi xe đạp .

Rồi cô hoang mang nhìn hai người đối diện với mình, trong khi bà Ninh

khúm núm giới thiệu:

- Bác Liễu và cậu Chí thuộc công ty Hoàng Hoa chuyên lo giấy tờ cho các dịch vụ xuất khẩu lao động và chuyên gia đi các nước ở châu á . Còn đây là cháu Khanh ...

Nghe bà Ninh nói thế, Khanh chột tò mò, cô thần nhiên nhíu mày ngẫm thật kỹ người đàn bà bằng tất cả sự hoài nghi .

Bà ta béo trọc béo tròn, với mái tóc nhuộm đen xoắn tít thành từng lọn ôm lấy bộ mặt bự phần . Với đôi mắt dày đỏ chót, trông bà ta như một mụ tú bà . Còn gã đàn ông mặt lưỡi cày, vận áo chim cò sặc sỡ, cổ đeo dây chuyền cả lạng giống gã ma cô thế này mà nhân viên công ty gì đó à ? thật khó tin nổi !

Nhưng họ tới đây chi vậy ? Chẳng lẽ có tin của ba ?

Lúc Khanh còn thắc mắc, lẫn dị ứng với đôi mắt ti hí mà gã đàn ông nhìn nhu muốn lột trần mình ra, thì bà Liễu chột lên tiếng:

- Tôi đồng ý !

Bà Ninh cười toe . Xoa hai bàn tay sơn móng màu tím vào nhau, bà xun xoe:

- Vậy thì xin chị tiến ngay thủ tục giấy tờ .

Khanh hỏi ngay:

- Thủ tục giấy tờ gì vậy dì ?

Bà Ninh phát tay:

- Con nít biết gì mà hỏi . bác Liễu thấy mặt rồi vào đi !

Không đợi nhắc đến lần thứ hai . Khanh đứng phắt dậy gật đầu chào đánh cộp và phóng ngay lên lầu .

Rõ là vẽ chuyện . Giới thiệu mình với họ làm gì cơ chứ ! Đạp xe về đã mệt mà còn gặp phải mấy ông bà mày mới chán !

Lăn ra giường, Khanh quơ tay tìm gối ôm, rồi thắc mắc . chuyện quái gì thế nhỉ ? Sao gã chim cò kia lại nhìn mình ghê thế ! chả lẽ dì Ninh định xuất khẩu cả mình à ?

Khanh chợt ớn lạnh vì ý nghĩ chợt thoáng qua đó ! Co nhanh chóng xua nó đi . Chắc dì ấy không dám đâu . Nhưng lỡ dì ấy dám thì sao ? Những suy nghĩ mâu thuẫn cứ thay phiên xoay vòng trong đầu Khanh làm co lo lắng, mệt mỏi, hoang mang .

Đang co ro ôm gối . Khanh bỗng nghe tiếng Lan Chi vọng lên:

- Bà Khanh ơi !

Chẳng buồn động đậy, cô cộc lốc:

- Gì ?

- Xuống mẹ bảo kia !

Khanh lầu bầu:

- Vừa đuổi lên, đã réo xuống, rõ chán!

Lăn một vòng sát vách tường, cô nằm nán thêm một phút để định thần rồi mới vùng đứng dậy .

Khách đã về tự hồi nào . ngoài salon chỉ còn mẹ con bà Ninh . vừa thấy Khanh, bà đã bảo:

- Ngồi xuống đi . Dì có chuyện nói với con .

Dù trong bụng nôn nóng, Khanh vẫn vờ nhu rất thờ ơ:

- Vâng ! dì cứ nói !

Bà Ninh tăng hắng dù tiếng rất trong:

- Ở Đầu tiên dì muốn thông báo về mặt tiền bạc nhà mình . Như con biết đó, mấy tháng nay ba không gửi tiền về . Dì làm chả đủ vào đâu nên khổ tâm vô cùng . Khổ nhất là tiền học của con, tới nay dì vẫn chưa có . Tình trạng chắc sẽ kéo dài, dì e con phải làm việc gì đó để nuôi thân chứ không đến lớp được nữa . Dì hết khả năng lo rồi .

Hoài Khanh phản ứng ngay:

- Con không bỏ học giữa đường đâu .

Bà Ninh vẫn ngọt ngào:

- Dì không ép, nhưng con có cách nào vừa làm ra tiền vừa đi học được thì tiếp tục đến trường .

Khanh mím môi nóng nảy:

- Nói thế là di đôn con vào bước đường cùng rồi .
- Đừng nói vậy tội nghiệp di . Chúng ta đều là nạn nhân của ba . Ông bỏ rơi mình thế này phải tự bươn trải mà sống, chớ đừng trách gì nhau . Di đã tính đường cho con rồi .

Khanh còn hoanh mang nhìn thì bà Ninh nói tiếp:

- Chỗ bà Liễu lúc này đang tuyển người đi Ma Cao, Đài Loan và cả Hồng Kông nữa . Những nơi này đảm bảo làm nhiều tiền .
- Làm việc gì mà nhiều tiền cơ chứ ? Trường hợp ba là một tấm gương cảnh giác . Con không đi đâu . ra nước ngoài có sung sướng gì .

Bà Ninh dỗ dành:

- Vậy thì cứ ở đây, con có thể vừa học vừa làm mà ! chỉ cần kiếm một tháng vài trăm ngàn để phụ di cơm nước là được rồi .

Hoài Khanh im lặng, cô nghĩ đến số tiền vài ba trăm ngàn mà bà Ninh mới nói rồi tính toán . Nếu cố gắng tìm chỗ dạy kèm như một số bạn trong lớp, cô có thể kiếm được, nhưng phải có thời gian, chớ không thể một sớm một chiều mà tìm ra chỗ cần gia sư .

Tự tin nhìn bà Ninh, Khanh quả quyết:

- Với số tiền đó con nghĩ mình có khả năng lo .
- Bằng cách dạy kèm đúng không ? Thôi đi cô nương ! Đất Sài Gòn này bọn sinh viên đi dạy kèm đông gấp mấy lần bọn trẻ con cần học . Đợi cô tìm được chỗ chắc đói mất ba đời . Bà Liễu đã ưu tiên cho con một chân tiếp thị mỹ phẩm . Nếu đồng ý, con đi với di đến gặp bà ấy . Nghe cói chỗ này lương khá lắm, họ còn cho ứng trước nữa kìa .

Khanh bán tín bán nghi:

- Chỗ nào mà hấp dẫn vậy ? Thời buổi này đâu dễ kiếm việc .

Bà Ninh bật cười:

- Có quen thì khó cũng thành dễ - hạ giọng xuống bà Ninh ra vẻ quan trọng - Bà ấy hứa tìm cho Lan Chi một chỗ làm hợp với hạng yếu đuối

hay bệnh của nó . Nói chung nhà mình phải đi làm hết mới đủ sống . Phần con hên là có việc ngay, nếu chần chờ coi chừng lỡ dịp đó .

Hoài Khanh nhú mày:

- Dì để Lan Chi đi làm thật à ?

Bà Ninh thở nhiên:

- Chớ sao ! Nó phải có bổn phận với gia đình chứ, chả lẽ ở không bắt người khác nuôi .

Ngập ngừng một chút Khanh hỏi:

- Sao bà Liễu này đa hệ vậy ? Công ty của bà tuyển người đi nước ngoài, rồi lại nhận cá nhân viên tiếp thị . Con thấy không tin tưởng chút nào hết .

Bà Ninh vội vã lên tiếng:

- Tại con không biết chớ bà ta giao thiệp rộng, quen nhiều, bà ấy giới thiệu người ăn hoa hồng đấy . Nhưng với dì, bà chỉ làm giúp . Sao ? Còn nghĩ ngợi gì nữa . Minh gặp bà để bàn cụ thể cho rồi .

Thấy Khanh ngần ngừ, bà Ninh lại nói tiếp:

- Biết con đang cần tiền đóng học phí, bà Liễu hứa sẽ đề nghị công ty mỹ phẩm đó ứng trước cho con hai tháng lương . Chắc ! khó kiếm được chỗ lý tưởng như vậy lắm ! Còn đắn đo gì nữa . Cứ thử việc, không hợp thì nghỉ, mình có lỗ lã đâu nào !

Hoài Khanh lặng lẽ tính toán . Đi làm là việc trước sau cũng phải đến .

Bây giờ có cơ hội không bắt lầy, lỡ mai một cần kíp lại tìm không ra, phải khổ thân chưa ?

Tiếp thị mỹ phẩm nghe đâu cũng đỡ hơn nhiều việc khác . Sao lại không thử nhỉ ?

Nhìn bà Ninh, Khanh hỏi :

- Chẳng nào mình đến gặp bà Liễu ?

- Để dì điện thoại hỏi đả .

Dứt lời bà đon đả nhắc máy lên . Hoài Khanh chống tay dưới cằm không màng nghe xem bà Ninh nói gì . Cô đang buồn, buồn quá đỗi .

Đang gục đầu chán nản, cô chợt nghe tiếng bà Ninh reo nhu vui:

- Xong rồi ! Sáu giờ chiều nay mình đến nhà bà .

Khanh ngạc nhiên:

- Sao lại đến nhà ?

Bà ninh lắc đầu thương hại:

- Chắc ! Khổ quá ! Mình nhờ vả thì phải đến nhà chứ ! nể ! vào lo sửa soạn cho tươm tất rồi mình đi ngay .

Hoài Khanh vội vàng đứng dậy, cô lên lầu thay bộ sơ mi quần tây đơn giản và vội vàng bước xuống . Đi xin việc ăn mặc thế này thì được rồi .

Cô nôn nóng chờ bà Ninh và sốt ruột khi nghe tiếng dương cầm vang lên từ phòng Lan Chi thánh thót, khoan thai chẳng vương chút muộn phiền nào . Con bé vô tâm đến mức ích kỷ . chắc gì nó chịu đi làm như lời dì Ninh vừa nói . Nhưng đi hay không là việc của nó, riêng Hoài Khanh không muốn mang tiếng ăn bám, co không sống giống Lan Chi được .
Đợi hơn mười phút, Khanh mới thấy bà Ninh bước ra trong bộ váy diêm dúa như đi dự tiệc .

Nhìn cô bà kêu lên:

- Sao lại lên xèn dũ vậy ? Vào thay cái váy trắng nhanh lên .

Hoài Khanh khó chịu:

- Đi xin việc mặc như vậy là chừng mực rồi . Dì không thích thì con ở nhà !

Mặt bà Ninh cau lại bức dọc, nhưng liền sau đó bà dịu giọng:

- Thôi cũng được ! lúc này dì gọi Taxi rồi . chắc nó đang chờ ngoài ngõ .

Hoài Khanh làm thinh bước theo bà, lòng đầy hoang mang lẫn nghi ngờ .

Dường như cô quá hấp tấp nghe lời bà Ninh thì phải . Rõ ràng có cái gì đó không ổn . Linh tính báo với Khanh thế, nhưng cô không tài nào đoán được chuyện quái quỷ gì sắp tới .

Để trấn tĩnh mình, Hoài Khanh càu nhàu:

- Ba dặn phải tần tiện nhưng dì lại sang quá . Ngồi Taxi đi xin việc làm,

trong phim hồng Kông còn chưa có đó !

Bà Ninh nhón chân bước qua vũng nước mưa:

- Quan trọng là đạt được mục đích . ngồi Taxi đi xin việc cũng là một cách tiếp thị . Ít ra họ cũng có ấn tượng khi thấy mình trên taxi bước xuống chứ !

Hoài Khanh bấu môi . Cô không muốn cãi lại bà, dầu trong bụng rất tức .

Ngồi trong xe cô chẳng nói lời nào, bà Ninh cũng thế . Khanh có cảm giác bà đang tính toán chuyện gì đó rất dữ dội .

Mãi đến khi xe dừng trước cửa một biệt thự xây theo kiểu hiện đại với những mái vòm cong, hàng cột tròn sang trọng, bà mới mở miệng:

- Nè ! mọi việc tiền bạc, lương hướng cứ để dì kỳ kèo với họ . Con không cần phải lên tiếng, coi chừng hó đây

Khanh cộc lốc:

- Vâng !

Bà Ninh lại dặn:

- Nhớ ăn nói dịu dàng một chút, đừng bốc trát y như con trai, bất lợi lắm !

Bấm chuông một hồi, Khanh mới nghe tiếng mở cổng .

Gã chim cò đi với bà liễu lúc này lộ đầu ra nhìn đảo dác rồi tăng hắng:

- Mời vào !

Nắm tay Khanh kéo mạnh, bà Ninh xởi lời khen:

- Nhà đẹp quá !

Gã chim cò cười cười :

- Nếu muốn bà cũng có được mà !

Bà Ninh chép miệng:

- Cậu khéo đùa

- Tôi nói thật đó ! Con gái đẹp là vốn quý. Đằng này bà có tới những hai cô, em nào trông cũng mát mắt hết, lo gì không có nhà lầu xe hơi .

Hoài Khanh thấy nóng mũi, cô gằn giọng:

-A nh nói vậy với ý gì ?

Nhún vai gã ta giả lả;

- Đùa thôi mà ! sao cô em khó chịu vậy ?

- Hừ ! đùa cũng phải tùy người chứ !

Bà Ninh bầu vào vai Khanh :

- Thôi mà con ! Anh đây đâu có ý xấu .

Gã chim cò hát mái tóc Tabu len:

- Đừng tưởng mình cao giá nhá ! Đã tới đây còn bày đặt làm màu .

Hoài Khanh mím môi lại để khỏi ăn thua đủ nhưng thôi thường cô vẫn thế . "Hừ ! Nếu không vì tìm việc làm, chắc chắn gã cà chớn này đã biết tay Khanh rồi "

Gã chim cò mở cửa phòng khách, bà Ninh hớn hớ bước vô trước, Khanh dè dặt theo sau . Không khí mát lạnh của máy điều hòa làm cô thấy bớt nặng nề .

Đảo mắt một vòng, cô miễn cưỡng chào bà Liễu và một người đàn ông đứng tuổi đáng vẻ bề bệ . Chắc là giám đốc . Hoài Khanh khép nép ngồi xuống kế bên bà Ninh như một cô bé ngu ngơ hiền lành nhất trên đời .

Thái độ nai vàng đó làm bà Liễu vui lòng . Quay sang người đàn ông, bà hỏi với vẻ nhún nhường:

- Thừa ý ông thế nào ?

Người đàn ông ngậm ống pip gật đầu rồi đứng dậy . Nhìn đồng hồ đeo tay, ông ta quyền hành ra lệnh:

- Nửa tiếng nữa . Tôi chờ và không muốn mất hứng đâu .

Bà Liễu xun xoe đứng len theo:

- Ông yên chí . Tôi làm ăn quy tín lắm mà !

Người đàn ông bước ra ngoài sau khi ném cho Khanh một cái nhìn giữ dội khiến cô phải rùng mình lo lắng:

- Eo ơi ! Với một giám đốc như vậy, chắc suốt ngày mình lên ruột vì cặp mắt ông ta trông dễ sợ làm sao . Nó cứ như muốn nuốt chửng, muốn bóc trần mình không bằng .

Nhưng tuyển nhân viên gì lạ thế ! Ông ta không cần hỏi, không cần tìm hiểu đối tượng sao ? Chẳng lẽ qua cái nhìn ông ta đã đánh giá được khả năng của mình ?

Lúc Khanh đang thắc mắc và chưa tìm được giải đáp thì nghe bà Liễu nói:

- Ông ta rộng rãi lắm ! con gái bà hên mới gặp ông .

Bà Ninh cười toe toét:

- Trăm sự cũng nhờ chị vậy, tiền bạc thì tính sao ?

Bà Liễu thông thả:

- Phải làm mới có lương chứ !

- Ủa ! Chị nói là ứng trước mà ! cháu nó đang cần tiền lắm !

- T hì cứ xong chuyện rồi trả tiền . Nó nhận việc liền bây giờ đây !

Hoài Khanh tròn mắt nhìn hai người:

- Việc gì mà làm ngay bây giờ ?

Bà Ninh im lặng ngắm soi những móng tay bôi đỏ . Thái độ của bà khiến Khanh hoang mang . Cô gằn giọng hỏi lại lần nữa, nhưng bà vẫn lặng thinh .

Bà Liễu tỏ vẻ bất bình:

- Bà chưa cho con bé biết à ?

Khẽ lắc đầu, bà Ninh nhỏ nhẹ:

- Tôi nghĩ chuyện đó bà chỉ vẽ con bé hay hơn, tôi đâu có kinh nghiệm về mấy vụ này .

Bước lên ngồi kế bên Khanh, bà Liễu vuốt nhẹ tóc cô, những móng tay nhọn hoắt của bà chạm nhẹ vào mặt làm cô nhột nhạt khó chịu . Khanh rúm người lại nhu thủ thế .

Không quan tâm đến thái độ của Khanh, bà Liễu tiếp tục mân mê tóc cô, giọng trầm thì:

- Đàn ông thường chết mê chết mệt các con bé vừa ngây thơ vừa có chút bướng bỉnh ngổ ngáo như cháu đây . ông chủ lúc này ưng ý cháu cũng vì

lẽ đó . Cứ tiếp tục ngoan hiền như búp bê, ngu ngơ khù khờ . Bây giờ theo dì đi tắm rửa gọi là tẩy trần trước .

Hoài Khanh đứng phất dậy, mặt cô từ đỏ chuyển sang tái xanh tái ngắt . Cô không ngờ bà Ninh gạt mình . Cổ nuột cục nghẹn đang ứ ngang cổ, Khanh lắp bắp:

- Thì ra dì đem tôi đi bán mà bảo là đi xin việc . Lẽ ra tôi phải khôn hơn để nhận thấy sự dối trá của dì chứ .

Bà Liễu bĩu môi:

- Sao lại nặng lời như vậy ? Dì Ninh muốn giúp cháu thôi mà ! Đẹp như vậy đàn ông có đội lên đầu, lo gì không kiếm ra tiền đẻ? hất mặt nhìn đời .

Hoài Khanh nổi khùng lên :

- Bà im đi ! tôi sẽ thừa các người !

Bà Ninh xua tay rồi rít:

-Trời ơi ! Đừng có la mà Khanh . Đây không phải nhà mình

Bà Liễu khinh khỉnh ngó bà Ninh:

- Phiền phức quá ! bà làm ăn kiểu gì vậy ?

- Tôi sẽ khuyên nó ! con bé này bướng nhưng biết nghe lời . Nó sẽ bằng lòng .

- Dì nên về thuyết phục Lan Chi thì đúng hơn . Gan tôi bằng gan trời lận, khó khuyên được lắm !

Dứt lời cô xô ghế đi một mách ra sân . bà Ninh vội vã chạy theo:

- Mà đừng lại chưa ?

Khanh gay gắt:

- Tôi không cần cái việc làm bẩn thỉu này đâu . Đừng có cản tôi la làng đó !

Bà Ninh nghiêng răng:

- Vậy đừng bao giờ về nhà tao . Đồ mất dạy !

Không thèm dừng bước, Khanh hăm hăm đi như chạy . Ra tới cổng, cô

xô mạnh gã chim cò qua một bên rồi mở cửa chạy ra ngoài .

Đi được một đoạn khá xa cô mới dừng lại thở dốc và yên tâm khi không thấy ai theo mình . Thất thểu đứng bên đường, Khanh vừa lo vừa tức .

Cái mặt nạ của bà Ninh rớt rồi đó ! không ngờ bộ mặt thật của bà lại gớm ghiếc đến thế, lòng Khanh xốn xang, khổ sở lẫn tủi thân khi nghĩ tới ba .

Ở nơi xa xôi đó, ông có biết cô bị đối xử như vậy không ? Trước tình cảnh này, cô không muốn trở về nhà nữa . Nó không còn là mái ấm để cô che thân . Trở về đó đồng nghĩa với trở về hang cọp . Dầu sao với bà Ninh, cô vẫn là con nai vàng ngơ ngếch nhất . Bây giờ bà ta đã giơ vuốt ra, ngoài cách chạy thật xa, cô còn cách nào khác đâu .

Trái tim buốt nhức và nặng trĩu những buồn lo, Khanh lang thang trên vỉa hè như một kẻ vô gia cư . Đi thêm một đoạn, cô ngoắt xích lô và nói địa chỉ nhà Bach Yen

Đêm nay ở tạm nơi đó rồi ngày mai hẵng hay . Dù sao gia đình Yên cũng hiểu hoàn cảnh Khanh . Cô tin họ sẽ cho mình ở lại.

Cổ biếc

Chương 2

Vừa bước vô nhà, Khanh đã nghe giọng bà Ninh đặng nghét:

- Cuối cùng cũng lết về đây . Hừ ! Bộ trong thành phố này còn chỗ nào khác chứa mày sao ?

Im lặng ngồi xuống salon, Khanh tiếp tục nghe bà mẹ kể nhiech:

- Đã chống đối tao thì cút luôn đi . Về làm chi nữa . Thấy mày tao bần mắt quá !

Hoài Khanh đành giọng:

- Tôi sẽ đi khỏi đây . Chỉ yêu cầu dì đưa lại số vàng của mẹ tôi gửi trước khi chết .

Mắt bà Ninh long lên:

- Vàng đó ba mày cất . Ông làm gì tao không thêm biết .

Khanh lạnh lùng:

- Dì nói láo !

Bà Ninh cười nhạt:

- Không tin cứ viết thư qua Hàn Quốc mà hỏi . Hừ ! thật ra số vàng đó ba mày lấy lo thủ tục giấy tờ để đi cho mau . Bây giờ ông làm dân bùng rồi biết chừng nào có để trả mày .

Thấy Hoài Khanh ôm đầu, Bà Ninh bỗng đổi giọng:

- Dì biết con rất khổ tâm vì thiếu thóc . Nhưng hãy suy nghĩ đi . Con sẽ sống ra sao ? Ai sẽ nuôi con tiếp tục ăn học ? Chưa có nghề nghiệp đâu để tìm việc làm . Thà hy sinh kiếm một số vốn, rồi sau đó lấy chồng, sanh con y như những người đàn bà khác .

Hoài Khanh không nói không rằng, làm bà Ninh tưởng cô đã xiêu lòng nên càng ra sức thuyết phục:

- Dì chỉ muốn con sung sướng . Bà Liễu nói đẹp và có ăn học nhu con chỉ cần ngồi ở nhà chờ điện thoại gọi đến . khách toàn dân giàu sang, họ đối đãi vừa lịch sự vừa hào phóng . Thậm chí sẽ có người bao luôn nhà lầu xe hơi . Lúc ấy con chả cần động móng tay cũng thiếu gì kẻ hầu hạ .

Hoài Khanh hét lên:

- Làm ơn để con yên được không ?

Bà Ninh xụ mặt xuống:

- Được chứ ! Từ giờ trở đi mày no đói ra sao tao không cần biết . Hừ ! để xem lúc chết đói có còn phách lối như bây giờ không .

Dứt lời bà te te bỏ vào phòng đóng rầm cửa lại . Khanh cũng mệt mỏi trèo lên gác xép tắm tối của mình và nằm vật ra giường . Nếu bà Ninh muốn dồn cô vào đường cùng thì chắc cô sẽ chết đói thật .

Ngoài cái nhẫn một chỉ trên tay và sợi dây chuyền, Khanh chẳng còn vật

gì đáng giá hơn để bán đi mà sống . Cô phải tìm việc gì lương thiện làm qua ngày mới được .

Uể oải ngồi dậy, Hoài Khanh với tay lấy cái túi xách rồi xuống nhà dắt xe đạp ra . Cô chưa chát nhớ lời Bạch Yến khi nó đọc các trang quảng cáo trên báo .

Yến bảo thời này người ta cần tuyển nhiều tiếp viên nhà hàng quá . Bọn con gái không cần bằng cấp vẫn dễ dàng kiếm ra chỗ làm . Lúc ấy Hoài Khanh chỉ vô tư cười . Sao bây giờ cô thấy nặng nề dữ vậy ?

Ghé sạp báo mua tờ tuổi Trẻ, cô bắt đầu dò mục "trên đường tìm việc, cơ hội nghề nghiệp học hành" và thấy mình khó lọt vào . Chỗ nào ngoài chỗ "cần tuyển nữ phục vụ bàn, tuổi từ mười tám đến hai mươi . Ngoại hình khá lương cao " . Thế mới biết năm thứ hai đại học chưa là gì ghê gớm để có thể tìm một chỗ làm tương đối như ý muốn .

Xếp tờ báo cho vào giỏ xe, Khanh đạp tới trung Tâm Lao Động Trẻ của Thành Đoàn . Qua một loạt tiếp xúc tìm hiểu, Khanh chán nản đăng ký vào khâu "cần Lao động giúp việc nhà " ...Cô nghĩ cứ xin hồ việc này, trong khi chờ đợi cô sẽ tìm việc khác phù hợp với mình hơn .

Bụng sôi lên vì đói, Khanh gắng sức đạp xe về . Ngang Đại Học Kinh Tế, cô thấy mắt cay xè . Có lẽ phải giả từ giảng đường thôi . Từ giờ trở đi cô phải đối diện với cuộc sống khắc nghiệt một mình . Chưa bao giờ như bây giờ, cô thấy bơ vơ lạc lõng thế này .

Bất chợt Khanh buột miệng gọi : mẹ ơi, rồi thút thít khóc . Con bé bú sữa bình trong cô biến đâu mất, thay vào đó một con nhóc yếu đuối đơn côi đang lặng lẽ gạt giọt nước mắt hiếm hoi trên má .

Mím môi lại, Khanh cong lưng đạp xe . Từ khi mẹ chết tới giờ, đây là lần đầu cô khóc . Sau một thoáng yếu đuối của nhi nữ thường tình, nhất định cô phải vững vàng hơn mới được .

Mở cổng rào vào sân, Khanh nhận ra nhà khoa của ngoài . Vậy mọi người đã đi đâu hết . Thế cũng tốt . Cô sẽ được yên ổn một mình để suy gẫm chuyện đời .

Lục trong túi xách ra cái chìa, cô loay hoay tra vào ổ và sững sốt khi thấy ống khoá đã bị đổi . Giận đến run người, Khanh ngồi phịch xuống thềm nhà .

Di Ninh và Lan Chi đối xử cặn tào ráo máng đến thế là cùng . Họ muốn cô đi vào con đường họ đã vạch ra nhằm thủ lợi . Thật không có gì bỉ ổi, đê tiện hơn .

Trời bắt đầu tối, Khanh đi ra đầu ngõ mua bánh mì ...gặm đỡ . Trở về nhà, cô hết hồn khi thấy có ba thanh niên đi hai xe phân khối lớn ngừng ngay cổng . Chỉ cần nhìn thoáng qua, cô đã nhận ra một trong ba người là gã chim cò, đầu bữa nay gã chơi nguyên bộ jean đen trông thật hắc ám .

Gã ta cười rất đều:

- Vào nhà không được hả Khanh ?

Hoài Khanh làm thỉnh căn miếng bánh mì . Gã lại nói:

- Người ta đối xử như thế thì ở đây làm quái gì . Má Liễu đã dọn sẵn cho em một căn phòng máy lạnh hân hoi . Đẹp cỡ em ở những nơi sang trọng mới xứng chứ .

Liếc gã chim cò một cái sắc hơn dao, Khanh đẩy cửa bước vào sân . Gã tỉnh bơ bước theo sau miệng lải nhải:

- Nghe đâu bà dì em thua bài mấy chục triệu nên phải vay nóng bọn mặt rô . Tụi nó đòi quá bả đành nhờ tới má Liễu . Dì em đã nhận tiền rồi, em chạy đằng trời cũng không thoát đâu . Chịu khó ngoan một chút, đời sẽ mau lên hương .

Khanh nghiêng răng:

- Đi khỏi đây ngay, tôi la bây giờ .

Gã chim cò cười toe:

- Muốn la thì cứ việc . Bọn anh tới thăm nom em, có phạm pháp đâu mà sợ . Chỉ lo tối nay em không chỗ nương thân . Lúc ấy nhớ đừng vừa khóc vừa hát "Đi về đâu hỡi em khi trong lòng không chút nắng" nghe !

Leo lên sau lưng một gã đeo bông . Hấn ngoắt tay:

- Khuya khuya một tý bọn anh sẽ trở lại thăm chừng . Bây giờ ...bai nha cung .

Hoài Khanh vội chốt cổng lại . Vậy là rõ rồi . Dì Ninh và bọn này thông đồng với nhau . Lắc lắc cái khoá với vòng xích sắt vòng qua cửa nhà trong, Khanh tức đến nghẹn thở .

Có phải làm gì đây ? nếu nhờ người mở khoá rồi vào nhà chưa chắc đã an toàn . Lỡ giữa khuya bọn chúng kéo tới, xông vô, cô nhắm chống đỡ nổi không ?

Miệng Khanh bỗng đắng nghét . Cô tưởng tượng đến nhiều tình huống rồi khổ sở nhìn quanh . Ở xóm này nhà ai nấy ở . Muốn yên thân chắc phải bỏ đi . Nhưng đi đâu ? chẳng lẽ lại đến nhà Bạch Yến, khi sáng này bà Ninh đã điện thoại tới mắng nhiếc dì Lệ, mẹ con bé hết lời .

Chống tay dưới cằm, Hoài Khanh lo lắng nhìn ra khi nghe tiếng xe dừng trước cổng . Bọn chúng quay lại rồi sao ? Tim đập nhanh, cô nép vào tường run rẩy . Ngay lúc ấy cô nhận ra dáng dong dỏng của Nam . Đúng là Nam rồi . Anh đang lóng ngóng nhìn vào và thất vọng quay đi vì thấy nhà tối đen .

Như người đắm tàu vớ được phao, Hoài Khanh chạy bổ ra cổng gọi to:

- Anh Nam !

Vừa gọi cô vừa vội vàng mở cổng . Nam nhìn cô đầy ngạc nhiên:

- Sao lại ngồi một mình trong sân tối om vậy ?

Hoài Khanh đành nói thật:

- Em không có chìa khoá

Nam cười:

- Làm mất rồi phải không ?

Thấy cô cúi đầu rầu rĩ, Nam hỏi tới:

- Có chuyện gì thế ?

-

- Sao hôm qua lại tránh anh ? Ngồi cả buổi với Lan Chi, anh vừa buồn vừa giận, nhưng không thể không nhớ đến em .

Khanh tránh đôi mắt da diết của Nam . Nếu bình thường như mọi ngày, chắc cô đã nghĩ ra vài câu nhí nhố để chọc quê anh rồi . Khổ nỗi hôm nay tâm thần hỗn loạn, Khanh không còn đầu óc để đùa . Thái độ của cô làm Nam hiểu lầm . Anh tưởng cô đang cảm động vì những lời như trút hết lòng ra của mình, nên ngồi kế Khanh bên thềm và nói tiếp:

- Hoài Khanh ! Anh cần em chứ không phải là Lan Chi .

Khanh nhẩn mặt làm thinh . Cô đang rầu rầu ruột mà Nam chẳng hiểu gì hết . Anh tỏ tình vào lúc này đúng là không hợp chút nào .

Máu nghịch ngợm của Khanh chợt bốc lên, cô nghiêm nghị tăng hăng:

- Em cũng cần anh ...

- Thật không ?

Khanh chớp mắt . Cô thấy mình ác khi bắt gặp cái nhìn chờ đợi của Nam .

Cần nhẹ môi co bời rồi nói đại:

- Thật . Em đang cần anh giúp em một việc .

Nam hơi hững, nhưng anh vẫn mau mắn:

- Việc gì ? em nói đi .

Hoài Khanh ngần ngừ:

- Anh tìm hộ em một chỗ ở được không ?

Nam có vẻ ngạc nhiên:

- Chỗ ở à ! được chứ ! Nhưng em tìm cho ai ?

- Cho em

Nam hỏi :

- Chừng nào em ở ?

- Ngay bây giờ . Anh thấy đó . Em bị nhốt chứ không phải mất chìa khóa .

Nam nhíu mày:

- Chuyện gì vậy ?

Hoài Khanh thở dài:

- Anh đừng hỏi mà !

Ngập ngừng vài giây Nam hỏi:

- Bà ấy đuổi em à ?

Hoài Khanh gượng cười . Cô không biết sẽ giải thích sao với Nam khi trong thâm tâm cô chưa khi nào xem Nam là chỗ dựa, là người thân thiết để thổ lộ hết mọi suy nghĩ của mình . Khổ nỗi đúng lúc cô cần được che chở giúp đỡ thì Nam lại xuất hiện .

Giọng anh đầy xúc động:

- Phải vì anh không ?

Khanh lắc đầu, cô chưa kịp nói lời nào đã nghe tiếng xe dừng trước nhà .

Gã chim cò ngất ngưỡng bước vào sân:

- Ái cha ! Anh mới đi một xíu em đã có thằng khác rồi . Giỏi thật đó !

Nam nhíu mày:

- Anh nói gì lạ vậy ?

Phớt lờ như không nghe những lời Nam, gã oang oang mồm:

- Hạng công tử bột này chẳng được mấy đồng đâu . Nếu thức thối theo anh về với má Liễu . Chỗ má toàn dân sộp, chơi xé hộp đời mới, chi toàn không hà . Nào đi không, anh chờ ?

Trần tĩnh lại, Hoài Khanh đành giọng:

- Đây là tổ trưởng dân phố . Ảnh tới giúp tôi mở cửa . Anh nói vậy coi chừng đó !

- Chà ! Tổ trưởng dân phố sao trông ...sủa quá vậy cả ?

Nam lạnh lùng nhấn mạnh từng tiếng:

- Yêu cầu anh bước ra khỏi nơi đây

Gã chim cò hất hàm:

- Làm đánh gì hách thế ? Tôi là chỗ quen biết với gia đình, dì Ninh nhờ tôi đem chìa khóa tới cho em Khanh, và trông nom em ấy lúc đêm hôm ở nhà một mình . Tí nữa tôi quay lại mà còn thấy anh tổ trưởng chàng rành ve vãn con bé là đổ máu đó .

Dứt lời gã nghênh ngang bước tới mở cửa rồi đi một mạch . Ra tới cổng, gã vọng vào:

- Tạm thời anh giữ chìa khóa nhà em . Tí nữa mình gặp lại .

Gã vừa vọt xe đi, Nam hỏi ngay:

- Ai vậy Hoài Khanh ?

Cô lắc đầu rầu rĩ . Nam ngồi xuống thêm kế bên Khanh giọng vỗ về:

- Rõ ràng em đang gặp rắc rối, sao lại giấu ? Nói ra biết đâu anh giúp được .

Hoài Khanh nói vòng vo:

- Em phải rời đây mới yên thân . Tối nay dì Ninh và Lan Chi đều đi vắng . Em không dám ở nhà một mình giống chú nhóc trong phim đâu .

- Nhưng tại sao ...

- Anh đừng hỏi nữa . Tìm chỗ cho em ngay bây giờ được không ?

Nam nhíu mày:

- Em tới nhà Bạch Yến đỡ đêm nay nha ?

Hoài Khanh lắc đầu:

- Không được ! Đêm qua em đã ở đó, dì Ninh biết nên điện thoại tới nói nặng mẹ Bạch Yến . Tối nay em phải đến nơi khác, nếu không dì tìm ra thì khổ lắm !

Nam bất ngờ nắm tay cô, giọng tha thiết:

- Cho anh biết chuyện gì xảy ra nếu em tin anh .

Hoài Khanh lúng túng trước cử chỉ thân mật đột xuất của Nam, cô rút tay về nhưng không được vì Nam giữ quá chặt .

Khanh nuốt tiếng thở dài, để mặc anh bóp nhẹ những ngón tay mình .

Nhờ vả người ta thì đành chịu lép vế một tí . Dầu sao Nam cũng tốt .

Ngoài anh ra, lúc này cô đâu dám bám víu vào ai được . Vả lại, Nam đang đeo cô mà .

Bứt rứt lẫn xấu hổ vì những điều nghĩ trong đầu, Hoài Khanh rút tay lại . Cô bỗng thấy mình ty tiện khi dùng tình cảm để lợi dụng người khác .

Nam có vẻ buồn:

- Khanh không tin anh sao ?

- Em tin . Thật mà ..

- Vậy được rồi ! Em đến nhà anh ở đi .

Tròn mắt nhìn Nam, Khanh ấp úng:

- Ở nhà anh à ! đâu có tiện .

Nam thản nhiên:

- Tiện chứ ! Vì lúc nào em cũng kể bên, anh khỏi phải lo không được thấy em nữa .

Khanh ngập ngừng:

- Anh Không cần biết em bỏ nhà đi vì lý do gì à ?

Giọng Nam tự tin:

- Có lẽ là một phần vì anh . Di Ninh đâu thích anh đến nhà tìm em . Điều này thật bất công khi anh chưa hề hứa hẹn gì với Lan Chi hết .

Hoài Khanh ngồi bó gối . Suy nghĩ một hồi cô mới lên tiếng:

- Em phải nói rõ với anh hai vấn đề .

Nam khoát tay:

- Chuyện gì đến nhà anh rồi nói . Anh sống một mình, nhà lại có nhiều phòng . Em không phải ngại gì hết nếu đã tin anh .

Khanh đứng dậy:

- Anh đợi em một chút .

Bỏ mặc Nam ngồi dưới thềm nhà, cô lật đật chạy lên gác dọn hết quần áo vào vali rồi vội vã chạy trở xuống

- Mình đi được rồi !

Khanh khép hờ cửa lại và dắt xe đạp ra . Nam kêu lên:

- Đem theo cả nó nữa à ?

- Đó là tài sản duy nhất của em . Thiếu nó khác nào thiếu chân .

Nam mỉm cười đỡ lấy cái vali:

- Sau này anh sẽ không để em đi xe đạp nữa đâu .

Vờ không nghe lời anh vừa nói, Khanh im lặng bên anh . Có lẽ đây là lần đầu cô không khó chịu khi bị Nam kè theo thế này, trái lại cô thấy an tâm . Chẳng hiểu Nam đang nghĩ gì khi cô dễ dàng bỏ nhà theo anh như vậy . Khanh suy tính lại vẫn thấy tới nhà Nam đêm nay là chuyện bất buộc, vì không còn chỗ nào cho cô dung thân . Khi tìm được việc làm, Khanh sẽ rời khỏi nhà anh ngay . Cô đâu thể bị ràng buộc bởi một người cô không có tình ý gì đặc biệt hơn tình bạn .

Đang suy nghĩ lung tung, Khanh bỗng nghe Nam hỏi:

- Làm gì mà im lặng khác thường ngày vậy ? Không tò mò thắc mắc xem nhà anh ra sao à ?

Khanh gượng cười:

- Thú thật em không còn tâm trí để thắc mắc bất cứ chuyện gì ngoài chuyện tại sao mình khổ như vậy .

Giọng Nam dịu dàng:

- Vậy tại sao ? em nói đi !

Hoài Khanh trầm ngâm:

- Mấy tháng rồi ba em không gửi tiền về nữa . Công việc bên ấy nặng nhọc quá, ba đã trốn khỏi sở làm . Hiện nay ông thất nghiệp và đang sống rất khổ nơi xứ lạ quê người .

- Chính vì vậy mà bà ta đuổi em à ?

Nhếch môi đầy chua chát, Khanh nói:

- Bà ấy không đuổi mà gạt em vào làm cho một mục tú bà . Tối hôm qua em ngốc nghếch theo dì Ninh tới chỗ ấy . Khi biết chuyện em chạy một mạch ra nhà Bạch Yến . Sáng dì Ninh điện thoại sang hăm dọa và bắt em về . Dì ấy dụ ngon đồ ngọt đủ điều, nhưng em không chịu . Thế là tối nay dì cho em ở ngoài sân với mục đích để bọn ma cô tới đe dọa . Cũng may anh lại đến, nãy không em chẳng biết đời mình sẽ ra sao .

Nam đập mạnh tay lên đùi:

- Không ngờ bà ấy lại tàn nhẫn tới như vậy . Hừ ! đúng là ...Bề ngoài thon thon nói cười . Anh thấy ớn miệng lưỡi ngọt như đường của bà quá .

Hoài Khanh dè dặt:

- Em sợ dì Ninh và bọn lưu manh hồi nãy làm phiền anh đó !

Nam bật cười:

- Anh đồ họ dám .

Thấy Nam ngừng xe trước một biệt thự xinh xắn . Khanh tròn mắt:

- Nhà anh đây à ?

Nam tủm tỉm:

- Không ! đó là nơi em ở đêm nay .

Dứt lời anh nhảy xuống xe và đưa tay bấm chuông .

Hoài Khanh không ngờ Nam sống trong ngôi nhà đẹp thế này . Trước đây cô từng nghe Lan Chi khoe Nam là con út một gia đình giàu có ở miền Trung . Lúc đó Khanh không quan tâm đến anh . Nhưng bây giờ khác rồi . Khanh không những phải quan tâm mà còn rất quan tâm đến anh vì anh có ảnh hưởng trực tiếp đến cô .

Cánh cổng sắt nặng nề, to tướng hé mở . Một người đàn bà đứng tuổi tò mò nhìn cô với cặp mắt khó chịu hơn chào đón . Cái nhìn khinh khỉnh của bà ta làm Khanh tủi thân ghê gớm .

Nam hùng hồn ra lệnh:

- Dì Năm dắt xe đạp của cô Khanh vào dùm tôi .

Bà Năm vội dành lấy ghi đông xe . Giọng Nam lại quyền hành vang lên:

- Cô Khanh là bạn rất thân của tôi . Bắt đầu hôm nay cô ấy sẽ ở đây . Dì phải lo cho cô Khanh như lo cho tôi vậy . Bây giờ dì lên lầu dọn căn phòng sát cầu thang cho cô ấy . Nhanh nhanh lên !

Thấy người đàn bà xụ mặt, Khanh vội nói:

- Em tự dọn được mà !

Nam gạt ngang:

- Ai lại để công chúa của mình làm thế .

- Nhưng ...nhưng như vậy phiền lắm . Em thấy ngại

Đẩy cửa mời Khanh vào phòng khách, Nam cười:

- Đó là bồn phận của họ, sao lại ngại ? Người nào việc nấy chứ !

Khanh hóm hỉnh:

- Thế việc của anh là gì ?

Nam hơi tự phụ :

- Là làm cậu chủ và bây giờ phải làm vừa lòng công chúa .

Khanh kêu lên:

- Em không phải công chúa nha !

- Vậy thì là Khanh, Ái Khanh của trẫm được không ?

Hoài Khanh phụng phịu ngồi xuống salon màu tím than trong tiếng cười thích thú của Nam . Lần này cô đành thua anh . Để tránh cú quê độ đầu tiên, Khanh vội chăm chú quan sát xung quanh .

Nhà của Nam đúng là sang trọng . Nội thất trang trí phòng khách đã thể hiện sự giàu có đó . Cô thích thú nhìn chùm đèn pha lê treo trên trần:

- Đẹp thật ! y như trong các lâu đài bên Tây .

Nam cười:

- Thì của Tây mà sao lại không giống ! Anh Hai của anh gửi mang từ Pháp về đó !

Hoài Khanh vội le lưỡi khâm phục . Cô dán mắt vào vô số các bức tranh treo trên tường . Dù không hiểu ý nghĩa của những đường nét, màu sắc lộn xộn trong tranh nhưng Khanh vẫn nhận ra chúng làm khoảng không trong phòng sống động hơn rất nhiều . Cô chợt chú ý đến một cái kệ gỗ sạch bóng đựng nhiều pho tượng, chén đĩa, đồ bình cổ .

Khanh tò mò:

- Anh chơi tranh và siêu tâm cả đồ cổ à ?

Nam nhún vai:

- Anh đâu phải là cụ non . Máy món cổ lỗ này của ông anh lắm cảm của anh đấy chứ .

Vừa nói Nam vừa bước đến dàn Compact mở nhạc . Hoài Khanh thấy thật dễ chịu khi trong phòng vang lên bài nhạc không lời cô yêu thích . Lúc này cô mới nhìn thấy cái quầy rượu nhỏ kê gần đó .

Khanh buột miệng:

- Có cả ...bar rượu trong nhà à ?

Nam nói:

- Thì bày ra cho đúng model thời thượng với thiên hạ vậy mà !

Khanh nhảy mắt hóm hỉnh:

- Chắc quầy rượu này cũng của ông anh cổ lỗ đó ?

Nam bình thản:

- Em đoán đúng phóc . Ngôi nhà này do anh Hai thiết kế . Anh chỉ có bổn phận làm cậu chủ thôi !

Hoài Khanh lo lắng:

- Vậy anh Hai đâu ? Lỡ anh không đồng ý cho em ở đây thì sao ?

Nam xoa tay:

- Anh ở Ninh Thuận . Thỉnh thoảng mới vào Sài Gòn . Nhà này rộng thênh thang, em cứ an tâm ...tạm trú tới bao lâu tùy thích và đừng nghĩ tới ông ta làm chi . Anh lớn rồi muốn làm gì chẳng được .

Hoài Khanh nghiêm nghị:

- Em không làm phiền anh lâu đâu .

Mắt Nam đắm đuối:

- Đừng nói vậy . Khi đến đây, em đã mang niềm vui lẫn hạnh phúc đến .

Khanh lảng sang chuyện khác:

- Chắc dì Năm lo cơm nước cho anh ?

- Dì ấy lo tất cả mọi chuyện trong nhà . Anh Hai đưa dì từ quê ra để quản lý anh . Em nghĩ có buồn cười không ?

- Điều ấy đúng thôi . Ngày mai em sẽ phụ dì Năm đi chợ nấu cơm .

Nam nhíu mày:

- Còn chuyện học hành . Em định bỏ à ?

Hoài Khanh cắn môi:

- Chớ biết sao hơn .

Ngồi xuống kế bên cô, Nam thì thầm:

- Hãy để anh lo cho em . Bỏ học giữa chừng uống lắm !

Hoài Khanh nói nhanh:

- Em cần một chỗ làm . Anh tìm giúp em được không ?

Nam xoa cằm:

- Chuyện đó thì dễ rồi . Nhưng anh không muốn em đi làm . Em cần tiếp tục học . Hiểu chưa ?

Hoài Khanh đứng phắt dậy:

- Em không thích người khác quyết định cuộc đời mình . Xin lỗi ! Em sẽ đi, nếu anh ép em .

Nam hốt hoảng nắm vai cô giữ lại:

- Em đi đâu ? bộ giận anh sao ? Anh vì lo cho em mới nói thế . Lẽ nào Khanh không hiểu anh .

Nhìn gương mặt thảm thương của Nam, cô trầm giọng:

- Em hiểu .

Hai người ngồi trong im lặng . Ngay lúc Nam sắp nói tiếp thì Khanh nghe giọng bà Năm lạnh tanh vang lên:

- Phòng dọn xong rồi cậu ba .

Hoài Khanh vội nói:

- Em xin phép về phòng

- Nam gật đầu . Anh xách vali đi trước . Cô lễ độ theo sau . Căn phòng dành cho cô nhỏ, nhưng khá xinh

Quay một vòng Khanh reo lên:

- Dễ thương quá !

- Nhưng còn thiếu nhiều thứ lắm ! Anh sẽ sắm cho em . bây giờ đừng nghĩ ngợi gì hết . Ngủ đi cho khỏe .

Tiến Nam ra tới cửa, Hoài Khanh cong môi:

- Em cảm ơn anh nhiều thật nhiều .

Nam xa xôi:

- Cái anh đợi ở em không phải là lời cảm ơn .

Khanh nghiêng nghiêng đầu:

- Vậy là cái gì ? Em không biết rồi đó !

Dứt lời cô mỉm cười và đóng cửa . Còn lại một mình ở một nơi hoàn toàn lạ, Khanh co ro ngồi xuống giường và cố xua đi những ý nghĩ lẩn quẩn trong đầu . Cô tự hỏi không biết ngày mai của mình sẽ ra sao ? phải sống nhờ vào Nam bao lâu nữa .

Nghĩ mãi cũng chẳng giải quyết được gì . Khanh xoay người và nằm úp mặt xuống gối .

o0o

Vừa nhón một múi mít bỏ vào miệng, Bạch Yến vừa tuyên bố:

- Nếu không yêu Nam mà không nên ở nhà hẳn nữa .

Khanh nhăn nhó:

- Ai chẳng biết thế . Nhưng tao sẽ ở đâu đây khi hôm rày bà Ninh vẫn ... canh me nhà mày .

- Yến chẹp miệng:

- Có đúng chuyện mới lời con người thật của bà Ninh ra . Bả chửi ngọt không thua lúc bả đưa đẩy chuyện trò . Độc nhất là chuyện bả vu khống mày ăn cắp vàng đi theo trai . Trong lớp nhiều đứa đi theo hỏi, tao có giải thích nhưng chẳng biết tại nó tin tao hay tin bà Ninh .

Môi Khanh nhếch lên:

- Chắc là tin bả . Vì trước đây tại nó đến nhà chơi, dì Ninh lúc nào cũng ngọt ngào vui vẻ . Tao bị cú này đau thật ! Chẳng lẽ đưa ra công an phường để thưa chứ ! Mà thưa được ai khi chuyện bả dụ tao vào làm cho mục Liễu không có bằng chứng, ngược lại chuyện tao bỏ đi ai cũng thấy .

Bạch Yến nhún vai . Con bé lấy trong ba lô ra một cuộn tiền :

- Mẹ tao bảo đưa mày .

Khanh xua tay:

- Tao không lấy đâu

- Bạch Yến trừng mắt:

- Vừa phải thôi mày . Với tao mà cũng sĩ diện rơm nữa à ?

Hoài Khanh nói:

- Cái tao cần bây giờ là việc làm . Mấy hôm nay chạy lung tung vẫn không tìm ra . Khó quá ! Tao có nhờ Nam, nhưng anh cũng bó tay .

Bạch Yến trề môi:

- Ngu sao mà Nam kiếm việc cho mày ? Hẳn phải tìm cách để mày lệ

thuộc hoàn toàn vào hần chứ ! Đòi này chả ai bỏ ra mà không thu lại đâu .
Mày liệu hồn đó ! Mắc câu rồi thì khỏi thoát .

- Đừng hù tao nữa được không ?

- Mày có biết sợ đâu mà hù .

Hoài Khanh rầu rĩ:

- Lần này sắp ...tiêu rồi sao lại không sợ .

Bạch Yến hát hàm:

- Mày còn đủ mắt mũi tay chân, đâu có dễ chết . Làm gì thê thảm vậy ?

Tao không tin đứa ngồi trước mặt mình là Hoài Khanh yêu quái, chuyên
gia quây rối .

Thấy Khanh im lặng, Yến hạ giọng:

- Nè ! Chơi thêm vài hũ yaourt nhen ?

Khanh lắc đầu:

- Thôi ! Hôm rày tao chưa quá rồi, ăn làm chi nữa .

- Vậy bây giờ nói chuyện nghiêm túc . Mày định tìm việc gì để làm ?

Khanh uể oải:

- Việc gì cũng được . Thuợng vàng hạ cám, miễn sao không bán rẻ nhân
phẩm, bôi nhọ tư cách con người .

- Ngập ngừng một chút Bạch Yến buột miệng:

- Giữ trẻ được không ?

- Giữ trẻ hả ? Bộ mày quen ai cần giữ trẻ hả ?

- Tao không quen nhưng biết có người đang cần ...vú em .

Khanh bắn khoăn:

- Ai cũng nói tao như con trai, mày nhắm thử xem tao làm vú em được
không ?

Bạch Yến nheo nheo mắt:

- Những lúc rầu rĩ thế này, mày cũng giống bà lão lắm cảm, chắc giữ con
nít được mà !

Hoài Khanh thở dài:

- Bụng đói đầu gối phải bò . Tao đành liều một phen . Giữ cạp cũng phải
chịu, hưởng hồ chi giữ con nít .

Bạch Yến chớp mắt . Cô thấy tội Khanh quá . Phải chi hoàn cảnh gia đình
cô thoải mái một chút chắc chắn mẹ cô đã để Khanh về ở chung rồi . Khổ
là Yến sống ...ké với bà nội, ba mẹ cô không có quyền hành gì trong nhà,
bà nội lại rất khó tính . Vừa rồi Yến ...chứa Khanh một đêm, tới sáng bà
Ninh gọi điện thoại đến hăm he, mắng nhiếc là ba mẹ và cô đã bị bà nội
rầy . Bây giờ dù thương bạn cách mấy . Yến cũng ...không dám đâu !

Bạch Yến an ủi:

- Ráng chịu đựng một thời gian đi . Đến lúc ba mày gửi tiền về thì đâu lại
vào đó . Đừng thêm buồn nữa !

Hoài Khanh thản nhiên:

- Tao đâu có buồn . Chừng nào tao bắt đầu làm chị vú đây ?

- Ngày mai được không ?

Khanh gật đầu:

- Càng sớm càng tốt . Thú thật tao sợ mềm lòng trước tình cảm của Nam lắm !

Bạch Yến lém lỉnh:

- Tao cứ tưởng tim mày bằng inox chứ . Nè hấn đã ...mị...mị mày cái nào chưa ?

Mặt Khanh đỏ ửng lên:

- Mày chỉ giỏi nói bậy .

- Nhưng bậy đâu có nghĩa là sai . Hai đứa bậy yêu nhau cũng xứng chứ bộ . Mày xinh gái, Nam lại có tài .

- Xi, ông ấy mà tài gì .

Bạch Yến tùm tùm:

- Tài theo ý tao nghĩa là tiền ấy . Trai có tiền, gái có sắc là ăn rơ rồi .

Huống hồ chi Nam đang mê mày chết mệt .

Hoài Khanh hất hàm:

- Mày xúi tao đấy à đồ ...phù thủy ?

Yến cười hì hì :

- Đâu có ! Tao chỉ đặt ra vấn đề để mày suy nghĩ thôi !

Khanh bấu môi bung ly sinh tố lên và chu miệng hút một hơi dài . Nước đá xay nhuyễn và vị chua của măng cầu làm cô nghẹt cứng mũi, nhưng Khanh vẫn cố ...đá Yến một cái :

- Tao nghĩ kỹ rồi và thấy nhường Nam cho mày là thượng sách . Nói xong cô và Yến cũng cười ngặt nghẽo, Yến nhìn đồng hồ rồi chặc lưỡi:

- Tao phải đi rước nội . Ngày mai tan trường tao sẽ đưa mày tới chỗ cần vú em . À, mẹ bảo tao dặn mày ở một mình phải cẩn thận, không được nhẹ dạ dễ tin, nhất là tin đàn ông . (nghe đến câu này làm Kiến Gầy tui bùn 5 phút) .

Hoài Khanh chớp mắt liên tục:

- Tao biết rồi mà. Bảo dì Lệ khỏi lo, tao không ngốc đâu .

Bạch Yến tiếp tục lải nhải:

- Người già vẫn nói khôn ba năm

- Tao biết mà. Chỉ cần đợi một giây cũng đủ chết . Chặc ! Mày còn lắm cầm hơn cả người già .

Yến có vẻ đổi:

- Vậy tao chả thèm nói nữa . Lúc đó đừng than không có ai quan tâm nha !

Hai người ra khỏi quán, Khanh chẳng vội vàng gì, cô đạp xe từ từ và nghĩ ngợi mông lung . Giờ này Nam đi học chưa về . Trong nhà chỉ còn bà Năm . Khanh ớn đôi mắt chăm bẵm lừ lừ giống mắt cú vọ của bà ta . Lúc nào bà cũng canh chừng cô như canh chừng kẻ trộm . Nhất là lúc có một mình, buồn buồn Khanh đi dạo quanh các phòng có nhiều tranh và đồ cổ . Bà Năm kè kè một bên . Chắc bà ta sợ cô ... chôm một món quý giá nào đó . Mà nhà Nam thì từ cây kiềng ngoài vườn đến cái ky thủy tinh đều có

giá, nhắm bà ta canh được không một khi cô đã có ý tham . Bất giác Khanh nhếch môi chua chát .

Thật không gì khổ hơn phận ăn nhờ ở đậu . Dù Nam tốt và yêu cô đến đâu, Khanh vẫn mặc cảm . Cô không muốn mắc nợ anh nhiều hơn nữa . Nợ tình cảm thì chỉ trả bằng tình cảm mà Khanh không muốn đùa cợt với tình yêu .

Thở dài chán nản, Khanh đưa tay bấm chuông . Cô có cố đạp xe chậm tới đâu thì cũng tới lúc về nhà . Điều cần thiết lúc này là ráng nhìn, dầu bà Năm kiếm chuyện cỡ nào đi chăng nữa .

Đóng cổng đánh rầm, bà Năm vừa đi vừa ngúng nguẩy nói trỏng:

- Thính mũi thật . Cứ đánh hơi tới giờ cơm là mò về .

Khanh mỉm môi lại . Cô phải nén tự ái đến bao lâu nữa ? Từ hôm về đây đến giờ Khanh luôn im lặng trước mọi lời móc ngoáy, chỉ chiết của bà sồn sồn không chống khó chịu này , Có lẽ bà tưởng cô sợ nên được nước làm tới . Bà ta đâu được phép làm thế với bạn của chủ mình . Còn Khanh, sợ gì mà không đốp chát lại . Linh tính cho thấy bà Năm là hạng giỏi ăn hiếp người hiền ...dữ như Khanh ngu sao để bà ấy bắt nạt .

Kể từ giờ phút này cô nên đổi cách đối xử với bà ta tốt hơn là dè dặt nhục từ lâu nay .

Vờ như không nghe những lời châm chọc vừa rồi, Hoài Khanh dựng cái xe cà tàng kế chậu mai chiếu thủy mà bà Năm khoe là giá cả mấy chục triệu, rồi vào phòng khách mở to nhạc .

Nằm trên salon, hai chân gác lên bàn, Khanh tha hồ nhip theo điệu Ráp dòn dập muốn đứt hơi .

Từ ngoài chạy xồng xộc vào, bà Năm nhào tới tắt máy và gào lên:

- Ai cho phép cô đụng tới đồ đạc trong nhà này ? Nè ! Nghe đây, cô chỉ có quyền xài đồ phòng mình thôi .

Hơi nhồm dậ, Hoài Khanh làm mặt ngầu:

- Mở nhạc cho tôi ngay !

Bất ngờ vì thái độ của cô, bà Năm ngớ ra, Khanh dẫn tiếp một câu:

- Dì nói những gì nãy giờ thì nhớ . Tôi sẽ kể lại hết với anh Nam coi ảnh có mời dì về Ninh Thuận ở không cho biết .

Bà Năm hậm hực mở hết volume . Căn phòng máy lạnh như muốn nổ tung theo nhạc . Khanh không thèm tắt máy, cô vào bếp gom hết quần áo của Nam trên sài đem đi ủi . Đây là cách duy nhất cô ...trả ơn anh, và công việc này cũng giúp Khanh thanh thản đôi chút khi nghĩ mình không ăn không ngồi rồi . Khổ nỗi Nam lại tưởng cô yêu nên chăm sóc anh . Đã nhiều lần Khanh muốn nói rạch ròi tình cảm của cô, nhưng không biết phải mở miệng thế nào cho đừng tổn thương đến Nam .

Bạch Yến tránh cô lập lờ . Sao Khanh ghét cái từ mang tính xảo trá ấy thế ! Thật ra cô có lập lờ không ? Mà yêu là thế nào nhỉ ? Cô có yêu Nam chưa khi thấy nhớ, thấy vắng lúc anh không ở kế bên, rồi lại thấy hạnh phúc khi được anh ân cần lo lắng từng tí một .

Ôi trái tim Khanh sao dễ xao động thế này . Lẽ nào người ta dễ dàng yêu một người chỉ vì chịu sự chăm sóc của họ ? Cô không hiểu được chính mình nữa rồi . Sao lại thế nhỉ ?

Khanh bỗng bối rối khi nghe tiếng Khanh rộn ràng huýt gió . Cô chưa kịp định thần thì anh đã ào tới giằng lấy cái bàn ủi :

- Anh đã bảo chuyện này của đi năm mà !

Khanh cong môi lên:

- Nhưng em thích làm thì sao ?

Giọng Nam nhẹ tênh bên tai cô:

- Thì anh thấy hạnh phúc chứ sao

Mặt Khanh chợt ửng đỏ . Cô không chối là mình thích nghe Nam vỗ về bằng những lời êm dịu . Nhỏ Yến từng dặn . "Mật ngọt chết ruồi". Lúc đó Khanh đã cầu nhàu bảo rằng cô không phải ruồi...Nhưng phụ nữ còn dễ chết vì mật hơn ruồi . Phải cảnh giác ánh mắt luôn luôn hướng về cô với cái nhìn chiêm ngưỡng, si mê xen lẫn khao khát của anh . Ở Nam có nhiều điểm cô chưa hiểu hết, nhưng rõ ràng anh là mẫu đàn ông lý tưởng trong mắt con gái . Giàu có, đẹp trai, khéo ăn nói lại quyến rũ nữa, Lan Chi mê một Nam cũng đúng thôi ! Riêng Khanh thì sao ? Cô tự hào vì anh đeo đuổi mình, nhưng rõ ràng cô cũng ...thích anh đấy chứ !

Nam thì thâm âu yếm:

- Trông em kìa mồ hôi ướt cả trán .

Vừa nói anh vừa vuốt những sợi tóc mai và lau nhẹ những giọt mồ hôi trên mặt cô . Tim Khanh đập hồi hả . Cô nhẹ đẩy Nam ra, nhưng anh giữ hai vai cô thật chặt ...

Khanh thảng thốt:

- Đứng anh ! Không khéo cháy áo kìa !

Nâng cằm cô lên, anh cúi xuống, Khanh không cự quật được . Khanh hốt hoảng cuống quýt nhưng không tỏ vẻ gì chống đối . Cô nhắm nghiền mắt và thấy như trời đất xoay vòng vòng ...Giật mình Khanh vội đẩy Nam ra và loạch choạng chạy về phòng .

Đóng sầm cửa lại, cô nhào ken giường nằm ôm lấy gối mặc cho Nam đứng bên ngoài rồi rít xin lỗi .

Đưa tay lên chùi môi liên tục, Khanh giận mình quá mức . Sao lại để xảy ra việc nàu chứ ! Lỗi tại cô dễ dãi quá ! Đàn ông nào không đòi hỏi, lẽ ra Khanh phải phản ứng mạnh liệt ngay khi Nam tỏ thái độ, đằng này cô lại dùng dáng y như đồng ý . Phải chăng cô hư đốn đến mức muốn nếm thử hương vị của nụ hôn .

Không ! Không phải thế đâu ! Khanh muốn bào chữa cho mình nhưng tìm không ra lý lẽ . Bên ngoài Nam vẫn kiên trì gọi tên cô cùng những lời xin lỗi thống thiết .

Lăn một vòng trên giường, Khanh thở dài náo nức . Xin được việc làm cô sẽ từ biệt Nam, nhưng đến nơi khác Khanh sẽ gặp những ai, họ tốt hay xấu và chuyện gì sẽ xảy đến với cô đây .

Khanh nhắm mắt lại . Ngoài kia Nam bỏ đi rồi . Buổi chiều đang xuống, một ngày sắp tàn và cô không dám hy vọng gì nhiều cho một ngày mới của mình sắp đến .

Cổ biếc

Chương 3

Vừa dắt xe vào tới sân, Khanh đã bị bà Năm kéo lại:

- Nè nè, cô làm ơn len lầu bằng ngã nhà bếp rồi vô phòng ở trông luôn giùm tôi .

Thấy bộ mặt hình sự của bà ta, Khanh ghét lắm, nhưng vẫn nhỏ nhẹ hỏi:

- Chuyện gì vậy dì Năm ?

Bà Năm hạ giọng đến mức thấp nhất:

- Có cậu Hai vào ...

Hoài Khanh kêu lên:

- Nếu vậy tôi đến chào anh mới phải chứ !

Bà Năm bữu môi:

- Thôi thôi ! Cho tôi xin đi . Anh em họ đang gây nhau vì cô . Hừ ! phen này xem tôi về Ninh Thuận ở, hay cô rút khỏi đây .

Lúc Khanh còn sững người vì câu nói của bà Năm thì bà ta đã hất mặt đi một mạch vào bếp .

Hoài Khanh vội dắt xe ra tuốt phía sau rồi vòng lên lầu . Ngoài phòng khách vang lên những âm thanh trầm nhưng hết sức gay gắt . Đúng là anh em Nam đang gây với nhau .

Thay vì rút vô phòng cố thủ, Khanh núp trên cầu thang để nghe trộm .

Một giọng lạnh tanh nhu bằng vang lên không to, nhưng rõ từng tiếng một :

- Mày đã xài gì với món tiền khá lớn ấy ? Hừ ! Đừng nói với anh là để bao gái đó .

Nam hầm hừ :

- Tiền đó mẹ cho, tôi làm gì anh không được hỏi:

- Sao lại không khi anh mới là người còng lưng vất vả để tạo ra nó . Mẹ và mày chỉ biết đòi hỏi, tiêu xài hoang phí chứ cần nghĩ đến sức lao động của kẻ khác đâu .

Nam cau có:

Anh cứ nói đến sức lao động, người lao động hoài nghe mệt quá ! Sao hồi đó anh không ráng học hết đại học để làm dân trí thức rồi bây giờ lại ca cẩm . Anh ganh tị với em mình à ?

Khanh nghe tiếng anh Hai Nam cười gằn :

- Còn nhỏ đừng bao giờ thốt ra những lời khó nghe như vậy . Tại sao anh phải ganh tị với em chứ ? Hừm ! Nuôi mày ăn học anh không tiếc công tiếc của . Nhưng nếu mày nuôi gái bằng tiền của anh thì dứt khoát không . Hãy ra tiền trước rồi hãy làm người hùng với bọn gái sau .

Hoài Khanh ù cả hai tai...Thằng cha này sỉ nhục cô quá mức . Khanh vừa bước xuống định gây với lão một trận rồi ra sao thì ra, nhưng đã bị bà

Năm nín lại:

- Vào phòng ngay !

Khanh vùng vằng:

- Tôi không thể để người khác nhục mạ mình .

- Xì ! Sao cô vừa tự ái vậy ? Nếu tự trọng đâu ai lết đến đây để bây giờ sợ nhục . Cậu Hai chỉ nói chung chung thôi, chớ có biết mặt mũi cô ra sao đâu mà nhục . Hay là cô muốn xuống dưới để liếc mắt đưa tình cả với hai anh em ?

Hoài Khanh giận tím mặt . Cô run rẩy bước vô phòng ngã vật xuống giường, nước mắt ràn rụa như mưa . Ôi ! Sao cô khổ thế này ! Khanh phải làm sao khi chỗ cần ...vú em đã nhận Khanh rồi nhưng cô phải chờ vì gia đình họ đi Vũng Tàu chơi vài ba bữa nữa mới về . Tình trạng này chắc cô khó ở lại đây cho đến ngày nhận việc . Những lời của anh Hai Nam làm cô thấy mình bị xúc phạm trầm trọng . Cô còn mặt mũi nào nhìn Nam . Đang dằng vật với chính mình, Khanh bỗng nghe gõ cửa . Cô hoảng hồn khi nghĩ lão Hai hắc ám đã lên tới đây để tống cổ cô ra khỏi nhà . Đưa tay chặn ngang ngực, Hoài Khanh ngồi ì trên giường đến lúc nghe tiếng Nam gọi cô mới mở cửa ra .

Từ hôm xảy ra sự cố hôn nhau đến nay, Khanh luôn tránh mặt Nam, trừ những lúc ăn cơm phải gặp ra, lúc nào anh ở nhà là cô thủ trong phòng . Thái độ của Khanh làm Nam buồn . Nhưng cô sợ nên không làm khác được .

Nam bước vào với nụ cười trên môi và chú thỏ nhồi bông xinh xắn trên tay:

- Nếu không nhận quà là còn giận anh .

Khanh ngạc nhiên trước thái độ bình thản của Nam . Hai anh em vừa lớn tiếng vì cô, sao bây giờ Nam tỉnh thế kia .

Gượng cười, Khanh nhận con thỏ và nói:

- Em chỉ giận em thôi .

- Tại sao ?

Khanh lắc đầu, tay mân mê con thỏ . Cô nghe giọng Nam ân hận :

- Anh xin lỗi đã không làm chủ được mình .

Khanh ray rứt:

- Đừng nói vậy . Em phải xin lỗi anh thì đúng hơn . Nếu không vì em, anh và anh Hai đâu cãi vã nhau .

Nam lắc đầu:

- Em làm rồi ! Giữa anh và anh luôn luôn bất đồng chớ không phải vì em
- Tự nhiên ngồi xuống giường, Nam nói tiếp: - Anh Hai lớn hơn anh những tám tuổi . Một khoảng cách khá xa để có thể hiểu và thông cảm với nhau . Khi anh học lớp sáu thì anh đã vào đời . Ba anh mất sớm nên toàn bộ công việc nhà anh quản lý ...Chính vì vậy anh rất tặc ao tự đại . Anh nắm hết quyền hành trong ngoài, qua mặt mẹ anh, độc đoán quyết định từ việc lớn đến việc bé trong nhà . Tuy là anh em ruột nhưng anh rất

ghét ảnh .

Khanh ngỡ ngàng nhìn nét đanh lại trên mặt Nam . Chả hiểu giữa hai anh em đã từng xảy ra oán hận gì, nhưng nhìn Nam lúc này cô cũng nhận ra anh rất ghét ông anh mình .

Giọng Nam uần uất vang lên:

- Anh không nào đời quên thái độ xác sược của Quốc khi mỗi tháng ảnh mỗi phát tiền cho anh và mẹ . Chính vì ảnh hỗn hào nên cách đây sáu năm mẹ đã giận đến mức bỏ nhà đi biệt mấy tháng ròng .

Khanh tò mò:

- Vậy bây giờ mẹ anh ở đâu ?

- Vẫn ở Ninh Thuận, nhưng không chung nhà với ông Quốc .

Nhếch môi một cái đầy khinh bỉ, Nam nói:

- Ông chỉ khoái ở ngoài lán trại cùng lũ bò giống và thích thú với biệt danh đầy mai mỉa "Vua Bò" .

Khanh nhú mày:

- Là sao chứ ? Em không hiểu ?

Nam Kể:

- Quốc là chủ đàn bò đông nhất Ninh Thuận . Người ta gọi ảnh là "vua bò", nghĩ cũng đúng . Ngôi nhà này ảnh cũng nhờ bò mà có đấy ! Suốt ngày rong rong trên lưng bò ngoài đồng cỏ . Cuối tháng vào Sài Gòn để vùng tiền cho gái . Ảnh chả có tư cách gì để lên lớp anh hết . Bởi vậy em cứ an tâm ở đây, nếu Quốc động tới em, anh không nhin đâu .

Khanh trầm giọng:

- Em đã tìm được việc làm, rồi em cũng sẽ đi chứ đâu thể làm phiền anh mãi được .

Nam thẳng thốt:

- Em định làm gì ? Ở đâu ?

Khanh tránh nhìn vào mắt anh:

- Làm công nhân cho một hãng giày liên doanh với Đài Loan . Chắc không nặng nhọc lắm đâu .

Nam nghi ngờ:

- Thật không ? Anh tìm hiểu và biết đa số các xí nghiệp đều tuyển công nhân theo đợt . Thời gian này chả có nơi nào tuyển người hết .

Hoài Khanh nhỏ nhẹ :

- Em dối anh làm gì

Nam bứt rứt:

- Nhưng em vẫn có thể ở nhà anh mà . Đừng đi nhé Khanh . Anh thế không làm điều gì để em buồn hết .

Khanh ngập ngừng:

- Em biết anh rất tốt . Tình cảm anh dành cho em là vô giá . Nhưng quanh chúng ta còn có người khác . Chắc gì họ hiểu em như anh để thông cảm . Chỉ một lời quá khích chen vào, cũng đủ làm em và anh giận, thậm chí oán ghét nhau .

Nam xua tay:

- Đồi nào có chuyện đó . Cái bà Năm lắm chuyện ấy cứ bép xép sẽ biết tay anh . Còn Ông Quốc hả ? Ôi dào ! Vài bữa ông lại về để chặn bò . Hơi đâu em quan tâm đến lời anh nói . Bản tính anh thô kệch, lắm lì đã vậy tướng mạo lại xấu xí, ba mươi tuổi đầu vẫn chưa có mối tình nào vắt vai nên hay ganh tị với anh . Chính vì anh có những cái ông ta thiếu, nên được dịp là ông nói cho hả . Chớ thật ra dám làm gì anh ? - Mím môi lại Nam nói tiếp : - Một ngày nào đó anh nhất định sẽ tống cổ Hai Quốc ra khỏi cơ ngơi của gia đình .

Hoài Khanh kêu lên:

- Tại sao phải làm vậy với anh ruột mình ?

Nam bật cười ngạo nghễ:

- Cái gì cũng có nguyên do của nó . Em biết không, trong tay Hai Quốc nhiều bò đến mức nội tiền bán phân bò hàng năm, ảnh đủ trang trải tiền thuê người làm công và tiền nuôi anh ăn học . Ha ! Ha! Anh sống như công tử quý tộc thế này là hoàn toàn nhờ phân bò đó . Nghĩ có nhục không chứ - Mắt Nam chột long lên : - Nhưng không sao ! Có nhục mới nên người . Rồi Hai Quốc sẽ biết tay cái thằng lớn lên bằng phân bò này . Hoài Khanh tròn mắt nhìn Nam . Cô không ngờ ẩn sau vẻ ngoài bình thản của một người như rất vô tư, Nam lại chứa nổi hận thù sâu sắc như vậy . Nhưng anh em chung huyết thống nói đến chuyện thù hận nghe trái tai làm sao ấy .

Hoài Khanh nhú mày:

- Tại sao phải nuôi mãi sự hận thù ? Anh không thể quên được sao ?

Nam cười nhạt:

- Em có thể quên những gì bà Ninh đã làm với em không ?

- Bà Ninh với em khác với anh và anh ruột anh .

Giọng Nam lạnh lùng:

- Tại em xem nặng vấn đề ruột thịt chớ thật ra chả có gì khác . Bà Ninh và anh Quốc là người đặt quyền lợi của mình cao hơn mọi thứ . Dĩ nhiên gieo gió phải gặt bão. Rồi anh sẽ giúp em trả thù .

Hoài Khanh im lặng . Cô biết mình rất hận bà Ninh, nhưng trả thù thì cô chưa bao giờ nghĩ đến . Trong tâm cô luôn tin rằng ao làm điều ác sẽ bị quả báo . Ngày xưa mẹ cũng nói thế, lời mẹ nói ít khi sai lắm . Rồi đi Ninh sẽ phải nhận lấy hậu quả những việc thất đức mình đã làm .

Nam chột vồ trán:

- Sao tự nhiên lại nói những chuyện nặng nề quá vậy kìa ? Anh đúng là ...là ...Mà Khanh nè, mình đi ăn tiệm cho khuây khỏa nhé ?

Hoài Khanh lắc đầu:

- Em không quen vào tiệm . Em nghĩ em phải tới chào anh Quốc cho đúng phép .

Nam nhún vai:

Ông tới vũ trường rồi . Với lại anh thấy không cần phải chào hỏi một

người như Hai Quốc .

- Tại sao vậy ? Điều đó sẽ bất lợi cho em .

Nam bỗng nổi cáu lên :

- Nếu em thích, cứ đợi ảnh về rồi ra thưa gửi . Hừm! chỉ vẽ chuyện !

Dứt lời anh hầm hầm đi một mạch . Hoài Khanh ngơ ngàng nhìn theo .

Tự nhiên lại trút giận vào cô . Đúng là vô lý hết sức . Đây là lần đầu Nam có thái độ như vậy với Khanh . Mà cô đã làm gì sai đâu chứ !

Bực bội cô đóng rèm cửa phòng lại...Ráng đi ! Giỏi năm ba hôm nữa cô cũng bye chỗ này, Khanh không phải người vô ơn, nhưng nghĩ tới lúc rời khỏi ngôi biệt thự chất đầy đồ cổ và tranh y như thư viện bảo tàng, cô thấy lòng hết sức thanh thản .

o0o

Đang mơ màng ngủ, Quốc chợt giật mình vì nghe giọng bà Năm gấp rút:

- Cậu Hai...Cậu Hai ...

Bật dậy thật nhanh, anh hỏi ngay:

- Chuyện gì ?

- Dạ có người tìm cậu Ba .

Quốc nhăn nhó :

- Tìm nó sao dì lại đánh thức tôi ?

Bà Năm gãi đầu:

- Tại cậu ba đi học rồi .

Nằm trở lại giường, Quốc càu nhàu:

- Thì ra bảo với người ta . Tôi vừa chớp mắt đã bị dì phá . Mệt quá !

Bà Năm phân trần:

- Tôi có nói, nhưng họ bảo cần gặp người lớn trong nhà .

Quốc nhíu mày:

- Họ là ai vậy ?

Bà Năm ngập ngừng:

- Hình như là má của con Ái Khanh .

- Ái Khanh nào ?

Bà Năm hạ giọng:

- Con nhỏ cậu Ba đang bao đó

Đá tung cái mền qua một bên, Quốc đứng lên:

- Bà ta muốn gì ?

Bà Năm lắc đầu:

- Tôi không biết .

Đốt điều thuốc với vẻ bực dọc, Quốc nói:

- Dì bảo họ về đi . Tôi không dây vào chuyện của thằng Nam đâu .

Bà Năm do dự:

- Lúc này tôi đã nói cậu Hai bận . Nhưng bà ta vẫn ngồi chờ . Bây giờ gần cả tiếng rồi .

- Hừm ! Thật bực với thằng này . Học hành không lo trai gái để phiền tới người khác .

Ném mạnh điều thuốc vừa rít được hai hơi ra cửa sổ, Quốc hậm hực bước vô phòng tắm . Anh cho nguyên đầu tóc vào rôbinê cho tỉnh táo rồi với lấy khăn lau mặt .

Trong gương là một gã đàn ông lằm lì, bặm trợn, nếu không muốn nói là xấu xí dữ dằn với một vết sẹo trên má . Đó là kỷ niệm mà Nam đã tặng anh khi nó bày đặt uống rượu lần đầu . Lâu rồi, chắc nó chẳng còn nhớ gì chuyện đã xảy ra . Chỉ có Quốc, người mang vết sẹo suốt đời mãi muốn quên mà không quên được đành phải nhớ mà thôi .

Quốc nhếch môi cười . Cái cười nửa miệng của anh khộng gây thiện cảm với ai, trái lại nó càng làm người đối diện phải dè chừng . Chính điều này khiến Quốc trông giống dân anh chị . Đó có phải là điểm mạnh của anh không nhỉ ?

Hừm ! Rồi bà già con bé Ái Khanh, Ái Khết gì đó sẽ phát khiếp khi thấy bộ dạng tướng cướp của anh . Lúc ấy chỉ cần Quốc lên giọng nạt nộ vài câu là bà ta sẽ biến ngay .

Hừm ! Có con gái không biết giữ, bây giờ định đến mắng vốn hay ăn vạ à ?

Bước ra phòng khách, Quốc hơi bất ngờ vì người đàn bà ngồi trên salon chẳng xa lạ gì với anh . Có lẽ bà ta rất ngạc nhiên nên cứ trân trối nhìn Quốc quên cả chào .

Bằng phong cách hết sức kẻ cả, Quốc vừa ung dung ngồi xuống vừa hát hăm:

- Tìm tôi có chuyện gì vậy chị Liễu ?

Không trả lời câu anh hỏi, Bà Liễu vòng vo:

- Không ngờ gặp cậu ở đây . Nhà sang trọng thật !

Châm một điều thuốc, Quốc nhếch môi:

- Chị cho rằng tôi không xứng đáng ở ngôi nhà xoàng xĩnh này à ?

- Ôi ! tôi đâu dám nghĩ vậy .

Quốc lạnh lùng nhắc lại:

- Chị cần gặp tôi làm gì ?

Bà Liễu chậm rãi trả lời:

- Tôi nghe người quen nói thấy Hoài Khanh ở đây . Tôi muốn gặp nó .

Quốc sa sầm mặt xuống:

- Nhà tôi không chứa ai tên đó . Chắc chị làm rồi .

Bà Liễu cười nhạt:

- Khi đã dám vào đây để tìm người, tôi chắc mình không làm . Hoài Khanh làm ở chỗ tôi nhưng cả tháng nay nó theo em cậu về đây xây tổ chim câu . Cùng sống chung mà cậu vờ không biết với mục đích gì vậy ?

Quốc điềm tĩnh hút thuốc . Anh nói:

- Tôi vẫn cấm Nam không cho bạn bè qua đêm trong nhà . Bạn trai của nó chưa ngủ lại bao giờ huống gồ chi là một cô vũ nữ . Chị lộn chỗ rồi .

- Cậu nói nghe thật tức cười . Nam đã hai mươi mấy tuổi, chả lẽ lại ngu ngơ đến mức nghe lời ông anh rất sành sỏi trong việc ăn chơi đến độ

không dám đưa gái về nhà ? Cho cậu biết t khi bỏ đi con Khanh ăn cắp tiền của tôi . Nếu nhà này chứa nó, tôi sẽ thừa mấy người tội đồng lõa .

Quốc gần giọng:

- Yêu cầu chị cẩn thận lời nói . Chúng ta không lạ gì nhau . Tôi giấu con bé đó làm chi ? Chị về hỏi kỹ lại người quen của mình đi . Em tôi là đứa lo ăn học, nó không chơi bời hư hỏng như tôi đâu .

Bà Liễu đứng dậy:

- Cậu nói thế thì tôi về, nhưng không có nghĩa là tôi tin cậu .

Nhìn bà Liễu ngúng nguẩy bỏ đi, Quốc tức không sao chịu nổi . Anh buột miệng chửi thề và đập tay xuống bàn đánh rầm .

Hừm ! Nếu lúc này có Nam ở trước mặt, dứt khoát anh sẽ cho nó vài bạt tai . vừa rồi đúng là anh bị gài vào thế kẹt . Với mụ tài phán lỗi đời đó, Quốc không thể lên mặt vì mụ ta biết anh quá rõ . Mới đêm qua thôi Quốc đã vung tiền mua vui . Sáng nay còn mặt mũi nào lên giọng ta đây là người đạo đức, em ta không đàn đúm chơi bời .

Tất cả cũng tại Nam . Sao nó lại ngu ngốc lòi con ...nhỏ ấy về nhà nhỉ ?

Chả lẽ nó yêu thật tình .

Quốc luôn quan niệm đàn ông phải coi trọng công danh sự nghiệp hơn những chuyện tình ái nhí nhố .

Quanh năm suốt tháng lao vào công việc giữa núi đồi đồng cỏ, Quốc có cảm giác mình quá già so với những người đồng trang lứa . Anh không có điều kiện ăn học như Nam, cũng chưa bao giờ được sống hồn nhiên vô lo như thằng em trai cách mình bảy tám tuổi .

So với anh, Nam quá sướng nhưng nó luôn ganh tỵ chống đối Quốc .

Giữa hai người là khoảng cách thăm thẳm về tuổi tác, lối sống, cách nghĩ . Anh cố hoà đồng với đứa em trai, khổ nỗi điều đó lại làm Quốc nhứt nhối khi giữ anh và Nam còn có mẹ . Bà luôn tác động vào nó, gây mâu thuẫn giữa hai người, làm Nam căm ghét anh hơn là thương mến .

Cùng là con ruột cả, nhưng đối với Nam, mẹ vì quá thương nên đâm ra sợ nó . Còn phần Quốc, bà vừa hận, vừa thù . Ngược lại Quốc cũng không thể tôn kính bà . Đó là nỗi đau mà anh phải âm thầm chịu đựng .

Quốc chột nhảnh mặt khi nhớ về quá khứ . Tất cả đã là dĩ vãng, nhưng khổ nỗi ký ức vẫn tồn tại trong anh . Nó vẫn hiện hữu mỗi khi Quốc nhìn thấy bé Cẩm Tiên . Nó là kết quả của một mối tình ... Mà thôi ! Tốt nhất là đừng nhớ đến nữa .

Quốc thở dài rồi lại đốt thuốc . Anh hít một hơi thật sâu và thấy bớt căng thẳng . bà Năm nhẹ nhàng bước vào phòng với một ly cafe thơm phức :

- Thật đậm và không đường của cậu đây !

Thấy Quốc trầm tư bên khói thuốc, bà vội để ly xuống bàn rồi lui ra ngoài .

Vừa tới cửa bếp, bà đã nghe Quốc lên tiếng:

- Di Năm ! Di từng tiếp xúc với con bé Ái Khanh, di có nhận xét gì về nó ?

Nhiều mày ngẫm nghĩ một hồi, bà Năm nói:

- Tôi hồng biết nhận xét, nhưng phải nói con nhỏ đẹp lắm . Bởi vậy cậu Ba mới mê . Rước nó về cậu ấy bắt tôi hầu hạ, phục dịch như hầu hạ bà hoàng mới tức chứ !

Quốc hỏi :

- Tánh tính con bé thế nào ?

Bà Năm trề môi dài hết cỡ:

- Cái đồ xí xọn ! nhìn thì đẹp nhưng nghe nói chuyện thì thấy ghét gần chết . Cái đồ chảnh chọe, đồng đánh ...

Quốc gắt:

- Nhưng cụ thể tánh nó ra sao ?

Hơi khựng lại vì bị ngắt lời, nhưng sau đó bà Năm làm một hơi:

- Lẳng lơ, mắt nết ! Lúc nào cũng mặc áo ngủ mỏng dính đi khắp nhà sờ mó lung tung mấy món đồ cổ của cậu . Tôi phải để mắt suốt vì sợ nó chộm . Nó đeo cậu Ba hai bốn trên hai bốn, còn hơn hồ ly trong chuyện đời xưa . May mà cậu Hai vào sớm, nết không tối ngày cậu bạ..cáp với nó, khỏi học hành thi cử gì ráo .

Ngừng lại để thở xong, bà Năm nói tiếp:

- Mới ngó thoáng qua cứ tưởng con bé vừa học hết cấp hai vì nó trông ngây thơ lắm . Nhưng thật sự, đâu phải vậy . Nó vừa lòi đời . Mới cách đây một hai bữa, nó giận gì không biết mà cậu ba phải đứng ngoài phòng năn nỉ hớt hơi vãn hồng cho vào . Chắc ! Trai mới lớn như cậu Ba rơi vào bẫy của nó, lụy là phải rồi .

Quốc vẫn im lặng rít thuốc . Gương mặt lầm lì của anh làm bà Năm hết hứng nói tiếp , Dầu gì nãy giờ bà cũng quá đà . Nhưng không nói xấu để tổng con quý nhỏ ấy khỏi đây làm sao được . Cậu Hai Quốc kỳ nhất là đưa gái về nhà . Phen này chắc chắn con bé ấy đi đứt rồi .

Dụi điều thuốc vào gạt tàn bằng một động tác dứt khoát, Quốc nhìn bà Năm:

- Tôi có việc nhờ dì

- Vâng ! Cậu cứ nói đi !

Quốc độc đoán ra lệnh:

- Dì cầm hai triệu đưa con bé và nói sao cho nó đi khỏi đây lập tức . Tôi không muốn thấy nó trong nhà này .

Bà Năm trợn mắt:

- Hai triệu đồng ! Trời ơi ! Cậu sang quá !

Quốc xua tay:

- Tôi xài tiền rất đúng chỗ . Bỏ chỉ có hai triệu bạc nhưng đạt được mục đích . Đáng lắm chứ ! Quan trọng là dì phải nói sao để nói không quay lại khi tôi đã về Ninh Thuận .

Bà Năm do dự:

- Nó trở lại hay không là do cậu Ba . Tôi sợ cậu ấy không dứt được con bé .

Dẫn tách cafe xuống bàn, Quốc cười nhạt:

- Với thằng Nam toi đã có cách . Trước tiên có lẽ nên ...cúp viện trợ của nó .

- Lỡ cậu Ba bán xe thì sao ?

- Thì cứ đi bộ . Nhưng tôi tin nó không bán xe đâu và nó cũng sẽ mau quên như đã từng quên cô gái khác .

Nhìn đồng hồ, Quốc hỏi:

- Dì có món gì để tôi ăn sáng không ?

- Chỉ có bánh mì, hột gà ốp la . Hay cậu chờ tôi mua phở ?

- Thôi được rồi ! Toi sẽ ra ngoài ăn và đi công chuyện luôn . Việc tôi đã giao dì nhất định phải làm xong trước khi thằng Nam từ trường về .

Bà Năm lúng túng:

- Nhưng con bé đó đi rồi, tôi đâu biết nó về trước hay sau cậu ba .

Quốc lạnh tanh:

- Chuyện đó dì tự giải quyết cho ổn . Nhưng tôi tin con bé mà dì nói lời đời ấy sẽ về trước để chờ thằng Nam .

Dứt lời anh ung dung ra cổng . Đưa tay ngoắc chiếc xích . Quốc leo lên và nói nơi mình cần đến .

Sáng nay anh muốn làm một kẻ nhàn du hơn phái tự lái xe . Ngồi xích lô vẫn có cái thú của nó . Quốc đã chán cái vẻ ông chủ nghiêm trang trong xe du lịch đời mới rồi . Hiện giờ anh đã có đầy đủ tiện nghi vật chất, nên mới nồng cuồng thích những thói dờ dờ ương ương của một kẻ lập dị . Mà anh có lập dị như những người độc mồm thường dè bĩu không nhỉ ? Bất giác Quốc đưa tay lên sờ vết sẹo trên mặt .

Hừ ! Nhìn bề ngoài đã thấy anh dị hình, dị dạng rồi, nói chi đến tâm hồn đầy uẩn khúc bên trong .

Người ta nói anh khô khan không tình cảm . Đối với mẹ thì quyền hành, bất hiếu, đối với em thì nguyên tắc, gia trưởng .

Việc anh bỏ ra hai triệu để cắt đứt tình cảm của Nam và một cô gái có quá đáng không, cần thiết không ?

Nghĩ cho cùng Quốc thấy anh cần làm thế vì tương lai Nam . Nó không thể vì thế mà sa đà bỏ bê việc học . Nhưng liệu Nam có hiểu không, hay sẽ chửi đồng mà rằng : Anh ganh tỵ với những gì nó có, còn anh thì không nên hành động như thế .

Mặc xác Nam nói gì . Quốc vốn là người làm việc bất chấp kẻ khác . Anh chẳng cần ai hiểu mình cũng như khuyên răn mình . Khi đã đưa ra mục đích, bằng bất cứ giá nào anh cũng phải đạt được . Chuyện tình cảm của Nam nằm ngoài mục đích của Quốc, nhưng anh lại quan tâm và cứng nhắc đến mức nhấn tâm khi quyết định dùng tiền buộc cô gái ấy đi chỉ vì Nam là em trai mình .

Quốc không có thói quen nghĩ đến việc đã cương quyết làm . Sao hôm nay anh lại bận tâm nhỉ ? Chẳng lẽ vì ...đối tượng của anh là một cô gái anh chưa biết mặt ?

Đưa tay ra hiệu cho xích lô dừng . Quốc bước vào một phòng triển lãm tranh Thủy Mặc . hy vọng không gian trầm mặc phương đông này sẽ làm tâm hồn anh thanh thản đôi chút .

Đang đứng ngắm bức tranh vẽ có đôi Hồng Tước nép mình bên đám Đỗ Quyên, Quốc bỗng nghe sau lưng mình có tiếng cười khúc khích, rồi tiếng con gái vang lên lạnh lót:

- Tao đồ mày con nào là chim trống ?

Một giọng khác chua ngoa đáp lại:

- Xì ! Tao có phải là chim đâu mà biết chàng là con nào . Mày hỏi hoạ sĩ sợ ổng con chưa biết con nào nữa là tao .

Quốc cười thầm .Anh vờ nghiêng người che mặt đốt thuốc và kín đáo nhìn ra sau .

Người vừa trả lời là một cô bé đang nhóp nhép nhai chocolate M.M . Cái dáng tự nhiên hơi lóc chóc của cô làm Quốc thấy mình già nua quá đời .

Trông cô ta chỉ trở rồi nghiêng đầu qua, nheo mắt lại để ngắm tranh mà buồn cười . Cô bé này làm nũng thì anh chàng người yêu mệt phải biết .

Như theo bản năng, Quốc thờ thần bước theo sau . Hai cô gái vẫn hồn nhiên cười đùa với nhau . Đến khi sức nhớ tới...bản mặt cô hồn sống của mình . Quốc vội vã đi ngược hướng khác .

Sáng nay anh đến đây với đích mua tranh chứ đâu phải theo đuôi con gái, nhất là những cô gái choai choai ăn chưa no lo chưa tới như vậy .

Quốc chợt chú ý đến một bức tranh vẽ núi, đồng cỏ và một đàn ngựa đang tung vó. Chỉ bằng những nét chấm phá uyển chuyển nhưng họa sĩ đã thể hiện toàn bộ bằng những đường nét mềm mại, nhưng hết sức mạnh mẽ sinh động . Quốc mê mải ngắm bức tranh . Nó làm anh nhớ đến vịnh đồi núi khô khanh và đàn bò sung sức của mình .

Nơi anh sống đồi núi chập chùng bao quanh nhiều đồng cỏ . Xứ sở khô cằn ít mưa ấy không đẹp như tranh nhưng luôn gây ấn tượng mạnh trong tim anh .

Có lẽ anh nên mua bức tranh này ...

Vừa lui ra sau để nhìn cho thỏa thích, Quốc đã chạm vào một người và nghe..họ la oai oái:

- Ai da ! chết người ta rồi !

Giật mình Quốc quay lại xin lỗi và tiếp tục nghe la . Lần này tiếng la đầy sợ hãi chứ không ...vờ đau đớn như vừa rồi . Quốc bắt gặp hai đôi mắt tròn xoe vì kinh khiếp của hai cô bé mới ríu rít cười đùa lúc nãy .

Bất giác Quốc quay ngoắc đi . Anh thoáng nghe giọng cô bé nhai chocolate ập ứng:

- Xin lỗi ! Toi không cố tình la , tại...tại cái miệng nó nhạy quá !

Quốc gượng cười:

- Không sao đâu !

Thấy Quốc cười, cô bé cũng cười theo rồi nheo mắt nói:

- Sao lại không sao ! đồ hết M.M của người ta rồi kìa . Đền đi !

Lúc này quốc mới thấy những viên chocolate M.M đủ màu đỏ xanh vàng rơi vung vãi đầy nền gạch bông bóng láng .

Quốc Lúng túng:

- Chậc! Tệ thật ! Tôi sẽ đền cái nhạc Còn bây giờ phải nhặt hết chúng đã .
Dứt lời anh ngồi xuống nhặt kẹo bỏ vào tay . Con bé vừa xin lỗi vừa ăn vạ anh cũng ngồi xuống , mồm chóp chép:

- M.M không tan trong tay chỉ tan trong miệng. Ông để đó cho tôi . Nhìn ông tội nghiệp quá! May là sáng nay phòng triển lãm ít người xem...Nếu không họ tưởng ông là nhân viên tiếp thị của hãng chocolate rồi .

Quốc cho những viên kẹo đủ màu vừa lượm vào xọt rác và nói:

- Tôi không biết chỗ bán chocolate ở đâu ?

Cô bé có vẻ nghịch như con trai nói:

- Tôi sẽ chỉ cho ông . Gần đây thôi - Vừa nói cô vừa kéo tay người bạn: -

Đi Yên! Cô gái tên Yên Lắc đầu:

- Vừa thôi yêu Quái ! tha cho người ta đi .

Quốc chưa kịp lên tiếng, con bé yêu quái đã dang hai tay nhu phân trần:

- Tao có bắt ai đâu mà tha . Tất cả tại họ chó bộ . Tình nguyện mau kẹo đền là đúng rồi .

Cố nén cười vì bộ điệu trẻ con lí lắc ấy, Quốc cao giọng:

- Sao ! Cô đi không ?

Cô gái gạt cái mũi lưỡi trai trên đầu sang một bên , môi bĩu ra:

- Không thêm ! Coi như ông thiếu tôi một món nợ .

Dứt lời cô thản nhiên đi một mạch ra cửa, Yên vội nói:

Bạn tôi chỉ đùa cho vui . Anh đừng để ý ghen .

Quốc mỉm cười . Anh nhún vai đợi hai cô gái đi khuất rồi tiếp tục dán mắt vào bức tranh...Núi đồi và thảo nguyên trên tường, nhưng lòng lại vơ vẩn nghĩ đi đâu đâu .

Cô bé này thật dễ thương . Phải chi Quốc vừa đẹp trai vừa trẻ trung như Nam . Chắc anh đã bỏ tranh mà chạy theo rồi .

Ngoài phố, Bạch Yên cầu nhàu:

Sáng nay mây tung từng sao ấy ! Khi không định kiếm chuyện với thằng cha mặt mày bặm chợn y như ăn cướp .

Hoài Khanh nói ngang:

- Chán quá ! Quay một chút được không !

- Muốn quay cũng phải lựa người chứ ! Trông mày lúc ấy đúng là nhí nhố hết sức .

- Vậy mới xứng với gã mặt theo ấy chứ !

Yên rùng vai nhận xét:

- Nhìn thấy ớn ! Chắc là dân anh chị bụi . Chỉ giọng nói là khá, có thể dụ được con gái ...

Khanh chêm vào:

- Tướng tá cũng trên trung bình . Tao chăm đôi mắt . Nó là lạ thế nào ấy . Nhìn vào thấy sâu thẳm và rất ... hồn vía .

Bạch Yến gắt:

- Gớm ! Mới đựng một cái đã thấy mất người sâu thẳm . Còn cái sẹo thì sao ? Cạn hay sâu ?

- Càng sâu càng gây ấn tượng chớ có sao đâu .

Bạch Yến châm chọc:

- Phải nói là rất ấn tượng nên mày mới làm rơi cả bịch M.M . Nào ! Sờ lại tìm coi nó còn ở đúng vị trí không, hay gã mặt theo ấy đã ... tha mất và cho vào túi ... quần rồi .

Khanh tỉnh queo:

- Cũng mong lão theo ấy tha được tìm tao để phải khổ như vậy . Mày từng nói người vô tâm là sướng nhất mà .

- Thôi ! Đừng tự dày vò mình nữa . Đi ăn thạch dừa với tao .

- Không ! Tao vẫn còn thèm chocolate .

- Vậy thì mua .

Khanh lắc đầu :

- Tao chỉ thèm những viên đã rơi mất rồi thôi !

Bạch Yến cần nắn:

- Lại kiếm chuyện . Sáng nay tao cúp cua để đi chơi cho mày đỡ buồn, chớ đâu phải để mày hành hạ . Đừng giận lão Nam rồi chém qua tao đó ! Đá tung một lon bia trên vỉa hè, Khanh âm ức :

- Nhưng rõ ràng Nam sai khi nạt nộ tao rồi bỏ đi như thế . Tao có lỗi gì mà sáng nay anh chàng nỡ làm thỉnh biến đến trường chả một lời phải quấy .

Bạch Yến cười cười :

- Lúc nào mày cũng ra vẻ tài nhân, nhưng thật sự ngốc hết chỗ nói . Lão Nam nổi cáu với mày là phải .

Hoài Khanh gân cổ lên:

- Phải ở chỗ nào ?

- Mày cứ một hai đòi ra mắt người hấn ghét thậm tệ . Bảo sao hấn không dùng dùng sừng cò vì ghen cho được .

Ghen hả ? Đúng là mày khéo suy diễn . Tao có ưa gì lão anh Hai ấy đâu mà ghen . Thậm chí tao còn chưa biết mặt nữa kìa .

Bạch Yến dạy đời :

- Không ưa nhưng mày lộ vẻ sợ sệt, nể vì . Nhiều đó đủ làm Nam sôi gan lên vì ghen tức rồi .

Khanh chép miệng than:

- Cuộc sống đúng là phức tạp . Muốn tỏ vẻ lịch sự với người này, không ngờ lại làm người khác giận dữ . Tao nghĩ mình phải rời khỏi nhà Nam trước ngày nhận việc quá .

Bạch Yến an ủi:

- Ráng chịu khó giữ hoà khí với hai anh em nhà nó đi mày ơi ! Nếu không, phải đi bụi thì khổ lắm yêu quái ạ !

Mặt Khanh nhăn nhó:

- Tao cũng nghĩ thế . Nhưng lỡ không được thì sao ?

Bạch Yến lơ như không nghe câu Khanh vừa hỏi . Cô nói :

- Minh về thôi ! Có cô Diệp vào chơi, tao không lang thang tiếp với mày được nữa .

Khanh rầu rĩ:

- Tao cũng về và sẽ chui vào phòng trốn lão anh Hai hắc ám ấy cho vừa lòng Nam . Ôi ! Còn gì đau khổ hơn mất tự do không nhỉ ?

Bạch Yến trầm giọng:

- Tính mày ngang bướng, không pjục tùng ai, nhưng trong hoàn cảnh này, mày phải chịu khó ngọt ngào với Nam để tiếp tục ở nhà hắn . Làm thế không có nghĩa mày quy lụy hay hạ mình . Nhưng nếu thức thời phải biết nhận nhục một chút cho được việc .

Hoài Khanh thở ra:

- Tao hiểu mà ! Mày khỏi lo !

Hai đến bãi giữ xe, Khanh nói:

- Về trước đi . Tao muốn cháy vòng vòng thêm chút nữa để ngắm trời mây phố xá .

Bạch Yến dặn dò:

- Có gì không ổn cứ đến nhà tao, chớ đừng đi lung tung bậy bạ đó !

Khanh chớp mắt pha trò:

- Biết rồi ! khô? lắm ! Nói mãi !

Đợi Yến khuất sau ngã tư, Khanh mới thả dốc ngược lại . Gần đến phòng triển lãm tranh, cô thấy gã mặt thẹo bước ra .

Tự nhiên tim Khanh đập mạnh, chân tay luống cuống khi gã xăm xăm băng qua đường, ngay đầu xe cô, mắt lơ đãng nhìn trời như đang nghĩ ngợi điều gì dữ lắm . Thay vì lách sang một bên tránh, không hiểu sao cô lại bồi rồi đến mức xe đâm thẳng vào hắn .

Khanh chỉ biết la oai oái trong khi gã mặt thẹo né người qua, chụp cái ghi đông lại bằng cả hai tay . Y như những gã đầu bò ghì sừng bò tót trong đấu trường .

Cú ghì mạnh mẽ của gã làm cái xe đang xuống dốc đứng chững lại .

Khanh lao ra phía trước đập thẳng mặt vào ngực gã .

Gã mặt hteo loạng choạng lui ra sau mất mấy bước nhưng không té .

Chiếc xe cà tàng nằm chổng chơ trên đường, còn Khanh thì êm ái trong vòng tay gã mới ... quê chứ .

Đúng là đồ lợi dụng cơ hội ! Khanh cũng vùng tay thúc mạnh cùi chỏ vào ngực gã rồi vùng ra .

Quốc nhẩn nhó kêu lên:

- Lại là cô em à ! Đúng là xui .

Hoài Khanh chống nạnh hất hàm :

- Ai xui hả ? Hừ ! Hồi nãy đến giờ ông đâm vào con người ta hai lần rồi còn than xui .

Chỉ vào ngực mình, Quốc gằn giọng:

- Tôi đâm vào xe em à ?

Mặt khinh khỉnh nhìn trời, Khanh nói:

- Chớ sao ! Nếu chỗ này là vỉa hè dành cho người đi bộ, ông mới có cơ may nói xe tôi chạm nhẹ phải ông như vừa rồi .

Quốc hầm hừ trừng Khanh:

- Hừm ! Tượng như con Bù Tọt mà ngang ngược .

Cúi xuống dựng xe lên, anh lầm lì nạt:

- Đi xe không thắng, xuống dốc đâm sầm vào người khác còn ong óng cái mồm. Coi chừng tôi bóp mũi đấy .

Thấy Quốc lừ lừ tiến về phía mình, Khanh hơi hoảng:

- Ông ...ông làm gì vậy ? Định ý to xác ăn hiếp tôi hả ?

Khoanh tay lại, Quốc làm mặt ngầu:

- Nghe đây Bù Tọt . Vừa rồi ai đâm vào ai ? Tôi cho cô em nói lần nữa đấy .

Nhìn vết sẹo trên mặt cùng tướng tá to cao hết sức ...bụi bặm, cô hồn của Quốc, Khanh hơi nao núng . Không ngờ gã cộc cằn thô lỗ, khác hẳn về lịch sự, ngọt ngào cũng chính của gã lúc trong phòng tranh . Nếu biết trước gã trở mặt như anh chị như vậy, Khanh đâu dám đùa với lửa .

Nhưng đã lên lưng cọp rồi, tuột xuống thì quê độ, cô phải tới luôn thôi .

Ngoài phố đông người, chả lẽ gã lại động chân với cô à ! Quắm mặt cho giống xã hội đen, Khanh buông từng tiếng:

- Ông đụng vào người tôi không những một mà tới hai lần . Bộ hỏng đúng sao ?

Quốc cười giòn:

- Đối đáp khá đấy !

Thản nhiên leo lên xe đạp Khanh nói:

- Đó là sự thật mà ! nhưng tôi không giận đâu . Ông đừng cau có, trông dễ sợ lắm !

Quốc làm thinh vì cái mép của con bù tọt này chua ngoa quá . Nó vừa đâm vừa xoa khiến anh khó mở mồm nạt nộ, dù người có lỗi không phải là anh .

Nhoẽn miệng cười thật dễ thương, con bé ngọt ngào:

- Chào ghen ! Mong đừng bao giờ gặp lại để ông khỏi đụng tôi lần thứ ba .

Dứt lời con bé le lưỡi như trêu Quốc rồi vọt thẳng cái xe không thắng .

Lúc Quốc còn ngẩn ra nhìn theo thì Khanh vừa...chơi nước rút vừa thở phào nhẹ nhõm vì đã thoát khỏi gã cô hồn đó .

Giờ thì hết khen nào là tướng ngang tàng, mắt sâu thẳm và rất ...hồn vía nhá con nhóc . Mém tý nữa hấn bóp mũi mày rồi . Mà bù tọt là giống gì nhỉ ? Dường như nó có bà con họ hàng với ếch nhái, ễnh ương . Hừm !

Mình thế này mà hấn dám bảo nhu bù tọt . Đúng là độc miệng quá sức .

Nếu xui rủi gặp lần nữa, nhất định mình sẽ ...Nhưng thôi ! Sao lại mong vớ vẩn thế chứ ! Tốt nhất là cẩn thận đạp xe về cho rồi .

Khác với mọi ngày phải chờ, Hoài Khanh vừa bấm chuông đã thấy bà Năm lẹ làng mở cửa .

Bà ta lên tiếng trước:

- Tôi đợi cô này giờ .

- Vậy sao ?

Hoài Khanh hờ hững hỏi rồi đi một mạch vào nhà, chả thèm quan tâm xem bà ta đợi mình làm chi .

Bà Năm lật đật chạy theo :

- Nè nè ! Tôi có chuyện nói với cô .

Khanh khoát tay:

- Chuyện gì đợi anh Nam về hãy nói .

Bà Năm cương quyết :

- Không được . Cậu Hai lệnh muốn cô đi khỏi đây ngay .

Dù biết mình khó ở yên vì Hai Quốc, nhưng Khanh không ngờ anh ta ra lệnh đuổi cô sớm vậy .

Bình thản ngồi xuống ghế, Khanh nói:

- Tôi muốn gặp anh Hai Quốc .

Bà Năm khinh khỉnh:

- Để năn nỉ à ? Cậu ấy không dư thời gian tiếp cô đâu .

Thấy trên bàn một xấp tiền, bà Năm dài giọng:

- Đây là hai triệu. Cậu hai cho, cầm lấy tiền đi kiếm người khác mà môi chài, không được bám theo cậu ba nữa .

Hoài Khanh giận xanh mặt, cô uất nghẹn ở ngực nên chỉ lắp bắp:

- Hai Quốc coi tôi rẻ quá !

Bà Năm bĩu môi:

- Bộ chê ít hả ? Cậu Hai là người tốt nên mới bỏ tiền ra cho cô khuất mắt . Chớ gặp người khác, họ giao cô cho chủ thì biết thân .

Lườm Khanh một cái bà nói tiếp:

- Lúc này bà Liễu gì đó có tới đây ...

Khanh giật mình:

- Bà ấy gặp dì à ?

Gặp tôi thì đâu đáng nói . Hừ ! Cậu Hai giận lắm vì bị vu tội chứa vũ nữ của bá trong nhà .

Khanh quơ tay:

- Bà không liên quan tới tôi .

Bà Năm khịt mũi :

- Vậy à ! Bà ta sẽ trở lại tìm cô đó . Nếu muốn tránh mặt thì cầm hai triệu rồi vọt lẹ để yên thân mình và khỏe cho người khác .

Hoài Khanh ngồi thừ ra trên ghế . Bà Liễu và đám tay chân toàn là dân hung dữ . Đã biết cô ở đây chắc chắn bà ta không buông tha . Chuyện này Khanh có thể nhờ pháp luật giải quyết, nhưng lỡ như cô bị một lưỡi lam vào mặt thì sao ? Bọn họ thừa sức trả thù bằng cách đó . Chưa kể cô liên lụy đến Nam, chỉ cần gã chim cò ép xe cho Nam ngã, cũng đủ tiêu anh rồi

Bất giác Khanh rung mình lo lắng . Ở đâu cũng không yên . Chi bằng cứ trở về nhà đối mặt với bà Ninh . Nếu đi ấy cố tình ép cô làm gái, Khanh sẽ thừa tới cùng . Tội vạ gì phải lang thang ăn nhờ ở đậu khốn khổ như vậy . Nhưng có đi khỏi đây cũng phải giải thích cho Quốc hiểu chứ .

Cô cắn môi nhấn mạnh lần nữa:

- Tôi muốn gặp anh Quốc .

Bà Năm bực bội:

- Đã bảo cậu Hai yeu cậu cô đi ngay . Cậu chủ không muốn biết cô là ai, mặt mày ra sao vì cậu ấy coi hạng người như cô chả ra gì . Lẽ nào cô không hiểu ?

Hoài Khanh cười gằn:

- Tôi hiểu ! Cậu chủ của dì là phường đạo đức giả . Nếu bà Liễu không đến nói bậy bạ, cậu ta cũng tổng cổ tôi chỉ vì Hai Quốc ghét tất cả những gì liên quan đến Nam, bây giờ tôi đi vì nghĩ đến anh ấy chứ không vì hai triệu của Hai Quốc .

Hoài Khanh chạy vào phòng vợ hét quần áo bỏ vô giỏ rồi đi một mạch ra sân .

Bà Năm lạch bạch chạy thao nhét tiền vào tay Khanh:

- Cầm lấy ! Cậu Quốc sẽ không đề yên, nếu cô còn tiếp tục gặp gỡ, hẹn hò với Nam .

Khanh gằn giọng đẩy ra:

- Tôi không lấy ! Dì đừng làm tôi khó chịu...chào dì !

Treo cái giỏ vào ghi đông, Khanh lăm li đẩy xe ra cổng rồi đạp một mạch, lòng đầy ray rứt khi nghĩ đến Nam .

Bỏ đi không lời từ giã đúng là bậy . Nhưng nếu nấn ná để gặp anh, chắc cô sẽ khóc và Nam sẽ um sùm gây với Quốc . Khanh không muốn anh em họ mâu thuẫn hơn nữa vì Khanh .

Những ngày tháng tới chắc cô sẽ rất nhớ Nam vì anh rất tốt với cô .

Giậm chân đạp mạnh pêđan, Khanh uể oải cười buồn . Cố gạt những phiền toái sang một bên, cô dong xe về nhà .

Nhìn gương mặt phờ phạc, thất thần của Hoài Khanh một lúc khá lâu, bà Lê thở dài rồi nói:

- Cứ ở lại đây chứ không nên về nhà !

Khanh ngập ngừng:

- Cháu sợ bà nội trách bác lắm !

Bà Lê mỉm cười:

- Không sao ! Bữa nay có cô Điệp, bà vui nên không la mắng ai đâu .

- Cô Điệp về chừng nào mới đi ạ !

- Ngày mai ! cháu lo à ?

Khanh gượng gạo gạt đầu:

- Cháu cứ làm phiền bác và Bạch Yến mãi .

Bà Lê trầm giọng:

- Đừng nói thế làm bác ngại vì đã không giúp gì được cháu . Bác và Kiều Tiên từng là bạn học . Cháu và Bạch Yến cũng thân nhau từ nhỏ . Nếu bà nội con bé dễ tính một tý thì hay biết mấy .

Hoài Khanh im lặng nhìn những ngón tay đan nhau . Cô nghe bà Lệ nói:

- Mẹ cháu đúng là đại dột . Trước đây bác đã khuyên đem số vàng đó gửi ngân hàng dưới tên cháu nhưng Kiều Tiên không chịu nghe . Hừ ! Tại sao Tiên còn tin được người đã lừa dối, ruồng rẫy mình chứ ? Đàn bà như chị ấy đúng là quá nhẹ dạ, làm bây giờ con gái không có gì cả .

Ngả lưng vào ghế dựa, bà như nhớ về thời xa xưa nào đó:

- Hồi đó ông bà ngoại cháu vì không đồng ý cuộc hôn nhân này nên đã giận và từ Kiều Tiên . Thế mà chỉ sau hai năm chung sống cha cháu đã có người đàn bà khác và đành đoạn bỏ mẹ con cháu bơ vơ . Bác nói thật, ở anh Hiền không có điểm nào được hết . Vậy mà Kiều Tiên yêu, yêu đến lúc trút hơi thở cuối cùng . Bác nhắc chuyện xưa không phải để trách người đã chết, mà để cháu hiểu tại sao bà nội Bạch Yến không muốn cháu ở đây .

Hoài Khanh ngơ ngác :

- Cháu không hiểu .

Trầm tư giây lát, bà Lệ nói tiếp:

- Trước đây nội của Bạch Yến từng khuyên Kiều Tiên đặt cha mẹ cao hơn tình yêu nhưng chị ấy không nghe . Bà giận, đến bây giờ vẫn còn ấn tượng đối với cháu vì quan niệm con gái giống mẹ .

Khanh lí nhí:

- Nếu bác không nói cháu thật không biết .

Bà Lệ chép miệng:

- Nội Bạch Yến là người rất cố chấp và hay để bụng những chuyện trái ý mình . Đối với con cháu cũng thế . Cô Diệp là con gái duy nhất nhưng đâu sống được với bà . Ở xa về thăm nhà vài ngày là cô ấy vọt đi ngay vì bất đồng .

- Chắc cháu cũng đi ngay thôi bác ạ !

Bà Lệ cau mày:

- Lại về nhà để nghe con mụ Ninh giở giọng à ? Không được đâu ?

Hoài Khanh rầu rĩ :

- Cháu không biết tương lai sẽ tới đâu . Đi giữ trẻ cũng chưa chắc thoát khỏi sự kềm kẹp của dì Ninh . Đang nợ ngập đầu dì ấy phải bắt buộc, dồn ép thế nào để cháu không chống đỡ nổi mà đành xuôi tay theo dì ấy .

Bà Lệ tức giận:

- Hừm ! Có lẽ phải đem ra tổ dân phố hay thưa lên phường chuyện mẹ ghẻ bừa hiếp con chồng mới được .

Hoài Khanh thấy mắt cay xè:

- Ở khu phố đó sẽ không ai tin cháu .

- Tại sao vậy ?

Hoài Khanh thôn thức:

- Lăn rồi cháu bỏ đi, dì Ninh đã ra phường bảo rằng cháu ăn cắp vàng mang theo .

- Bác có nghe Bạch Yến kể . Nhưng họ phải điều tra cho ra lẽ chứ !

- Vô ích thôi bác ơi ! Ở khu phố ấy bà con dì Ninh rất nhiều . Họ sẽ bênh vực dì ấy . Muốn được yên thân cháu phải bỏ Sài Gòn mà đi thôi ! Vừa dứt lời . Khanh bỗng nghe một giọng đàn bà mạnh mẽ vang lên:

- Nếu có dịp cháu dám bỏ Sài Gòn không ?

Quay lại , Khanh khẽ reo:

- A! Cô Điệp !

Từ trong bước ra bà Điệp trầm trở:

- Cháu lớn và xinh quá ! Nếu gặp ngoài phố, chắc cô không nhận ra đâu .

- Nhưng cháu sẽ nhận ra, vì cô vẫn trẻ như xưa .

Bà Điệp mỉm cười:

- Cháu vẫn chưa trả lời cô đấy !

Hoài Khanh lấy lại vẻ lém lỉnh thường ngày:

Nếu cô là người cho cháu dịp may, cháu sẽ đi ngay .

- Chắc không đó con nhóc ?

- Dạ chắc chứ ! Có việc làm chính đáng thì xa cỡ nào cháu cũng đi tới .

Bà Điệp cắc cớ :

- Việc như thế nào gọi là chính đáng ?

- Dạ ...là việc được làm bằng lao động của mình .

- Việc làm nào không đánh giá bằng sức lao động hờ cháu ?

Thấy Khanh có vẻ bối rối, Bà Điệp cười:

- Cô hỏi đùa thôi ! Bây giờ ta nói chuyện nghiêm túc . Cô ở một mình, sáng dạy ở trường . Chiều dạy thêm ở nhà . Đạo này có một số phụ huynh muốn gởi con cho cô suốt ngày vì họ bận làm ăn xa . Cô chưa trả lời dứt khoát, khi chưa tìm được người ưng ý để giúp mình .

Ngập ngừng một thoáng bà hỏi thẳng :

- Cháu chịu giúp cô không ?

Hoài Khanh đáp ngay:

- Dạ chịu !

- Nhưng nơi cô ở buồn lắm ! Thiếu thốn nhiều thứ . Đã vậy lại khô cằn hiem nước, không thích hợp với tiểu thư thành phố đâu . Suy nghĩ kỹ đi rồi hãy quyết định lần chót .

Hoài Khanh từ tốn nói:

- Đã là dịp may, sao cháu lại phải đắn đo, suy nghĩ chứ !

Bà Điệp gật gù :

- Tốt lắm ! Mai cô cháu mình sẽ về Ninh Thuận . Có từ giã , chia tay ai thì tiến hành đi, kéo không kịp thời gian đó !

Hoài Khanh tròn mắt:

- Ôi ! Cô ở Ninh Thuận hả ? Vậy mà cháu quên khuấy đi !

- Bây giờ nhớ ra, cháu sợ rồi à ?

Khanh lắc đầu:

- Dạ không ! Địa danh Ninh Thuận làm cháu nghĩ tới một người rất dễ ghét . Hy vọng cháu không đụng độ với họ ngoài đây .

Bà Diệp bật cười:

- Cháu làm như Ninh Thuận bé hơn bàn tay không bằng .

Hoài Khanh bỗng trầm tư:

- Tại sao cô lại chọn cháu ? Có phải vì thương hại không ?

Bà Diệp lắc đầu:

- Đúng là cô có nghe Bạch Yến kể về hiện tại hoàn cảnh của cháu .

Nhưng khi chọn người giúp mình, cô không hề vì lòng thương hại . Nuôi giữ, dạy dỗ trẻ con là việc khó, cô cần chọn người có năng lực, nhiệt tình, như vậy mới quản lý nổi cả mười đứa nhóc chứ !

Hoài Khanh khẽ gật đầu . Không ngờ cuộc đời cô rẽ sang một bước ngoặt khác thường thế này . Từ chỗ nhận việc làm vú em cho một thằng nhóc hai tuổi, cô chuyển sang nhận quản lý mười đứa trẻ ở một vùng đất xa lạ . Đúng là gan cùng mình, nhưng suy cho cùng, cô đâu có cách chọn lựa nào khác .

Bà Lệ trều mếu nhìn Khanh:

- Cháu đồng ý đi Ninh Thuận với cô Diệp là bác yên tâm rồi . Nếu như có tin của ba cháu bác sẽ nhắn ngay .

Khanh chưa kịp nói gì thì thấy Yến bước vào phòng . Con bé tùm tùm cười:

- Nam tìm mày kìa !

Bảo không có tao ở đây !

Yến nhún vai:

- Hắn không tin nên cứ đứng lì ngoài cổng . Chậc ! Ra chia tay chia chân đi . Nam đâu có lỗi gì .

Bà Lệ cũng giục vào:

- Cháu nên gặp cậu ta trước khi đi xa . Dầu gì cũng chỗ bạn bè ơn nghĩa mà !

Khanh chậm chạp bước ra cổng . Cô thấy lòng nao nao khi nhìn anh .

Giọng Nam trầm hẳn xuống:

- Mình đi uống cafe, anh muốn nói chuyện với em .

Khanh gật đầu . Cô lặng lẽ ngồi sau lưng Nam. Nam lên tiếng trước:

- Em giận anh đến mức bỏ đi âm thầm vậy sao ?

Hoài Khanh bật cười:

- Bộ em hay giận lắm à ? nếu có em cũng chưa quát tháo nạt nộ ai hết mà !

Nam xuống nước:

- Anh xin lỗi . Tội đó anh nóng nảy quá !

- Đùa với anh thôi . Em đi không phải vì giận anh đâu .

- Vậy sao không nói với anh lời nào ?

Hoài Khanh lơ lửng:

- Muốn biết anh cứ hỏi dì Năm .

Nam kêu lên tức tối:

- Lại bà ta ! Bà ấy đã làm gì em ?

Hoài Khanh im lặng khuấy tách cafe . Có nên nói thật Hai Quốc đã dùng tiền buộc cô đi không ? Chắc là không nên để anh em Nam mâu thuẫn hơn nữa vì cô .

Nhấp một ngụm cafe, Khanh nói tiếp:

- Di ấy cho em biết bà Liễu đến nhà hăm he đủ điều. Em sợ liên lụy tới anh, nên đã bỏ đi ngay lập tức .

- Anh đâu có sợ bà Liễu .

- Nhưng em sợ .

Nam nhăn nhó:

- Ở nhà Bạch Yến cũng đâu bảo đảm .

Khanh nói:

- Em biết !

- Vậy thì về với anh .

Khanh nhẹ nhẹ lắc đầu và lắng sang chuyện khác:

- Cafe ngon quá !

Nam khò sở :

- Đừng vờ vịt nữa Khanh . Trả lời anh đi

Vẫn cái giọng đùa cợt Khanh hỏi:

- Về vấn đề gì mới được chứ ?

- Phải em ngại anh Quốc nên mới lẩn tránh anh không ?

- Không đâu !

Nam bỗng nắm chặt tay cô, giọng tha thiết:

- Anh sẽ đưa em về cho mẹ gặp mặt . Anh nhất định cưới em . Lúc ấy danh chính ngôn thuận, em sẽ không ngại gì nữa .

Khanh tròn mắt nhìn Nam . Cô vừa xúc động vừa khó chịu vì những lời của anh . Suy nghĩ của Nam đơn giản quá làm cô hẫng .

Cô nói:

- Em chưa nghĩ đến chuyện xa vời ấy . Giữa chúng ta là bạn, chỉ là bạn thôi .

Mặt Nam tối sầm lại:

- Anh không tin giữa chúng ta chỉ là bạn, một khi em đã đón nhận sự quan tâm chăm sóc của anh .

Hoài Khanh nóng nảy:

- A ! Thì ra lâu nay anh nghĩ rằng em phải yêu, phải lệ thuộc vào anh vì anh đã giúp đỡ em à ?

- Ý anh không phải vậy . Thật mà !

Khanh nhếch môi:

- Anh hiểu lầm tình cảm của em rồi . Mà cũng không trách anh được . Tại em tất cả, lẽ ra em đừng đến nhà anh, và đừng ...

Khanh khò sở nhớ lại nụ hôn cháy bỏng của Nam . Cô lại nhấp một chút cafe như để xua đi cảm xúc quý quái khi môi anh ...

Ngập ngừng một chút Khanh Nói:

- Em nghĩ mình nên khẳng định rõ tình cảm là tốt nhất .

Nam nhìn cô thật dữ dội:

- Anh yêu em . Đó là điều anh khẳng định từ đầu . Và không ai ngăn được lòng anh đâu .

Hoài Khanh nghiêm mặt:

- Anh chỉ là bạn . Đó cũng là điều em phải nói với anh lần nữa . Nếu anh không chấp nhận tình bạn này, mình nên chia tay .

Nam im lặng đốt thuốc . Trước mặt Khanh, anh chưa khi nào hút thuốc vì biết cô không chịu nổi mùi khói, nhưng hôm nay Nam lại rít liên tục, chứng tỏ anh đang suy nghĩ nhiều .

Khanh cũng làm thỉnh với tách cà phê với hết phân nửa, lòng ân hận vì những lời đành đoạn vừa rồi . Nhưng nếu không nói thì không được, có điều cô nói nghe bốp chát quá làm Nam tự ái . Hoài Khanh dịu dàng dang lấy điều thuốc, không bỏ lỡ cơ hội Nam lại nắm tay cô :

- Định thử anh phải không ? Dù em nói thế nào, anh cũng thừa hiểu...con gái nói có là không mà ! Đúng là anh quá vội khi đòi cưới hỏi . Giữa chúng ta tiếp tục là bạn vậy . Dần dà em sẽ hiểu và yêu anh thôi . Lấy trong túi áo ra một cái hộp nhỏ , Nam trầm giọng:

- Suốt sáng nay anh đã đi chọn . Hy vọng em thích món quà này .

Không màng nhìn tới vật Nam vừa để trên bàn, Khanh cố nhỏ nhẹ cho giống cô gái dịu hiền:

- Những gì anh đã làm cho em là món quà quý giá nhất . Ngoài nó ra em không thể nhận bất kỳ thứ gì khác của anh .

Nam ngọt ngào:

- Anh hiểu . Nhưng anh muốn em nhìn vật là nhớ đến người . Đòi hỏi như vậy có quá đáng thật, chỉ mong em nhận cho anh vui .

Hoài Khanh cương quyết lắc đầu:

Đừng làm vẩn đục tình bạn của chúng ta bằng những thứ dặt tiền . Với em, một đĩa nhạc, con thú nhồi bông, hay là một bịch kẹo M.M là đủ cảm động rồi .

Nam thở dài . Khanh chợt hỏi:

- Em đi rồi anh Quốc có nói gì không ?

- Hai hôm nay anh không gặp . Chắc Hai Quốc bận . Mà thôi ! Anh không muốn nghe nhắc đến ông .

- Điều đó không có nghĩa là ông không hiện diện, không quanh quẩn quanh đây .

Nam nhún mày:

- Hiện diện ở đâu ? Dường như em quan tâm đến anh nhiều quá !

Khanh nhún vai . Quan tâm à ? Cô cảm hận anh ta nhiều quá thì đúng hơn . Nhưng nói với Nam cảm nghĩ của mình làm gì .

Cô dài giọng giễu cợt:

- Ảnh là anh của anh, không quan tâm đâu có được .

Nam nhìn xoáy vào mắt Khanh . Bất giác cô cười khi nhớ Bạch Yến từng nói anh ghen .

Nghiêng nghiêng đầu, khanh trêu Nam:

- Em vẫn tiếc là chưa được gặp anh Quốc đấy !

Nam mai mỉa:

- Vậy thì may cho em

- Sao lại may ?

- Vì lần đầu gặp anh, cô gái nào cũng bụm miệng la .

Khanh trợn mắt:

- Hả ! Anh xí trai dữ vậy sao ? gặp em, em sẽ không la đâu .

Dù biết cô đùa, Nam vẫn không giấu được vẻ khó chịu:

- Thế em sẽ làm gì ?

Cong môi lên, Khanh ríu rít:

- Em sẽ phong cho anh làm quái vật, còn em là người đẹp . Sau đó mời anh vào nhà văn hóa thiếu nhi diễn vở " Giai Nhân và Quái Vật" cho bọn trẻ coi . Em thích đoạn kết của chuyện cổ tích ấy lắm ! lãng mạn và dễ yêu làm sao ấy !

Nam mím môi:

- Tiếc rằng tâm hồn Hai Quốc không như tâm hồn Quái Vật, nên không có cô gái nào dùng tình yêu của mình để giải thoát cho anh biến thành hoàng tử .

Hoài khanh chống tay dưới cằm:

- Anh nói đúng . Hai Quốc ! Anh không thể nào đáng yêu như quái vật ...

Nam ngạc nhiên:

- Em lăm lăm cái gì vậy ?

Khanh ngồi thẳng lưng lên:

- Có gì đâu ? chỉ là những lời đùa chơi thôi mà ! còn nói thật ấy hả... Em rất tò mò muốn biết về ông anh của anh . Tiếc là không còn dịp gặp để coi con người ấy đáng sợ, đáng nguyên rủa cỡ nào .

Nam lầu bầu;

- Rồi cũng tới lúc anh bấm bụng giới thiệu em với anh cho đúng phép tắc như ý em muốn .

Hoài Khanh lơ lửng:

- Chắc không còn dịp nữa, em sắp đi xa rồi .

Nam cười cười:

- Lại đùa anh . Em định bỏ thành phố đi tận đâu mà xa hờ cô bé láu cá ?

Mắt Khanh chột nghiêm lại:

- Thật đó ! Em sẽ về sống với bà cô ở quê .

Nam hấp tấp hỏi một hơi:

- Bà cô nào ? quê ở đâu ? Sao anh không nghe em đề cập tới bao giờ ?

Hoài Khanh nói dối như thật:

- Cô ấy mới tìm em mấy ngày nay và hứa sẽ nuôi em cho đến lúc ba về .

- Nhưng cô ở chỗ nào ?

Khanh liếm môi:

- Tận Quảng Trị lận:

- Nam la lên:

- Hả ! cái gì ? Quảng Trị là đâu em có biết không ?

Hoài Khanh nhỏ nhẹ:

- Rồi em sẽ biết . Anh làm gì dữ vậy ?

Ngả người ra ghế, mặt đỏ bừng Nam nói như hét:

- Em dám tin một bà cô ở nơi xa lạ nào đó sao ? Không thể được ! không thể được ! Ở đây em vẫn còn anh, anh ...anh ...anh ...

- Anh sẽ lo cho em . Đúng không ? - Không đợi Nam trả lời, Khanh nói tiếp - Em không thích bị trói buộc, cũng không muốn là gánh nặng của ai . Sống với bà cô, em sẽ làm việc, sẽ có lương . Em thấy khoái hơn . Hôm nay đi uống cafe là để chia tay với anh đó !

Nam thần thờ:

- Thật hả Khanh ?

Cô pha trò:

- Tết em sẽ về lì xì cho anh mà ! làm gì rầu rĩ thế đại huynh ?

Mặt Nam dài thưỡng ra . Anh không tìm được lý do để giữ cô lại . Hy vọng cận kề để chiếm lấy trái tim Khanh coi như tan thành mây khói .

Nam cố vớt vát:

- Em ở Sài Gòn đi làm cho xí nghiệp giày được mà ! Thành phố mới thích hợp với em . Về tỉnh lẻ người ta thiếu nhiều thứ .

Khanh cười buồn :

- Trước đây em nói dối, chớ có xí nghiệp nào nhận em đâu một. Vì cuộc sống, tỉnh lẻ hay chốn phồn hoa đô hội không quan trọng . Em muốn yên thân anh hiểu không ?

Nam gục đầu xuống khổ sở :

- Anh không hiểu . Anh không hiểu . Tại sao em từ chối lòng chân tình của anh trong khi em yêu anh . Chúng ta từng hôn nhau nồng nàn kia mà Khanh . Rõ ràng lần đó môi em rất tuyệt

Má Khanh nóng bừng lên cô ấp úng:

- Anh còn nhắc chuyện xấu hổ đó, em về ngay bây giờ . Hừ ! Nếu biết anh như vậy, em đã không thềm tới đây, mà sẽ âm thầm rời Sài Gòn như đã từng rời khỏi nhà anh . Lúc đó thử coi anh lấy ai để trách móc .

Nam gằn giọng:

- Em thật tình bỏ rơi anh sao ?

Hoài Khanh bực bội:

- Anh đừng nói vậy kỳ lắm !

Nam long mắt lên:

- Hay em đã có thằng đàn ông khác nón giã vờ nói sẽ đi xa để trốn tránh anh ? Anh biết mình chưa làm ra tiền mà phải sống bám vào đồng phân bò nên em chê . Nhưng tin anh đi, năm nay ra trường anh sẽ lấy lại những gì của mình và tặng hết cho em . Lúc ấy em sẽ hối hận, sẽ hết sức hối hận

nếu bây giờ rời xa anh .

Khanh nghĩ rằng :

- Anh điên rồi ! tôi mới là bạn mà anh đã lòng lộn lên thế . Lỡ như bỏ bịch thì còn tới đâu ? Tôi tiếc đã đến chỗ này .

Đứt lời cô ào ào bước ra cửa . Mặc cho Nam thán thốt gọi, Khanh nhảy lên chiếc xích lô vừa trờ tới .

Cuộc chia tay này đúng là tồi tệ . Nó làm cô mất đứt một người bạn, nhưng cũng nhờ đó cô hiểu hơn về Nam . Chả ai bỏ không ra một thứ gì hết . Con bé Yến vừa nhai chewing gum vừa lên giọng cụt non . Thế mà đúng . Khổ nỗi cô đã dễ dàng nhận ơn của Nam nên bây giờ khó chịu và nặng ngực, vì nhức đầu .

Ôi ! Món nợ ân nghĩa này làm sao cô trả được đây !

Ngồi trên xích lô, Khanh buồn bã nhìn phố xá, những con đường đầy những tiệm buôn, hàng quán, đèn màu xanh đỏ . Ngày mai cô sẽ rời nơi này . Chỉ mong bằng nghị lực cô sẽ thích nghi với hoàn cảnh, với môi trường cô sắp tới.

Cổ biếc

Chương 4

Bước tới xích đu, Hoài Khanh dịu dàng hỏi con bé luôn thích ngồi một mình:

- Sao em không ra chơi với bạn hỏ Cẩm Tiên ?

Vẫn không đổi tư thế ngồi, con bé tên Cẩm Tiên cộc lốc:

- Hồng thích .

- Vậy em thích cái gì ?

- Nhìn ...

Khanh tò mò:

- Nhìn các bạn chơi hả ?

- Hồng phải

- Vậy em nhìn cái gì ?

Liếc Khanh một cái, Cẩm Tiên nhăn mặt không trả lời . Con bé cho tay vào miệng, mắt buồn bã hướng ra đường . Khanh nhìn theo nhưng không thấy gì ngoài con ngõ vắng tanh .

Có lẽ con bé đang nhớ và trông bố mẹ . Từ ngày được gửi ở đến nay, cô không thấy ai đến thăm nó . Thứ bảy, chủ nhật Cẩm Tiên cũng chả được về nhà . Dường như cả ba lần mẹ con bé đều đi làm ăn xa, họ giao khoán Cẩm Tiên cho cô Diệp mà không cần biết con mình sống thế nào . Khó tin rằng có những người lao vào việc kiếm tiền đến mức quên cả con cái. Nhớ tới đêm qua, Cẩm Tiên thút thít gọi má ơi mà Khanh nao lòng .

Cô buột miệng:

- Em trông má phải không ?

Chẳng màng trả lời, con bé tiếp tục cắn đầu những ngón tay . Khanh an ủi :

- Ngày mai thứ bảy thế nào má cũng tới rước em về nhà . Đừng buồn nha !

Cẩm Tiên bỗng gào lên:

- Nói láo !

Dứt lời con bé oà lên khóc. Hoài Khanh nóng mặt vì bị con bé mắng . Lẽ ra cô không nên nói thế khi đã mấy lần thứ bảy rồi Cẩm Tiên vẫn thui thủi ở lại, trong khi những đứa khác được người nhà đón về hết . Rõ ràng nó bị bỏ rơi nên bây giờ uất ức là phải .

Khanh dỗ dành:

- Tiên ngoan đừng khóc nữa .

Con bé vẫn ngoác mồm ra rên ì ì . Bọn trẻ đang chơi trong sân ủa lại trêu .

- Mít ướt sụt cùi, mít ướt sụt cùi .

Hoài Khanh nghiêm mặt nạt:

- Không được chọc bạn .
- Xì ! Nó hông phải là bạn . Nó đâu thèm chơi với tụi em. Chọc nó nữa mới được. Ê ! Con Tiên lộn ăn trái sung ...i. ra con trùng, nó bò lung tung =. Lung tung cái mà lung tung ...

Khanh quát:

- Trung ! Lại đây bảo !

Thằng bé đầu tróc lóc, bôi xanh lè thuốc trị ghẻ, chậm chạp bước đến bên cô, mặt vờ ngơ ngác như kẻ vô tội bị oan .

Khanh làm mặt ngầu:

- Xin lỗi Cẩm Tiên ngay .

Trung bướng bỉnh:

- Em không có lỗi .

- Hừ ! Lại cò chối . Nếu như ai trêu em rằng: "Thằng Trung đầu tróc bôi thuốc xanh lè . Ghẻ hờm, ghẻ ngứa . Nhìn thấy phát ghê ?" Em có giận bạn đó không ?

Vò vò vạt áo, Trung cãi:

- Nhưng ... nhưng không đứa nào dám hát chọc em hết vì em sẽ đục vô mặt nó liền .

Khanh gật gù:

- Được! Chị sẽ dạy các bạn thử coi em dám đục không . Nếu đánh bạn, cô Diệp sẽ đuổi em về để suốt ngày được nhốt trong nhà với chó .

Trung hốt hoảng nháy tung tung lên:

- Ôi ! Em sợ bị đuổi lắm ! xin lỗi Cẩm Tiên, tui không dám chọc bạn nữa

Hoài Khanh cười thầm khi thấy Trung... trọc rơm rớm nước mắt. Hoàn cảnh thằng nhóc cũng đặc biệt. Bố là tài xế xe tải lái tuyến Hà Nội, mẹ đi buôn đường dài, nhà chỉ còn ông nội mê cờ, tối ngày ông nhốt thằng bé trong nhà với một bày bager . Nhiều bữa ông lão mê chơi quên về, bỏ thằng bé nhịn đói cả ngày . Từ hồi được đến đây, Trung tha hồ đùa với bạn, không bị nghỉ học vì không người đưa đón . Thằng bé rất sợ ở nhà một mình, nên vừa nghe Khanh dọa đã muốn khóc .

Những đứa trẻ được gởi vào đây đều thuộc gia đình khá giả. Chúng thường thiếu thốn tình cảm của cha mẹ, trong khi vật chất lại rất dư thừa . Bà Diệp chưa bao giờ nói cho Khanh nghe hoàn cảnh của từng đứa . Bà bảo cô phải tự tìm hiểu để thật sự thông cảm và yêu thương chúng hơn . Tìm hiểu trẻ con quả thật không khó, với mười đứa trẻ nội trú, Khanh đã nắm được hết chín... lý lịch gia đình, riêng trường hợp Cẩm Tiên vẫn là một ẩn số .

Con bé giống kẻ bị chứng trầm cảm, được đặt đâu chỉ biết ngồi đó, không thích trò chuyện đùa giỡn như những đứa đồng trang lứa. Đã nhiều lần thử khai thác Cẩm Tiên, nhưng cô đều thật bại trước những câu trả lời cụt ngủn, cộc lốc của nó. Cái duy nhất Khanh đoán được là gia đình Tiên rất giàu. Những đồ dùng cá nhân của nó đều thuộc loại đắt tiền. Từ khăn

lông tới cái bàn chải đánh răng, đôi giày, đôi dép đến quần áo, tập võ đều rất xịn. có điều nhìn Cẩm Tiên, lúc nào cũng thấy nó như con búp bê dễ thương với chiếc đầm sang trọng, nhưng lại vô hồn vì đôi mắt bao giờ cũng lơ lảo, mơ màng .

Ai lại nỡ để đứa con xinh đẹp thế này thành búp bê nhỉ ?

Hoài Khanh chùi những giọt nước mắt trên gương mặt trắng hồng của nó . Phải nói Cẩm Tiên rất đẹp, chắc mẹ con bé phải là hoa khôi. Nhìn nó, Khanh thường bắt gặp một nét quen thuộc của ai, cô chưa nhớ ra được . Cẩm Tiên không khóc nữa, con bé lại chong mắt nhìn ra đầu ngõ. Cái thị trấn yên ả đến buồn te này nhỏ như chiếc khăn tay . Chỉ đi lên rồi đi xuống là lại trở về nhà. Mấy ngày đầu ở đây, Khanh buồn muốn chết được, cô cũng hay tới ghé đá ngồi và nhìn mông lung ra đầu ngõ như Cẩm Tiên . Cô chả biết mình đợi gì, mong chờ ai, nhưng nếu không trông ngóng, Khanh chịu không được .

Có lẽ con bé Tiên cũng giống cô điểm này, nó đang mang một điều vô vọng nào đó thì phải .

Tự nhiên Khanh thấy thương con bé quá, cô nhẹ nhàng vuốt mái tóc được để dài của nó. Thuận tay cô tết thành một bím tóc nhỏ xinh xinh. Con bé bỗng nhìn cô và rành rọt nói :

- Má đi lấy chồng rồi, không tới thăm em đâu .

Hoài Khanh tròn mắt vì bất ngờ . Lần đầu tiên cô nghe con bé nói một câu dài đến thế .

Khanh vọt miệng:

- Vậy ba sẽ tới thăm, em lo gì ?

Cẩm Tiên cau có:

- Em hông có ba .

Dứt lời con bé lại gặm ngón tay cái như muốn tuyên bố: "Đừng hỏi nữa. Tôi sẽ không tra? lời đâu ". Với Cẩm Tiên, nói thế là nhiều rồi, Khanh không đòi hỏi thêm. Dần dà cô sẽ khai khẩu cho nó. Đời còn dài, vội vàng chi mấy .

Để bọn nhóc tự do chơi đùa trong sân, Khanh vào bếp. Đến sán nước cô nói với bà Bảy:

- Dì để cháu rửa rau cho .

Bà già xua tay rồi rít:

- Thôi thôi ! Cô ra ngoài mà chần bọn chúng, nhờ có chuyện gì không để kịp mà đến đâu .

Hoài Khanh phì cười vì câu kinh dị vừa nghe. Cô nói:

- Mấy đứa quậy đi học hết rồi. Dì khỏi phải lo .

Bà Bảy cau nhàu:

- Nhưng cũng phải coi chừng, lỡ ai bắt cóc chúng, có phải chết mình không ? tội nó toàn con nhà giàu đấy !

Hoài Khanh hỏi:

- Dì biết hết gia đình bọn chúng à ?

- Ủ ! Bố mẹ chúng trạc tuổi bằng con cái tôi, lạ lòng gì mà không biết .

- Thế dì biết mẹ Cẩm Tiên không ?

Bà Bảy nhíu mày:

- Sao tự nhiên hỏi đến mẹ nó ?

Khanh thần nhiên trả lời:

- À ! Tại nghe Cẩm Tiên bảo mẹ nó đi lấy chồng rồi. Cháu tò mò vậy mà ! Chắc bà ta đẹp lắm há dì ?

Bà Bảy có vẻ thận trọng:

- Tò mò làm gì chuyện thiên hạ ? Chỉ cần biết gia đình nó rất giàu. Gởi vào đây họ trả tiền rất hậu hĩnh và đòi cô Điệp phải có chế độ chăm sóc riêng như ẩm tiêu chuẩn cao, ngủ phòng riêng, đi học có xích lô đưa rước tận lớp .

Khanh ngạc nhiên:

- Nhưng cháu thấy nó được đối xử như các đứa khác mà !

Bà Bảy bưng rổ rau đứng dậy:

- Tại cô Điệp không chịu nên nó phải cùng ăn, cùng ở như những đứa khác thôi .

Hoài Khanh bĩu môi:

- Họ làm như yêu thương con bé lắm không bằng. Trên đời này còn bao nhiêu ông bố, bà mẹ giống như ba mẹ Cẩm Tiên nhỉ ?

Bà Bảy dài giọng:

- Hạng vô trách nhiệm như thế thừa ối ra . Nhất là những bậc cha mẹ còn quá trẻ. Nhưng dầu sao mấy đứa nhóc này vẫn là công tử, tiểu thư, chúng sướng gấp trăm lần tụi nhỏ bụi đời ngoài chợ .

Khanh lắc đầu:

- So sánh như vậy cũng không đúng. Bọn nhóc có cái khổ riêng của nó chứ .

Bà Bảy làu bàu:

- Khổ cái gì ? Suốt ngày chỉ ăn chơi rồi chọc ghẹo, đánh nhau làm người khác pái mặt vènhân xử, đổ dành .

Khanh cười cười :

- Một vì phân xử còn khổ hơn thất nghiệp. Dì nên nhớ bọn nhóc này nuôi mình đó .

Bà Bảy làm thinh, một lát sau bà nói:

- Ngày mai thứ bảy tụi nó về nhà, coi như mình khỏe được hai ngày. Cô có định làm gì chưa ?

Khanh lắc đầu. Với cô, thứ bảy, chủ nhật là hai ngày đáng sợ nhất vì nó vừa vô vị vừa buồn chán. quanh quẩn mãi trong nhà, hết nằm nghe những băng nhạc cũ rích của cô Điệp, đến đọc những quyển tiểu thuyết... cho thuê mãi cũng ớn. Nhưng Khanh biết đi đâu bây giờ ? Giá như đây là Sài Gòn thì sướng biết mấy nhỉ ?

Đang thả hồn về cố xứ, Khanh bỗng nghe tiếng Trung đầu trọc gọi mình .
Thằng bé vừa thở hào hển vừa nói:

- Chị Khanh có thơ

Khanh kêu lên:

- Thơ đâu ?

- Nhỏ Cẩm Tiên lấy rồi !

Khanh vội vã bước ra sân . Cô thấy Cẩm Tiên ngồi trên xích đu tay mân mê lá thư .

Con bé đưa cho cô và nói với giọng thật bí mật:

- Chắc phải viết thư cho má .

Khanh gật đầu:

- Đúng đó ! viết đi chị sẽ gửi bưu điện giùm em .

Cẩm Tiên bỗng mỉm cười và tiếp tục gặm ngón tay. Khanh nôn nóng xé bao thư

Sài Gòn ngày tháng năm

Hoài Khanh yêu quái !

Bữa nay nghỉ tiết cuối . Tụi nó đã tập vào các điểm karaoke hết . Tao không tham gia vì thiếu mày (viết thư như thế nghe cảm động chưa?) Sài Gòn dạo này đã bắt đầu mưa . Những cơn mưa lất phất trông buồn làm sao ! Tao vẫn chưa quen vắng mày, nên chưa khi nào đội mưa lang thang một mình vì sợ rơi lệ như trời . (Cải lương quá phải không ?) .

Thôi không nói chuyện mưa nắng nữa mà nói về con người . Mày đi được vài hôm thì Nam ghé với bộ mặt rất ư thảm thiết. Anh chàng năn nỉ tao cho địa chỉ mày. Phải nói rằng mồm của Nam rất dẻo, nhưng không làm mềm được trái tim tao. Kết quả hấn xách xe về với một bụng âm ứ. Đọc tới đây chắc mày đang xót xa tội nghiệp Nam, đúng không ? Hấn đáng ghét và đáng khinh thì đúng hơn . Cách đây hai ngày tao gặp Nam chở Lan Chi . Hai...đưa nó trông tình dễ sợ, tao lo nhìn theo mém tông xe vào cột điện . (Nếu tao có bề gì, bao nhiêu tội lỗi thuộc Nam và con nhỏ Lan Chi) .

Tao tin mày chả buồn rầu gì khi biết chuyện này, trái lại lương tâm còn thanh thản vì đã dứt được hấn trong thế thượng phong .

Nếu muốn nghe một lời khuyên, tao sẽ khuyên rằng: "quảng gánh rầu rĩ mà vui sống". Ở ngoài xứ khô cằn ấy mày ra sao rồi ? Đi cả tháng không thấy một lá thư. Mày lười cũng vừa thôi chứ yêu quái . Bỏ Sài Gòn đâu có nghĩa là mày bỏ luôn tao. Hừm ! Nhận được thư này mà không hồi âm thì coi như "Tình nghĩa đôi ta chỉ thế thôi " đấy ...

Hoài Khanh băng khuônng đọc lá thư lần nữa . Nước mắt xúc động nhạt nhòa từ bao giờ cô không hay .

Đến khi nghe giọng Cẩm Tiên hỏi:

- Sao chị khóc vậy ?

Cô mới gượng gạo lau nước mắt. Con bé lại hỏi tiếp:

- Má chị có đi lấy chồng không ?

Đang buồn nẫu ruột, nghe con bé hỏi thế, Khanh phì cười . Cô vuốt tóc Cẩm Tiên rồi nhẹ nhẹ lắc đầu .

Con bé tò mò nhìn cô:

- Sao má chị không lấy chồng ?

Khanh chớp mắt:

- Má chị chết rồi .

- Chết hả ! Phải đem bỏ vô hòm rồi đem chôn không ?

- Sao em biết ?

Cầm Tiên nói một hơi :

- Bà ngoại em chết cũng đem chôn. Đám ma tốn nhiều tiền lắm, má lấy chồng để có tiền trả nợ, không thôi người ta lấy nhà không có chỗ ở .

Khanh tròn mắt nhìn con bé, nó nói nhiều hơn cô tưởng. Vậy mà lâu nay nó ngồi một chỗ im im như tượng . Chắc Khanh đã... rả trúng đài nên

Cầm Tiên mới phát sóng liên tục như vậy. Nhưng giàu nhu gia đình nó sao lại thiếu nợ đến mức người ta đòi xiết nhà kìa ?

Hoài Khanh hỏi :

- Sao em không ở với má nữa ?

Cầm Tiên lắc đầu. Con bé bắt đầu thu mình vào lớp vỏ bằng cách ngồi bó gối nhìn các bạn chơi bịt mắt bắt dê . Góc sân bỗng rộn hẫ lên khi đám trẻ cùng xúm vào tham gia . Chúng la hét reo hò cổ vũ làm Khanh cũng thấy nôn .

Vốn là dân quậy, ham chơi, Khanh bỗng ngửa ngáy tay chân . Cô nhét lá thơ vào túi rồi ào ra sân .

- Chị xung phong bịt bắt. Cho chị chơi với .

Trung hãm hờ bịt mắt Khanh . Bọn trẻ phấn chấn hẫ lên khi có người lớn tham gia trò chơi của chúng .

Khanh đứng tần ngần giữa sân rồi bắt đầu định hướng . Cô nhào tới chụp lia chụp lịa nhưng chỉ trúng vào khoảng không . Bọn trẻ khoái chí cười lên rần rần .

Cô ra điều kiện:

- Đứa nào bị chị bắt sẽ ăn hai cái nhéo vào mũi . Chịu không ?

- Chịu ! chịu ... Đang la ó om xòm, cả lũ bỗng im lặng, Khanh chẳng biết dựa vào đâu để định hướng mà tìm chúng nữa .

Cô giậm chân :

- Nào ! La lên đi các chú dê con .

Khanh nghe tiếng xì xào, rồi tiếng khúc khích cười xung quanh . Dò dẫm từng bước, Khanh quơ đại về phía bên trái . Tay cô chạm phải 1 đứa, nhưng không chụp được nó . Bọn trẻ cười rộ lên rồi la từng đợt:

- Đô ! đô ! đô ! Bắt em đi ! Bắt em đi

Đứng im, tập trung cao độ để nghe ngóng. Khanh đang tay thật rộng và ôm đại .

Lần này cô đã bắt được dê . Nhưng con dê này sao to thế. Thay vì mở khăn ra để xem đứa nào . Khanh nghịch ngợm sờ soạng ...

- Xem nào ! Đầu có tóc chắc chắn không phải trung trọc. Vậy ai thế ?

Khanh hốt hoảng rút tay lại . Cô kéo vội khăn bịt mắt xuống và hét hồn

khi bắt gặp một cặp kính đen to tướng đang kèn sát mặt mình .
Thụt lùi ra sau mấy bước, Khanh dụi mắt và nhìn kỹ hơn con dê cô vừa chụp được là một người đàn ông tướng tá bặm trợn. Ông ta nửa ngồi nửa quỳ trên sân và đang mỉm cười như trêu chọc cô .

Hoài Khanh ngó mặt ra:

- Là ông à ?

Người đàn ông nhếch môi ngạo mạn:

- Hừ ! Nhìn bộ dạng lóc chóc loi choi tôi đã nghi là cô em . Nào ngờ đúng như vậy. Lần này rõ ràng em cố tình sờ soạng tôi . Có lũ trẻ làm chứng đó nhé .

Đứng phắt dậy, Khanh bĩu môi:

- Tôi định bắt dê con. Ai ngờ dê già lại bites tóm . Ông có tin tôi sẽ giao ông cho quán cà ri gần đây không ?

- Ninh Thuận không phải là Sài Gòn đâu mà nhí nhố . Nè! Chả lẽ với ai cô em cũng nói năng như thế hết ?

Không thèm trả lời, Khanh khinh khỉnh nhìn trời . Quái thật ! Sao gã mặt theo lại xuất hiện ở nơi xa xôi hẻo lánh này nhỉ ?

Dường như cũng cùng thắc mắc như Khanh, Quốc nheo mắt hỏi ?

- Cô làm gì ở đây vậy Bà Tọt ?

Hoài Khanh hậm hực vì biệt danh xấu xí đầy ấn tượng gã mặt sẹo gán cho mình . Cô mím môi làm thinh nhưng bộ óc lại cật lực vận động để tìm một hỗn danh cho gã trời đánh này .

Phải đặt gã ta là gì nhỉ ? Lúc Khanh đang căng đầu ra nghĩ thì Quốc nhún vai bước đến chỗ Cẩm Tiên ngồi .

Anh thân mật xoa đầu con bé :

- Nhớ má Bông lắm phải không Tiên ?

Cẩm Tiên dè dặt gật đầu . Nhìn gã mặt theo ôm con bé vào lòng, Khanh ngạc nhiên kinh khủng . Té ra hẳn có quan hệ với Cẩm Tiên . Hẳn là gì của con bé nhỉ ?

Thản nhiên như không để ý đến việc Hoài Khanh đang chăm chú nhìn mình, Quốc kéo Cẩm Tiên đứng dậy:

-Mình sẽ đi chơi nhé ?

Cẩm Tiên lại gật đầu . Lần này con nhỏ gật đầu thật nhanh và thật hăm hở .

Quốc nói:

- Thế cô đi đâu ? Phải xin phép cô đã chứ !

Cẩm Tiên liếc Khanh rồi nói nhỏ :

- Cậu Hai, xin chị Khanh kìa . Cô Điệp đi dạy chưa về .

Quốc lừ mắt về phía Khanh . Anh bật thốt:

- Chị Khanh à ! Một cái tên trị giá bạc triệu đây .

Hoài Khanh khoanh tay trước ngực lạnh lùng:

- Ông nói thế nghĩa là sao ?

Quốc phất tay:

- Không ! Tôi đang liên tưởng đến một người cũng tên Khanh . Cô ả vừa ngón mắt của tôi một món tiền .
Thấy Hoài Khanh hậm hực liếc mình, Quốc vội bảo Cẩm Tiên vào nhà và nói tiếp:

- Tôi không cố ý ám chỉ gì em hết . Xin đừng hiểu lầm! À ! Em phụ chị Điệp quản lý bọn nhóc này hả ?

Hoài Khanh hơi thách thức:

- Vâng ! Có gì không ổn sao ?

- Hôm trước chị Điệp khoe rước được một cô giáo ở tận Sài Gòn về đây . Tôi cứ tưởng đó là một bà đứng tuổi khó tính, nghiêm khắc nên mới yên tâm giao ... con em mình vào . Nào ngờ ...chắc ! Mồm mép ngoa ngoắt thế này làm sao đây nhỉ ? Tôi phải có ý kiến với chị Điệp ngay bữa nay . Hoài Khanh chết sững vì những lời Quốc nói . Không ngờ anh ta nhỏ mọn đến mức để bụng những chuyện đung độ với cô rồi lấy đó làm khó . Cô Điệp từng nói :

- Công việc này đòi hỏi phải được sự tin tưởng tuyệt đối của phụ huynh học sinh . Nếu không, đâu ai giao núp ruột cho mình chăm sóc . Bây giờ chỉ cần lão cậu Hai của Cẩm Tiên rỉ tai nói xấu Khanh với bậc bố mẹ, chắc cô phải cuốn gói về Sài Gòn sớm quá .

Quốc nói bằng giọng quyền hành:

- Bây giờ tôi đưa Cẩm Tiên đi chơi . Nhờ em nói lại với chị Điệp giúp

Hoài Khanh lắc đầu:

- Xin lỗi ! Tôi chưa biết ông là ai, có quan hệ gì với Cẩm Tiên nên không thể để ông đưa cô bé đi được .

Mặt Quốc cau lại trông thật dễ sợ . Anh không ngờ con nhãi ranh này lại ăn miếng trả miếng với anh thế này .

Quốc lâu lâu:

- Nếu không tin tôi, em có thể đi theo giữ Cẩm Tiên mà !

Hoài Khanh cố ý nhấn mạnh:

- Tôi có trách nhiệm giữ nhiều đứa, chứ không phải riêng mình Cẩm Tiên của ông .

Quốc xoa cằm:

- Em muốn làm khó tôi đúng không ?

Hất mặt lên trời, Khanh lơ lửng:

- Ông nghĩ sao tùy ý .

-Hừ ! Đúng là nhỏ mọn ! Có ghét tôi cỡ nào cũng nên tội nghiệp Cẩm Tiên chứ ! Hơn tháng nay nó rất nhớ má

Hoài Khanh mĩa mai:

- Ông cũng biết con nhỏ nhớ mẹ à ? Biết mà đành đoạn bỏ con bé xa nhà, xa mẹ hơn một tháng, Tàn nhẫn thật !

Quốc bồng cộc cần quát:

- Biết quái gì là lên giọng với người khác

Khanh cười nhạt :

- Tôi không biết gì về ông thật. Nhưng ít ra tôi đã thấy Cẩm Tiên thút thít khóc và gọi mẹ mỗi tối ra sao. Nó buồn bã rút vào cũi riêng của mình và lúc nào cũng u uẩn như một người trầm cảm mãn tính, nhưng ba mẹ nó có biết không ? Hay họ chỉ nghĩ chỉ bỏ ra thật nhiều tiền mướn người chăm sóc, mua đủ thứ đồ chơi để dỗ ngọt nó là đủ rồi ?

Bữa hôm một cái, Khanhlên lớp tiếp:

- Tôi tưởng chỉ ở Sài Gòn mới có người ỷ dưng tiền mướn vú nuôi con, hoặc vì bản thân đem gởi con để đi lấy chồng . Ai ngờ ở xứ này cũng có .

Quốc cắt ngang lời Khanh:

- Cô múa mép nhiều quá coi chừng méo luôn miệng đó .

Quốc vừa đi được mấy bước, Cẩm Tiên đã trong nhà chạy ủa ra :

- Cậu hai ! chọ..con theo với .

- Quoc ngồi xuống ôm con bé và dỗ dành:

- Một lát nữa cậu trở lại dẫn ...em đi mua đồ chơi .

- Em muốn bây giờ hà .

Quốc cười:

- Không được ! Cậu còn bận công việc. Em ở đây chơi với chị Khanh đi !

Cẩm Tiên ngoan lắm mà !

Giọng Quốc lại chầm chọc vang lên:

- Ở lại, chị Khanh sẽ kể chuyện Bù Tột hỗn chiến với... Sơn Dương cho em nghe. Chị Khanh kể chuyện hay lắm đó. Em muốn biết Bù Tột bị đứt đuôi ra sao, cứ hỏi chị ấy !

Cẩm Tiên khẩn khoản nhìn Quốc:

- Cậu nhớ trở lại nghen !

Nhớ mà ! Bữa nay mình đi ăn nhà hàng . Em sẽ được ăn hai con tôm bự nhất chiu chưa ?

Cẩm Tiên ngập ngừng gật đầu. Con bé gặm tay và nhìn Quoc đi khuất cuối ngõ . Hoài Khanh cũng âm ức nhìn theo cái dáng ngang ngạnh của anh .

Đồ gì đâu thấy ghét ! Nhưng sao cô cứ đưng phải hấn ta hoài vậy ?

Đang tự hỏi mình, Khanh bỗng nghe tiếng Cẩm Tiên nói như ra lệnh:

- Kể chuyện Bù Tột đi !

Hoài Khanh tỉnh bơ như không biết Tiên yêu cầu ai. Cô chống tay dưới cằm với thái độ phớt lờ. Cẩm Tiên liền đổi giọng ngọt ngào:

- Chị Khanh, kể chuyện bù tột cho em nghe đi mà

Khanh xua tay:

- Chị không biết bù tột là ...cái gì, làm sao kể được .

- Cậu hai nói chị biết mà .

- Chị không biết, thật đó !

Cẩm Tiên xịu mặt thất vọng, Khanh càng nghĩ càng ghét Quốc. Cô hỏi dò:

- Cậu Hai là anh của má em à ?

Tiên lắc đầu, Khanh hỏi tiếp:

- Vậy là... là... em má hả ?

- Hồng phải. Nhưng cậu Hai cho tiền để má nuôi em, nuôi luôn bà ngoại .
Khanh nhú mày:

- Phải cậu Hai đưa em tới đây không ?

Tiên im lặng nhìn ra cửa . Bà Diệp bước vào một lượt với Quốc. Anh ta ném ngay về phía cô cái nhìn hả hê của kẻ nắm chắc phần thắng trong tay. Hừ ! Chả biết hẳn nói gì về cô với cô Diệp mà cái mặt căng căng trông đã xấu càng xấu tệ .

Thấy Khanh có vẻ khó chịu với Quốc, bà Diệp vội lên tiếng:

- Hai người đã biết nhau rồi phải không ? Tất cả chỉ là hiểu lầm thôi. Cậu Hai là chỗ quen biết với cô. Sau này cậu ấy muốn đưa Cẩm Tiên đi chơi lúc nào cũng được, cháu không cần đợi cô về đâu .

Hoài Khanh nói:

- Vâng ! cháu biết rồi!

- Bây giờ đưa Cẩm Tiên vào thay quần áo đẹp cho nó hộ cô .

Giọng Quốc khô khan:

- Tôi muốn cô Khanh cùng đi .

Bà Diệp ngập ngừng:

- Cháu rảnh mà phải không ? Đi cùng Cẩm Tiên cho vui

Khanh chưa kịp trả lời, Quốc đã nói:

- Xem như đây là việc ngoài giờ, tôi sẽ bồi dưỡng thích đáng cho cô .

Hoài Khanh thấy bị xúc phạm, cô không biết phải ứng xử thế nào cho bà Diệp đừng tự ái, còn mình đừng tự ti . Nếu nhận lời mời đi cùng Quốc thì rõ ràng Khanh mất thế quá . Còn nếu dửng dưng từ chối, cô sẽ bị mất lòng . Nghĩ cho cùng cô chỉ là nguoi làm công cho bà Diệp, bà Diệp lại làm công cho kẻ khác. Tất cả vì miếng cơm . Sao lại câu nệ, sĩ diện nhỉ ? Rồi một lúc nào đó gã trời đánh này sẽ biết tay cô . Hôm nay cứ ráng ăn nhắm chờ thời đi .

Rất vui vẻ, Khanh nói:

- Được ! tôi sẽ đi cùng Cẩm Tiên .

Dứt lời cô dẫn con bé vào nhà . Quốc mỉm cười nhìn theo .

- Cháu của chị khá lắm!

Bà Diệp chún vai:

- Tôi cũng nghĩ vậy về một mặt nào đó .

- Vậy cô ta khá về mặt nào nhỉ ?

- Điều này chắc cậu đã rõ, còn hỏi đồ tôi làm gì nhỉ ?

Quốc lảng sang chuyện khác:

- Đề nghị của toi lúc nãy chị thấy như thế sao ?

Bà Diệp trả lời không do dự:

- Cậu có thể đặt thẳng vấn đề với con bé mà !

- Tôi lại thích nhờ chị .

- Cậu thích thể hiện quyền hành của mình thì đúng hơn .

Quốc nhếch môi:

- Chị nói quá rồi ! Dân chăn bò như tôi thì có quyền gì đâu mà hành .

Bà Điệp bình thần:

- Chăn bò cũng năm bảy đường chăn bò chứ cậu. Nghề gì không quan trọng, quan trọng là biết tạo sự nghiệp bằng cái nghề mình đã theo. Có cả vài ngàn con bò để làm dân ... chăn bò như cậu đây, cả nước chắc không quá ba người .

Quốc nheo mắt:

- Chị khen hay chê tôi vậy ?

Bà Điệp tỉnh queo nói:

- Cả khen lẫn chê, cộng thêm đôi chút ganh tỵ rất thường tình của đàn bà .

Quốc bật cười ngạo nghễ :

- Tôi bị thiếu gì người ganh tỵ, nhưng duy nhất có chị dám nói lên điều đó .

- Vì với tôi, Cậu chả có gì đáng sợ hết !

Hai Quốc nhún vai. Anh lấy thuốc lá ra định hút, nhưng lại thôi . Cậu nói thẳng thắn của bà Điệp khiến Quốc khó chịu khi nghĩ tới những gì người đàn bà này đã làm cho mình. Bà ta là ân nhân, là người tốt. Lời vừa rồi chỉ là đùa vui, nhưng vẫn khiến anh bứt rứt ngẩn đến Cẩm Tiên . Con bé luôn là điểm yếu của anh . Bà Điệp đã nắm được yếu điểm này, nên đôi lúc cho phép mình trịch thượng trong cách ăn nói. Quốc là người cố chấp, tự cao nhưng vẫn nén lòng bỏ qua vì Cẩm Tiên, vì gia đình từ lâu có nhiều mâu thuẫn của mình .

Nghiêm mặt nhìn bà Điệp, Quốc nhấn mạnh:

- Chị muốn nói sao cũng được. Cái tôi cần là bí mật mà chị đã giữ gìn tôi nhiều năm phải tiếp tục là bí mật tuyệt đối .

- Tôi hiểu ! Nếu cậu đã từng tin tưởng thì bây giờ cứ tiếp tục . Tôi đưa Khanh từ Sài Gòn về phụ việc, cũng cì nghĩ đến cậu và Cẩm Tiên mà thôi .

Bà Điệp dứt lời thì Khanh dẫn con bé tiến ra tới . Quốc liền nói:

- Chúng ta đi thôi !

Rồi anh kéo tay Cẩm Tiên đi trước . Hoài Khanh ngần ngừ nhìn bà Điệp như ngầm hỏi : "Anh ta là người thế nào ? " .

Dường như hiểu ý cô, bà thì thầm:

- Mặt mày cậu ấy trông dữ dằn, nhưng hiền ...khô hà ! Cứ yên tâm đi chơi cho đỡ buồn .

Khanh gật đầu. Cô thông thả bước theo sau . Nhìn Quốc và Cẩm Tiên đi phía trước, lòng cô bỗng nghĩ:

- Trông giống hai cha con quá ! Biết đâu chừng ...Cuộc đời này chuyện gì lại không xảy ra . Điều đáng trách là hẳn không dám nhận mình là cha, không dám đưa con về nhà mà đem gửi con bé ở nơi xa thành phố như vậy

Cẩm Tiên bỗng quay lại cười khúc khích:

- Chị ...bù tột ới ! Đi mau lên

Khanh hậm hực lắm lắm:

- Lại bày cho con bé gọi bày . thật đáng nguyên rủa .

Nhìn dáng vừa đi vừa chẩy chân sáo của Tiên, Khanh biết con bé rất vui . Cái vẻ lừ đừ trầm mặc thường ngày của nó tiêu đâu mất, thay vào đó là sự nhí nhảnh hồn nhiên của một con bé được sống trong hạnh phúc .

Thế mới biết được sự thiêng liêng của tình cha con . Dù anh ta bỏ bê, nhưng thỉnh thoảng vẫn đến để đưa con bé đi chơi . Anh ta không như ba cô . Hồi nhỏ Khanh không có ý niệm gì về người cha, lớn lên hình ảnh ông bố càng mờ nhạt trong suy nghĩ của cô . Sau đây về chung sống với ông nhưng cô chưa bao giờ được ba dắt đi đâu đó chẳng hạn như đi ăn tiệm giống gã mặt sẹo đang dẫn Cẩm Tiên đi . Bây giờ lại ở xa . Cha con cô đúng là chưa quen đã lạ , chưa gần đã mù khơi . Nên trách số phận mình hậm hiu, chứ đừng đổ lỗi cho cuộc đời

Đến một cái xe tải lớn đậu bên lề, hai cha con Cẩm Tiên dừng lại chờ đợi .

Hoài Khanh kêu lên:

- Ủa ! Đi xe này chứ không phải đi bộ sao ?

Quốc mở cửa nhảy lên cabin:

- Đi xe tải vẫn đỡ hơn lết bộ ! Hy vọng em không chê vì nó cà tàng lắm ! Hoài Khanh làm thỉnh thoảng Cẩm Tiên lên trước. Cô hơi do dự khi tay Quốc đưa ra. Hừ ! Sợ gì mà không nắm chứ ! Cô tránh ánh mắt khinh khỉnh giấu cột của Quốc, Khanh nắm chặt tay anh, một bàn tay cứng cáp, khỏe mạnh và rất ấm . Cô cảm nhận được sự tự tin, vững chãi lẫn với nét kiêu ngạo rất đàn ông của anh trong lúc giúp cô lên cabin .

Nép sát vào Cẩm Tiên, Khanh cố khong để Quốc đụng vào mình khi anh chồm người qua đóng cửa xe, nhưng không được ...Cô có cảm giác tay anh nựng nhẹ vào mặt mình. Mùi đàn ông, mùi thuốc lá nồng nàn lên vào mũi cô choáng váng .

Khanh trấn tĩnh lại bằng một câu hỏi :

- Xe này chở gì vậy ?

Quốc đề pa và trả lời gọn lỏn:

- Súc vật như bò, heo, dê chẳng hạn .

- Anh là tài xế đường dài à ?

Quốc gật đầu. Khanh cố ý lấp lửng:

- Hèn chi

Quốc rơi vào bẫy của cô ngay:

- Hèn chi cái gì ?

Hoài Khanh vòng vo:

- À không ! toi chợt nhớ ra đến thành kiến mà người ta gán cho dân lái xe

- Thành kiến đó như thế nào ?

- Anh thừa biết rồi còn hỏi .

Quốc cau mày:

- Tôi ghét úp mở lắm ! em nói phứt cho rồi .

Khanh liếc anh:

- Người ta bảo tài xế nhiều bến đỗ lắm .

Vậy sao ! Cũng đúng thôi. Không dừng chân nghỉ ngơi làm sao đủ sức đi tiếp .

Hoài Khanh dài giọng:

- Vấn đề là ở chỗ dừng chân ấy ...

Quốc chép miệng:

- Em lắm chuyện thật !

Khanh lý sự:

- Biết nhiều chuyện để phòng xa cho bản thân là điều nên chứ !

- Quan trọng là biết đúng hay là biết sai kia !

- Đúng sai do đầu óc mình phán đoán . Tôi tin mình không phán đoán sai về anh .

Quốc cười khẩy:

" Con nhóc này láo thật. Nhưng đừng hòng khai thác gì về anh ".

Quốc hờ hững:

- Tôi chả bao giờ thèm quan tâm xem người khác nghĩ gì về mình .

Khanh vờ ngạc nhiên:

- Ủa ! Chả lẽ có nhiều người quan tâm đến anh lắm sao ?

Mắt vẫn nhìn về phía trước, Quốc tỉnh bơ:

- Không nhiều . Nhưng ngay lúc này cũng có ít nhất một người .

Hoài Khanh bĩu môi:

Xì ! Tại tôi đang ngồi trên xe với anh nên đương nhiên phải quan tâm đến kẻ mình đã giao sinh mạng chứ !

Quốc cười thật tươi:

- Tôi có nói người đó là em đâu ! Sao lại tự bào chữa nhỉ ?

Hoài Khanh mím môi khi biết mình bị hớ. Cô ầm ỨC nhìn ra cửa xe . Nơi có những cánh đồng nho đang mùa sai trái .

Cầm Tiên bỗng hỏi:

- Cậu hai, mình đi đâu vậy ?

- À ! Mình chạy một vòng để nhìn đồng cỏ, nhìn đàn bò về chuồng, nhìn chim về tổ . Sau đó mình vào nhà hàng . Em chịu không ?

- Dạ chịu ! Em thích nuôi bò lắm. Cô Diệp nói chừng nào em lớn, sẽ tha hồ nuôi ...

Đập mạnh tay vào vô lăng. Quốc cúi kính:

- Bỏ nhỉ ! Sao chị Diệp nói thế nhỉ ? Ai lại để con gái đi chăn bò ?

Hoài Khanh giải thích:

- Cô Diệp chỉ nói xuôi theo ước mơ, sở thích của trẻ con thôi . Có gì đâu, sao anh nổi cáu nhỉ ?

Quốc bắt bẻ :

- Nếu đã là ước mơ, phải hướng cho trẻ con một mơ ước to lớn hơn, để tự nó áp ủ một nghề nào đó nhân hạ nhưng được xã hội trọng vọng chứ !

Hoài Khanh cãi lại:

- Chăn nuôi cũng là một nghề chân chính . Được xã hội trọng vọng hay không là do bản thân chứ !

Quốc lắc đầu:

- Cô nói sặc mũi lý thuyết, nghe thật chán .

Khanh trầm giọng:

- Tôi có thể lấy thực tế chứng minh mà !

- Thật tế gì cơ chứ!

Nhìn dãy núi chập chùng xa xa . Khanh hỏi:

- Anh biết người có biệt danh "Vua Bò" ở vùng này không ?

Quốc nhíu mày . Anh nói:

- Biết ! Xe tôi vẫn chở bò của hắn về Sài Gòn mà !

Hoài Khanh kéo dài giọng:

- Anh ta tạo dựng sự nghiệp bằng chăn nuôi đấy ! Thiên hạ gọi anh ta là vua bò nghe có chút giễu cợt lẫn nể nang . Nhưng có lẽ người ta nể nang hơn, vì anh ta có nhiều tiền mà .

Quốc bật cười:

- Giàu cách mấy dưới cái nhìn của tôi, Hai Quốc cũng là gã chăn bò .

Hoài Khanh nheo mắt:

- Cách nói của anh như có chút gì ganh tỵ ?

- Trái lại cách nói của em lại đầy thán phục . Này ! Anh ta vẫn chưa vợ đấy !

- Tôi biết . Hai Quốc là mục tiêu hấp dẫn của con gái đất này . Nhưng trong đó không bao giờ có tôi .

Quốc dừng xe lại cho một đàn dê đi qua:

- Sao lại nói chắc như đinh đóng cột vậy ?

Hoài Khanh nghiêm nghị:

- Vì tôi biết tôi là ai

- Câu trả lời khá lắm ! Trước kia ở Sài Gòn em làm gì nhỉ ?

- Tôi đi học

Quốc tò mò:

- Vậy em học tới đâu rồi ?

- Năm thứ hai tổng hợp, không có điều kiện học tiếp đành phải tìm việc để làm .

Quốc gật gù:

- Nghĩ cũng lạ. Sài Gòn là nơi dân bốn hướng tám phương đổ về để kiếm sống. Trái lại em vì miếng cơm lại trôi dạt tới tận đây. Tôi nghĩ Sài Gòn dễ kiếm việc hơn chứ !

Hoài Khanh gật đầu:

- Anh nói đúng . Nhưng tùy loại công việc và tùy hoàn cảnh của từng người . Tôi không thể ở lại Sài Gòn nên mới ra đây. Nơi này thật buồn, nhưng lại hiền hòa yên ả . Tôi có cảm giác người ở đây hiền lành, chân thật hơn thành phố rất nhiều .

Quốc mỉm cười không trả lời . Hoài Khanh phóng tầm mắt mình tới tận những chân núi xa . Vẻ trần trụi của đồng cỏ tạo thành cái đẹp hoang sơ dường như cứ nối tiếp nhau mãi không dứt .

Cô chép miệng:

- Cảnh vật ở đây tẻ nhạt thật ! Cứ đồng cỏ núi đồi cháy dài, nhìn mãi đến buồn ngủ vì nhàm chán .

Quốc lên tiếng:

- Cái xứ sở cằn cỗi, dãi dầu gió cát này nhìn thì hiền hòa đến nhàm chán như thế, nhưng không phải là nơi dung thân cho ai kém xoay trở . Đối với người hiểu được nó thì xem như tiền bạc lọt vào tay . Còn kẻ nào hờ hững với nó thì kẻ đó phải trả giá rất đắt .

Khanh bật cười:

- Anh nói y như là người ở đây vậy

- Thì tôi là dân Ninh Thuận mà !

Giọng Khanh giễu cợt:

- Hiểu rồi ! Chắc anh kém xoay trở nên phải bỏ xứ làm dân xe tải chứ gì ?

Quốc bình thản:

- Em đoán đúng đấy ! Ở đây đâu có ai địch lại "Vua bò" . Nên tôi lang thang là phải .

Hoài Khanh tò mò:

- Gã ta giàu cỡ nào nhỉ ? Những cánh đồng cỏ này của gã hết à ?

- Bây giờ thì chưa . Nhưng tương lai thì có thể . Vua nào không khoái mở rộng biên cương .

Cầm Tiên bỗng chen vào:

- Vậy của cậu chỗ nào ?

Quốc cười:

- Trước mặt và hai bên đường là của cậu . Đất đai của cậu chạy tới chân trời, đi đến mãi vẫn chưa hết . thích không ?

Khanh chột thờ dài bất rút:

- Người nhu Hai Quốc mà giàu thì thật bất công .

Quốc dè dặt:

- Tại sao lại nói thế trong khi em rất thán phục hẳn ?

Rùn vai, Khanh bảo:

- Tôi căm ghét hẳn thì có . Còn thán phục là do anh cảm thấy và gán cho tôi .

Quốc ngạc nhiên khi nhận ra trong giọng nói của Khanh chất chứa lòng căm ghét thật . Nhưng tại sao vậy kia ? Anh đã làm gì sai để cô gái này thốt lên lời nhu thế nhỉ ?

Quốc băn khoăn:

- Em và hẳn có xích mích rồi sao ?

Hoài Khanh lơ lửng:

- Không ! Nói chung tôi không ưa những kẻ giàu có .

Quốc bật cười .

- Phụ nữ nghĩ cũng lạ. Có thể ghét được những người mình chưa hề biết mặt .

Khanh trề môi:

- Cần gì biết mặt . Nghe người ta kể về hắn là đủ ghét rồi .

Quốc nhíu mày:

- Ai kể về Hai Quốc với em vậy ?

Khanh khoát tay:

- Tôi nói anh cũng đâu biết ai . Mà thôi ! Bạn tân kà m gì cái gã dù làm vua, cũng chỉ là tên chẵn bò ấy .

Quốc cứng họng khi Hoài Khanh nhắc lại câu nói của anh vào lúc này . Như trút bức bối, anh thắng xe thật gấp làm Khanh và Cẩm Tiên chúi về phía trước. Rồi bằng một động tác rất thuần thục, Quốc quay vô lăng trở ngược đầu xe lại .

Làm như không có Khanh trong cabin, Quốc nói với Cẩm Tiên:

- Mình đi ăn nhé ! Chiều nay cậu đặc biệt chiêu đãi con . Phải ăn cho nhiều vào đây !

Hoài Khanh thấy bức bối vô cớ khi Quốc cứ lăm lì lái xe, chớ không ...đấu láo với cô nữa . Nhìn vẻ chăm chú của anh, Khanh không đoán được Quốc đang nghĩ gì .

- Buổi chiều xuống thật nhanh . Mặt trời như quả cầu lửa tát dần sau núi . Hoàng hôn màu tím bắt đầu lan ra khắp đồng cỏ .

Lên lên ngó sang phía Quốc, Hoài Khanh ngạc nhiên khi nhận ra anh khá đẹp trai . Với nửa gương mặt nhìn nghiêng không có vết sẹo, Quốc trông thật lạ, dù nét ngang tàng, dữ dội vẫn lộ rõ với chiếc cằm vuông hơi nhô ra, và đôi mắt nhìn như xuyên thấu tâm can người khác .

Nhưng sao tự nhiên cô lại chú ý đến bề ngoài của gã nhỉ ? Giữa cô và gã chỉ có công việc. Gã đẹp hay xấu thì ăn thua gì chứ !

Hoài Khanh lại phóng tầm nhìn qua cửa xe, cô thấy xa xa có một trang trại và người ta đang lừa bò về chuồng .

Quốc nói khi xe vừa chạy qua:

- Dãy trại này của Hai Quốc đấy!

Tự nhiên Khanh quay lại nhìn và nói:

- Nó không gây chút ấn tượng nào với tôi hết .

Quốc nhếch môi cười . Ngang một trang trại khác . Anh lại...giới thiệu:

Trại này của Tú Vân ...

Khanh nhíu mày:

- Tú Vân là ai ? Tôi không biết .

Quốc ngáp ngừng:

- Cũng là một trại chủ có tiếng ở đây . Đó là một người đàn bà giỏi giang, sắc sảo xứng đôi với Hai Quốc lắm . Người ta đồn họ rất ...khoái nhau .

Hoài Khanh bĩu môi:

- Vậy thì cầu cho hai...đứa ấy cưới nhau, để Hai Quốc có dịp mở rộng lãnh địa của mình . Người như hắn làm sao biết yêu . Hắn khoái bà Tú

Vân gì đó, chẳng qua bà ta cũng là một trại chủ . Đồng hội đồng thuyền mà !

Quốc kêu lên:

- Sao lại xấu mồm thế ? Lỡ hai người đó yêu nhau thật thì sao ?

Khanh nheo nheo mắt :

- Yêu à ? Với mẹ và em ruột mình, Hai Quốc còn đối xử chẳng ra gì, thì làm sao hắn ta có thể yêu thật lòng một người nào đó .

- Em biết cả mẹ và em Hai Quốc à ?

- Không ! Toi đâu phải dân ở đây, làm sao biết được họ . Chỉ nghe người ta nói thôi .

Quốc trầm tư:

- Nghe để biết về một người thì chưa đủ . Theo tôi, Hai Quốc không đến nỗi tệ đâu .

Khanh tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Ủa, sao anh lại bênh hắn vậy ?

Quốc ôn tồn:

- Vì tôi là đàn ông mà phải nghe con gái nói xấu đàn ông thì thật ...khó chịu .

Khanh mỉa mai:

- Anh đúng là một chánh nhân quân tử hiếm có . Nhưng đường đường là bậc quân tử, tại sao anh không mang Cẩm Tiên về nhà, mà gởi nó ở nơi cô Diệp nhỉ ?

Mặt Quốc sa sầm xuống:

- Xin lỗi ! Em đã đi quá xa rồi đấy... Tôi... muốn em theo để chăm sóc Cẩm Tiên, chứ đâu phải để chất vấn tôi . Hừm ! Vậy mà dám vỗ ngực bảo tự biết mình là ai . Đúng là cách tự cao của một con ngựa non, mà lại là ngựa cái mới buồn cười chứ .

Hoài Khanh tự ái tột cùng vì những lời xúc phạm của Quốc. Cô rít lên:

- Tôi...đếch thềm ba đồng tiền bồi dưỡng của anh . Cho tôi xuống đây ngay .

Quốc trừng mắt:

- Không được ! Lúc này cô đã đồng ý đề nghị của tôi, bây giờ đâu thể bỏ ngang .

Khanh lấp bắp vì tức:

- Không chừng xe tôi sẽ nhảy xuống đại .

Quốc cười nhạt:

- Nếu cô dám .

Hoài Khanh giận run . Lời nói đã vượt khỏi miệng, nếu không làm thì còn mặt mũi nào .

Cẩm Tiên bỗng ré lên:

- Đừng có gây lộn. Em sợ lắm . Hu ! Hu !

Con bé vừa khóc vừa giãy giụa như bị động kinh làm Khanh hốt hoảng ôm chặt lấy nó .

Quốc cũng vội ngừng xe lại, giọng thật ngọt:

- Cẩm Tiên ngoan ...cậu Hai và chị Khanh đùa, chớ đâu phải gây lộn .

Úp mặt vào ngực Khanh, con bé thúc thít:

- Hồi đó cậu Tín cũng nói là đùa, vậy mà má Bông bị chảy máu đầu, phải đem vô nhà thương . em sợ lắm, sợ lắm ...

Hoài Khanh xót xa nhìn Cẩm Tiên rồi trách móc nhìn Quốc . Anh tránh ánh mắt của cô và cố trấn an con bé:

- Cậu Hai và chị Khanh đâu có giống má bông và cậu Tín . Nào ! nhìn lên đi Cẩm Tiên ...Nhìn xem cậu và chị Khanh hết đùa rồi. Chị Khanh ...chơi thua cậu nên sẽ phải xin lỗi .

Khanh buột miệng:

- Xin lỗi ! Hồng dám đâu !

Xóc Cẩm Tiên dậy, Quốc nói:

- Chị Khanh không chịu xin lỗi, vậy cậu sẽ xin lỗi . Cẩm Tiên nghe đây ...

- Em xin lỗi đã chọc chị Khanh . Bây giờ trở đi em hồng dám nữa ạ ...

Cẩm Tiên vừa dụi mắt vừa cười . Hoài Khanh thấy tự ái được vuốt ve đầu những lời của Quốc chỉ là bỡn cợt, giả dối .

Lúc này đúng là cô có phần quá đáng khi dám lên mặt hỏi Quốc chuyện riêng của anh ta bằng giọng xách mé . Khanh đã đi quá xa giới hạn cho phép mình . Nói nhiều, chỉ tỏ cho người ta ghét . Cô phải tập im lặng, tập lắng nghe một cách triệt để mới được . Ở đây không có Bạch Yến, nên sẽ không có ai nhắc nhở một con bé lấm khuyết điểm như cô đâu .

Xe đã vào tới thị trấn, bỗng dưng Khanh nhớ Sai Gòn đến cồn cào. Giờ này ở thành phố cuồng nhiệt ấy chả biết có ai nhớ đến cô không nhỉ ?

Đang ngồi trên lưng ngựa quan sát bò về chuồng, Quốc chợt nghe tiếng Tý Lớn gọi mình thật to:

- Cậu Hai ơi ! có chuyện rồi

Anh nhú mày thúc ngựa về chỗ Tý Lớn đứng:

Bên bà Tu Van giữ của mình mười con bò . Ở bên còn hăm chặt chân bò vì nó phá rầy bắp của họ .

Quốc hỏi:

- Có ai qua nói phải quấy với họ chưa ?

Tý Lớn gãi đầu:

- Dạ ! Chú Mười qua rồi, nhưng bà Tú Vân đòi gặp cậu .

Quốc nhếch môi : Hừ lại kiếm cớ nữa rồi . Anh chả lạ gì người đàn bà nhiều tham vọng, góa chồng này ... Cô ta bằng tuổi Quốc, nhưng rất thủ đoạn và khôn khéo trong làm ăn . Tú Vân có một mẫu đất, so với...lăng địa của anh, đất cô ta chả thấm vào đâu, nhưng cái vị trí đất ấy lại nằm ở giữa, cắt lãnh địa của Quốc ra làm hai phần . Dù anh đã bỏ tiền ra thuê một con đường để chuyển đàn bò, nhưng vẫn bị Tú Vân gây rắc rối .

Quốc nhìn Tý Lớn:

- Mày ra phụ Tý Nhỏ lừa bò . Nhớ đếm cho kỹ đấy .

Dứt lời anh thúc ngựa đi về phía nhà của Tú Vân . Dân chăn bò xứ này

đồn ầm lên là cô ta mê anh . Quốc lại thấy Vân cố tình làm ra vẻ mê anh thì đúng hơn . Ở cái xứ đồng khô cỏ cháy này thiếu gì con gái mê anh chớ đâu phải riêng Tú Vân . Nhưng trong đám hoa đồng cỏ nội ấy, Quốc có phần chú ý đến cô ta chỉ vì anh là người cũng thủ đoạn, tính toán không thua gì Tú Vân .

Là đàn ông, Quốc thừa hiểu Tú Vân mê anh ở điểm nào, cũng như anh chú ý tới cô ta vì lẽ gì .

Bỗng dưng Quốc khẽ cười một mình . Có lẽ đã đến lúc anh nên thực hiện ý đồ ấp ủ lâu nay . Phấn chấn với suy nghĩ vừa lóe lên trong đầu, anh thúc mạnh vào mông ngựa . Con vật hơi lồng lên rồi phóng đi thật nhanh về phía trại của Tú Vân .

Đó là một ngôi nhà thấp rộng có nhiều cửa sổ nhìn bao quát khắp cả đồng cỏ. Chuồng trại của Tú Vân không nhiều nhưng ở đất này, một phụ nữ có được cơ ngơi như vậy là hiếm thấy .

Nhảy xuống ngựa, Quốc đảo mắt liếc gã thanh niên cao dong dỏng đang đi về phía mình .

Hắn tên Hữu, gọi Tú Vân bằng thím, gã cháu chồng này giữ bà thím góa phụ của mình, kỹ còn hơn giữ bảo vật, nên khi thấy đàn ông xuất hiện trước hiên nhà hắn luôn gườm gườm trong thế sẵn sàng động thủ .

Chống hai tay lên hông, Hữu gằn giọng:

- Bò của anh đằng sau kia . Muống lừa về cứ đền bù thiệt hại trước . Hừ, nó nhai sạch mấy công bắp của người ta rồi đó .

Quốc ung dung:

- Đền bù là chuyện đương nhiên phải làm . Nhưng tôi muốn gặp bà chủ .
Phiền chú em vào mời bà Vân ra dùm .

Hữu hất hàm:

- Thím tôi không thèm tiếp anh đâu . Cần gì cứ nói đây được rồi .

Quốc không trả lời . Anh đốt thuốc lá và băng quơ nhìn trời đất . Thái độ của anh làm Hữu tức .

Anh chửi đồng:

- Mẹ ...tao chặt chân mấy con bò phá rẫy, thử coi thằng nào dám làm gì tao .

Hữu vừa dứt lời, Quốc đã thấy Tú Vân bước ra . Cô ta quắc mắt lên giọng quyền hành:

- Có một con bò sắp đẻ . Vào chuồng xem phụ được gì cho thằng Tèo thì phụ . Nhanh đi !

Ném về phía Quốc cái nhìn căm ghét, Hữu lăm lét bước nhanh về dãy chuồng trại .

Tú Vân cười thật tươi:

- Anh đừng chấp nó. Cái thằng hơi điên điên .

Rút một hơi thuốc thật dài, Quốc châm biếm:

- Ở kể một bà thím trẻ, vừa đẹp vừa độc đáo, thằng bé chỉ mới hơi điên là còn may đấy .

Liếc Quốc một cái, Tú Vân nũng nịu:

- Nói vậy mà nghe được hà ! Đàn ông các anh chỉ giỏi nghĩ bậy . Nó chỉ đáng con cháu thôi

Quốc tủm tỉm:

- Ai lại không biết nó đáng con cháu chứ ... chỉ sợ bản thân nó lại không biết mới khổ .

Tú Vân vùng vằng đập vào người Quốc một cái nhẹ như vuốt ve:

- Hừ ! Làm như người ta không hiểu ý của anh vậy . Đồ quỷ nè ...

Quốc nhát mắt:

- Em hiểu được thì tốt chứ sao ...

Tú Vân cao giọng:

- Đàn ông vùng này ai cũng muốn điên vì em, chỉ có anh là tỉnh bơ . Thấy ghét thật ...

Quốc búng vèo điều thuốc hút dở. Anh ngáy đến cổ thái độ nũng nịu, gọi tình của Vân . So với gái trong các bar thì cô ta thua xa về mặt đó, nhưng so với gái nhà lành thì cô ta trông thật quá quắt .

Tóm lại, ở Tú Vân cái gì cũng quê kệch, rẻ tiền nhưng Quốc vẫn phải đẩy đưa, ngọt ngào để lấy lòng mỗi khi gặp mặt, chỉ vì khoảng đất nằm giữa của cô ta .

Nếu làm chủ được cái hẻm đất ấy thì giang sơn của Quốc sẽ liền một dải chạy vào tận núi, nơi trại bò chính của anh đã được xây dựng .

Rồi những trang trại của Quốc sẽ được nối liền nhau, và hướng phát triển trại mới lên những dải núi cao, sau phía trong sẽ được thành hiện thực .

Đàn bò của anh sẽ đông gấp đôi . Nhưng tất cả chỉ là mơ ước Tú Vân là người thông minh, cô ta thừa biết ưu thế củ mình nên đời nào chịu bán đất, dù Quốc đã nhiều lần, nhờ trung gian đến gạ giá mua thật cao.

Cổ biếc

Chương 5

Những lần ấy Tú Vân đã tuyên bố cô ta có ý muốn mở rộng thêm vùng đồng cỏ, nương rẫy của mình .

Đúng là lời tuyên bố này đầy khiêu khích. Tú Vân mở rộng đất đai, bằng cách nào, nếu không phải mua lại đất của Quốc ? Hoặc giả thu đất của Quốc về làm đất mình, bằng cách làm ngày xưa cô ta từng làm ?

Trước đây Tú Vân là con gái một lão chăn bò, suốt ngày say như hũ chìm . Để có tiền uống rượu, lão ta không ngại gả Vân cho ông chủ của mình. Vân làm bé ông chủ Vạn chừng nửa năm, thì ông ta đuổi bà vợ lớn khỏi nhà với lý do hiếm muộn. Tú Vân ngang nhiên trở thành bà vợ trẻ đầy quyền hành với lão chồng già . Cô bắt đầu để mắt tới mọi việc trong ngoài, chẳng bao lâu Tú Vân quản lý luôn cái cơ ngơi ông Vạn bỏ ra cả đời nguoi quần thảo với bò mới có được .

Đùng một cái lão chồng già lăn quay ra chết vì trúng gió, Tú Vân được thừa hưởng tất cả tài sản của chồng vào năm cô hai mươi bốn tuổi .

Dạo ấy người ta đồn vì sao ông Vạn chết . Đúng sai ra sao chả ai biết. Chỉ biết đó là con đường Tú Vân đã đi qua để từ một cô gái trắng tay ngoi lên làm bà chủ với đất đai, bò, ngựa ...

Quốc thừa biết cô ta đang ...ngấp nghé mình . Nhưng anh đâu phải là lão chủ Vạn già mà đại đến mức tự nguyện làm viên gạch lót đường cho Tú Vân đạp lên. Cô ta đã chọn lầm đối tượng rồi nếu nghĩ tới anh . Ví dụ giữa hai người diễn ra một cuộc tình với một kết thúc có hậu, thì Quốc phải là người nắm toàn bộ đất đai tài sản của vợ, chứ không bao giờ là Tú Vân .

Tự nhiên Quốc bật cười khan . Tú Vân cũng cười theo .

Cô nhấp nháy đôi mắt lá rằm rất đa tình :

- Vào nhà đi...ở đó mà cười ...

Quốc bước lên hàng hiên rồi nói:

- Đố em biết anh cười chuyện gì ?

Tú Vân lơ lửng:

- Thì chuyện tình với điên chó gì

Quốc khoát tay:

- Trật lất. Anh đang nghĩ tới mấy con bò bị Hữu hãm chặt chân . Tội nghiệp, chúng vô tội ...

Tú Vân trề đôi môi tô rất khéo:

- Phá rẫy của người ta mà vô tội

Quốc cười cười :

- Tại chúng tưởng rẫy đó của anh

- Hứ ! Tưởng gì khôn vậy ?

Ngồi xuống ghế, Quốc nói:

- Chúng tưởng đại chứ khôn gì ?

Tú Vân đẩy tách trà vừa rót về phía Quốc, giọng ngọt sớt:

- Đại ở chỗ nào ?

Quốc chồm nguoi qua thì thầm vào tai Vân:

- Lũ bò xúi anh thế chỗ của ông Vạn. Anh cũng khoái, nhưng nghĩ lại ớn
lắm ! Lâu lâu ghé thăm em vẫn an toàn hơn

Cầu vào sườn Quốc, Tú Vân ré lên:

- Anh bậy bạ vừa thôi

Chụp tay Vân, Quốc tùm tùm:

- Em hông thích thế sao ?

Vân cong cớn:

- Em thích những gã điên điên, còn tỉnh như anh thì ...khiếp lắm

Quốc làm bộ ngờ ngác:

- Anh hiền thấy mồ, sao lại khiếp nhỉ ?

- Xì ! Hổng dám hiền đâu. Con gái vùng này còn lạ gì miệng lưỡi đầy đưa
của cậu Hai .

Quốc thở dài:

- Thế mà vẫn phòng không gói chiếc đấy .

Tú Vân đồng đánh:

- Tại anh thích qua đường, giờ còn thở than gì .

- Anh đang bày tỏ lòng mình chứ đâu dám than thở . Vân này ... em khiếp
cái sẹo trên mặt anh lắm phải không ?

Tú Vân cười rúc rích:

- Em khiếp cái khác, chứ cái sẹo thì...thì nhắm nhò gì. Nhưng bữa nay
mời ang sang đây không phải để nói về chuyện khiếp cái gì ...

Quốc chép miệng:

- Chà ! Đừng nói là em sẽ cho người chặt chân bò của anh nghe .

Tú Vân thần nhiên đáp :

- Em sắp móc tim anh ra xem nó mềm hay cứng, chứ chặt chân bò làm
chỉ cho mệt .

Quốc nheo mắt:

- Ghê ghớm vậy sao ! Cũng may anh không có tim, nếu không mất công
phải giữ thật chặt rồi .

Ngồi ưỡn bộ ngực đầy đặn lên, Tú Vân trầm giọng hỏi:

- Anh nhớ Bông không nhỉ ?

Vốn là nguoi rất nhạy bén trong tình huống, nhưng Quốc Vẫn sững sốt
hết mấy giây . Anh trấn tĩnh lại bằng cách nhip nhip đầu ngón tay lên bàn
và nói:

- Bông nào kìa ? Anh không biết, nói chi là nhớ .

Tú Vân nhỏ nhẹ nhấn từng chữ:

- Lẽ nào anh quên Bông ? Cô gái mà Cẩm Tiên gọi là má đó .

Quốc cố nén sự nóng nảy xuống . Thật không ngờ Tú Vân lại hỏi anh như

vậy. Đây là điều bí mật mà Quốc giấu kín lâu nay. Sao cô ta lại biết kìa ? Khi so sánh việc này với việc : móc tim ra xem nó mềm hay cứng" chắc hẳn Tú Vân đã có sẵn mục đích và cô ta quyết đạt được mục đích nên mới xem chuyện này ngang với việc móc tim kẻ khác .

Quốc thần nhiên đáp:

- Họ là ai, thật tình anh không biết .

Tú Vân xoay tách trà trên bàn:

- Vậy để em nói cho anh biết nhé .

Quốc phẩy tay, giọng hài hước:

- Không cần. Anh khoái nghe chuyện của hai đứa mình đây .

Ngừng lại nhu để thăm dò thái độ của Quốc, Tú Vân nói tiếp:

- Cách đây không lâu, Lợi con bà dì ruột em, có dắt cô vợ mới cưới đến thăm em . Qua nói chuyện, Lợi cho biết vợ nó đã từng qua hệ rất mật thiết với cậu Hai Quốc, Lợi còn khen Cẩm Tiên là đứa bé rất dễ thương, Lợi sẵn sàng nuôi và xem Cẩm Tiên như con ruột, nhưng vì cậu Hai không đồng ý, nên Bông đành đoạn bỏ con bé để theo chồng ...

Quốc ngắt lời Tú Vân:

- Ngắn gọn là em muốn gì khi kể chuyện này .

Tú Vân cười:

- Sao anh nóng nảy vậy ? Em nói vẫn chưa hết mà .

Quốc lạnh lùng:

- Anh không muốn nghe tiếp, mà muốn biết mục đích của em .

Tú Vân chớp mắt:

- Hiện nay Cẩm Tiên vẫn chưa có mẹ. Em muốn nuôi con bé thay cho Bông

Quốc nhấn mạnh:

- Đó vẫn chưa phải là mục đích của em .

Tú Vân mềm mỏng:

- Em có chả mục đích nào khác ngoài việc muốn giúp anh chăm sóc Cẩm Tiên

Quốc nhếch môi:

- Cám ơn ý tốt đó . Cẩm Tiên khó tính lắm .

- Sao anh dám khẳng định như thế, khi anh không phải là bố nó ?

Quốc ném cho Tú Vân cái nhìn dữ dội . Xem ra cô ta biết nhiều hơn anh tưởng . Ngay cả Bông khi nhận nuôi Cẩm Tiên vào lúc con bé mới được một tuần tuổi, cũng nghĩ rằng Cẩm Tiên là con anh . Đó là bí mật tuyệt đối chỉ mỗi mình bà Diệp biết nó thật sự là con ai. Sao bây giờ Tú Vân lại hỏi anh bằng cái giọng hơi xác như thế . Cô ta đã khám phá được điều gì, hay chỉ hỏi dò để bắt nạt anh ?

Tú Vân tiếp tục lách chách:

- Nghe Bông kể Cẩm Tiên ít nói, ít cười, lúc nào cũng buồn hiu như người bệnh. Em nghĩ chắc con bé bị ảnh hưởng của mẹ. Lúc mang thai nó, bà ta có vui vẻ gì đâu. Trái lại tâm thần lúc nào cũng bấn loạn. Nó

không điên cũng là may ...

Quốc phần nộ gầm lên:

- Em im đi ! Tôi không khiến ai chõ mũi vào chuyện mình hết. Từ giờ trở đi, tôi cấm em nhắc đến Cẩm Tiên, cũng như bỏ đi ý định nuôi dưỡng nó .

Tú Vân lắc đầu:

- Hãm dọa không phải cách để người khác im lặng vì sợ . Em tin anh sẽ nghĩ lại khi đã dần bớt nóng . Giữa chúng ta có rất nhiều cách để hiểu, thông cảm và giữ bí mật cho nhau. En cho rằng khi đã chung một bí mật, mình sẽ trở nên thân thiết, và quan tâm đến nhau hơn .

Quốc đứng dậy:

- Em và tôi không hề có chung bí mật nào hết. Cứ xem như chiều nay toi chưa đến đây, cũng như em chưa từng nói bậy bạ gì cả .

Tú Vân bình thản hỏi:

- Thế còn mười con bò thì sao ?

- Hừ ! Em muốn chặt chân, xẻ thịt gì cũng được hết .

Nụ cười vẫn nở trên môi, Tú Vân thủng thỉnh nói:

- Mười con bò ấy đổi với em đáng là bao. Nhưng có người rất cần nó. Chắc em sẽ cho Mười Hết ...anh ta đang túng tiền, bán chúng đi cũng được ...khám chứ bộ .

Đang bước ra sân, Quốc quay ngoắc lại, giọng anh khàn đặc:

- Mười Hết trở về đây rồi à ?

Đây là quê cha đất tổ, đi lâu quá cũng phải về chứ. Anh thấy chưa ? Có những chuyện mà anh chưa được biết, do đó đừng lạnh nhạt với em.

Chúng ta cần đến nhau nhiều lắm .

Quốc làm lì:

- Nhấn với nó liệu giữ mồm mép đừng bao giờ để tôi thấy mặt

Tú Vân ồm ờ:

- Em thì sao ? Có cần tránh anh như Mười Hết không ?

Quốc cười khẩy:

- Tôi ghét nhất đàn bà nhiều chuyện, em tránh thói nhiều chuyện thì tốt hơn .

Tú Vân cười tí mắt:

- Anh yên tâm . Bí mật của anh là của em mà .

Quốc làm tỉnh . Anh hậm hực khi Tú Vân nắm được tẩy . Nhanh lẹ nhảy lên ngựa, anh phóng trở ra đường lớn .

Suốt tháng nay anh không về nhà. Công việc trong các trại xa cuốn lấy làm Quốc như bị trói chặt với đồng cỏ . Nay vừa về tới trại chánh gần quốc lộ đã có chuyện bức mình .

Dấu hiệu được bầu trời này không có điều gì gọi là bí mật tuyệt đối, nhưng rất khó chịu khi Tú Vân lại là người đầu tiên khơi gợi những điều anh giấu kín bao nhiêu năm nay .

Thấy dây cương cho thẳng nhóc giữ ngựa, Quốc bước vào nhà .

Đáo mắt một vòng nhìn căn phòng rộng mênh mông, anh hỏi trống:

- Mẹ tôi đâu ?

Bà già nấu bếp vội lên tiếng:

- Bà chủ trong phòng cậu Ba

- Nó lại về à ?

- Dạ, Cậu Ba về hôm qua .

Quốc vội bước đến quầy rượu . Anh rót một ly và ngửa cổ uống cạn. Cái vị cay nồng đến xé cổ càng làm thần kinh anh căng thẳng hơn. Ngay vào lúc này Nam lại về. Thế nào hai anh em cũng lại gây gổ. Nam vẫn còn rất cảm chuyện anh tổng cổ con bé bá vợ tên gì đó, anh đã quên khuấy ra khỏi nhà. Cũng như còn hận Quốc chuyện giảm tiền tiêu xài hàng tháng xuống phân nửa .

Chắc nó về để ỏn ỉ xin xỏ mẹ chứ gì ? Quốc làm lì cạn thêm một ly . Anh nghe tiếng Nam từ cầu thang vọng ra:

- Mới nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đã về. Vậy mà mẹ nói chắc như đinh đóng cột rằng từ giờ cho đến cuối tháng, anh không bỏ ở trống được ...

Quốc bóp cái ly:

- Lúc nào mẹ cũng thích tao ở chuồng bò hơn ở ngoài này. cũng như mày thích tao ở đây hơn về Sài Gòn .

Nam nói:

- Anh nói vậy không đúng. Tôi nghĩ chỗ ở của một người không quan trọng bằng cách ở ...Đừng làm phiền, đừng xen vào chuyện kẻ khác. Có như vậy thì đâu cũng được hoan nghênh .

Quốc cười nhạt:

- Như thế nào là làm phiền, là xen vào chuyện người khác ?

Nam cao giọng:

- Như những việc anh đã làm đối với tôi và mẹ .

Quốc nhướng mày:

- Cụ thể việc gì nào ?

Mắt Nam lóe lên thật dữ dội:

- Với em anh giam lỏng không cho đi đâu nhu phạm tội trọng không bằng . Với tôi, anh sắp xếp, đặt để cả những chuyện riêng tư thiêng liêng, thâm kín trong tình yêu .

Quốc cố tình lặp lại:

- Riêng tư, thiêng liêng, thâm kín. Toàn dùng những từ nghe thật kêu, Giữa mày và con nhãi đó làm gì có tình yêu ? Nếu yêu mày, nó đâu nhận của tao hai triệu rồi tếch mắt tới bữa nay .

Nam sững người vì những lời Quốc vừa nói. Anh áp ứng:

- Anh bịa đặt . Cô ấy không phải hạng người đó .

Quốc khiêu khích:

- Vậy nó thuộc hạng nào mà tới nhà cho mày nuôi ? Còn nữa, hôm mày đi học có một mụ tài phán vũ trường tới đòi tao phải giao con nhỏ đó cho mụ .

- Anh đã làm rồi...Mụ tài phán, tú bà gì đó là chủ nợ của mẹ kế của

Khanh . Cô ấy tới nhà mình để trốn mẹ ta

Quốc xoa tay:

- Cái vở kịch ấy tao đã được xem rất nhiều trong vũ trường. Không thể tin được dù xem thì rất tội . Cô gái nào khi bước tới những nơi đó lại chẳng có hoàn cảnh. Nếu là một tay chơi phong lưu lịch lãm, cứ vùng tiền thật nhiều rồi đường ai nấy đi sau khi đã luyện tiệc hẹn "see you again", chứ không thể dính vào các em đầy hoàn cảnh để làm rớt tim đàn ông này .

Nam ngờ vực:

- Có thật anh đưa Khanh hai triệu không ?
- Thật quá đi chứ !
- Vô lý ! Khanh chưa gặp anh bao giờ mà .

Quốc thủng thỉnh nói:

- Cần gì phải gặp. Qua dì Năm, con nhỏ đã có tiền và đã hiểu tao muốn gì rồi .

Nam nghiêng răng:

- Anh đúng là tội. Vậy mà tôi tưởng cô ấy giận tôi nên từ khi bỏ đi không hề viết một lời thăm tôi . Thì ra nguyên nhân sâu xa là ở anh . Anh đã chia rẽ chúng tôi . Anh ác lắm .

Nhìn Nam khổ sở ôm đầu, Quốc dè bủ:

- Mà y từng yêu từng khổ vì bao nhiêu đứa rồi, chứ đâu phải là lần thứ nhất .

Nam ngồi thừ người trên ghế:

- Nhưng chỉ với Khanh tôi mới thật sự rung động .

Quốc bật cười:

- Điều này sẽ biến mất ngay khi mà y thấy con nhỏ trong tay thằng khác.

Nhưng tao nghe dì Năm ...báo cáo là mà y đã có em mới rồi mà ?

Nam quắc mắt nhìn Quốc:

- Anh là thằng tội, mới sai bà Năm theo dõi tôi .

Quốc nhấn mạnh:

- Chỉ ra hai triệu để tổng con nhỏ ấy đi, dĩ nhiên tao phải theo dõi xem kết quả thế nào chứ ! Nhưng mà thôi, không nói đến chuyện ấy nữa. Mà y bỏ học về đây làm gì ?

Nam hất hàm:

- Nếu thế thì phân chia tài sản đất đai cho rạch ròi . Hừ, có đất, có bò tôi cũng làm ra tiền như anh . Thậm chí còn hơn anh vì tôi có ăn học mà .

- Còn quá sớm để đòi chia chác . Cứ tốt nghiệp đại học đi, cái nào của mà y vẫn là của mà y .

- Vậy thì anh phải nhớ anh đang làm ra tiền bằng của cải chung, anh không có quyền lúc vui thì đưa nhiều khi bức bối đòi cúp trợ cấp . Đây không phải trợ cấp mà là lợi tức mẹ và tôi đương nhiên được hưởng .

Quốc dần chai rượu xuống bà đánh cốp:

- Đất đai thật sự của bà để lại cùng đàn gia súc là bao nhiêu con, giấy tờ sổ sách tao vẫn còn giữ kỹ . Nếu nói đến lợi tức được chia đều từ những

thứ ba để lại, thì nó chỉ vừa đủ cho mẹ xài vặt và may đồ xăng hàng tháng

- Vô lý ! Vậy đất đai mệnh mông hiện giờ ở đâu ra ?

Quốc im lặng ực một ngụm rượu :

- Làm người như mày vừa sung sướng vừa nhục nhã . Sung sướng vì vô tư không phải lo gì hết, nhục nhã vì không làm được việc người khác đã làm cho mình mà lại đòi hỏi, ganh ghét . Muốn biết đất đai, bò ngựa ở đâu ra nhiều như vậy, cứ đi tìm hiểu . Nếu chia đúng theo di chúc ba để lại, thì cái nhà này cũng là của tao đây .

Dứt lời Quốc khệnh khạng bước ra. Tới cái xe tải nằm trong sân, anh leo lên rô ga . Anh hết muốn gặp mẹ, cũng như ở lại đây thêm chút nào nữa . Anh chán mọi thứ, ghét mọi cái và hận cuộc đời. Cả những năm tháng đẹp nhất anh đã vứt hết vào cho cơ nghiệp của gia đình này . Bằng sức sung mãn của chàng trai trẻ, và một bộ óc luôn tính toán, Quốc đã vức dậy một trang trại đã phá sản, đưa nó vào nề nếp rồi phát triển thành một lãnh địa riêng với nhiều trại bò lớn mà anh vừa là vua vừa là tổng chỉ huy đâu phải là việc đơn giản, một sớm một chiều .

Đó là công cả đời của nhiều người giúp việc trung thành, gắn bó với đời anh. Thế nhưng Nam vẫn vô tư cấp sách đến trường. Từ nhỏ đến lớn nó chưa biết chăn bò là thế nào . Với Nam, đếm bò, chữa bệnh và đỡ đẻ cho bò là những việc không thể tưởng tượng được .

Anh đã hy sinh cho Nam và mẹ, nhưng hai người chỉ biết đòi hỏi, đòi hỏi và đòi hỏi . Chưa khi nào Nam dám đề cập tới chuyện phân chia tài sản.

Sao hôm nay nó lại mạnh miệng thế nhỉ ?

Đầu óc Quốc rối tung vì những nghi ngờ . Những câu hỏi liên tục xuất hiện càng khiến anh bức bối thêm . Đêm nay nếu không uống rượu, anh sẽ thức trắng với một mớ hỗn độn của ký ức và hiện tại. Với anh, điều đáng sợ nhất là phải quần quanh với những vấn đề không giải quyết được

Đêm nay anh phải say, phải say thôi .

Tấp vào một quán cóc bên đường . Quốc gọi rượu và mấy món nhắm .

Khi đã chịu uống, anh thường uống một mình, không bạn bè gì hết .

Nhưng khi anh đã lắc đầu, thì đừng hòng ai ép, dù chỉ nhấp môi chút xíu .

Lúc Quốc loạng choạng đứng dậy thì đã mười giờ đêm. Những cô gái ăn sương gọi mời níu kéo, Quốc đều ngắc ngàng. Anh chán nản, bức dọc đến mức chẳng ham hố gì . Trái lại chưa bao giờ như bây giờ, Quốc thèm có một người để tâm sự, để trút cạn hết lòng mình. Trên đời này ai là tri kỷ, chi âm của mình nhỉ ? Con Bé Bù Tọt hôm hay chót chết ấy có là nơi anh nói cho vui bớt nỗi niềm không ? Hai tuần nay anh không ghé thăm Cẩm Tiên. Tự nhiên lòng Quốc lại nôn nao. Anh thấy nhớ nhớ, nhưng lại nhớ con Bù Tọt chưa ngoa hơn mới kỳ .

Gió đêm mát lạnh làm Quốc tỉnh táo đôi chút. Anh vuốt mặt, lên ngồi sau tay lái. Chạy vòng vòng thị trấn một hồi Quốc tấp xe vào lề đường và đi

bộ vô con hẻm gần đó .

Đứng bên ngoài hàng rào, Anh gọi:

- Chị Điệp ! Chị Điệp ơi !

Gọi mãi không nghe trả lời. Anh leo lên vào đập cửa .

Một lúc sau mới có tiếng e dè vang lên:

- Cô Điệp đi trực trường rồi !

Quốc dựa lưng vô tường, giọng như reo:

- A, Bù Tọt phải không ! Mở cửa cho tôi thăm ...Cẩm Tiên .

Hoài Khanh nói:

- Con bé đang ngủ ngon, tôi không đành gọi dậy. Vội lại cũng khuya rồi.

Sáng mai anh tới nghen !

Quốc tỉnh bơ:

- Nó ngủ thì tôi thăm em. Nào ! có mời tôi vào không thì bảo. Tôi là khách quý của chị Điệp đây .

Hoài Khanh thản nhiên đập lại:

- Nếu vậy phiền anh tới trường thăm cô ấy .

- Không ! Tôi đã bảo Cẩm Tiên ngủ thì tôi thăm em mà. Mình nói chuyện cho vui. Đêm nay tôi buồn ghê gớm lắm .

Hoài Khanh mở cửa sổ và đứng sau song sắt nói vọng ra :

Xin lỗi, tôi không dám mở cửa. Nếu đồng ý thì cứ ngồi xích đu mà nói cho đỡ buồn . Tôi cũng đang ngủ không được đây .

Quốc gật gù:

- Chà ! Cần thận quá nhỉ ! Nhưng em xem tôi là hạng người nào vậy ?

Hoài Khanh nói ngay:

- Tài xế đang dừng chân nghỉ ngơi để sáng đủ sức đi tiếp .

- Ha ! em nghĩ mình là trạm à ?

Hoài Khanh dài giọng:

- Đương nhiên là không, vì thế tôi đâu có mời anh vào nhà .

Quốc ngồi phịch xuống xích đu. Anh xoay ngang người cho cả hai chân lên, đầu hơi ngả về sau, mặt lăm lăm hướng về phía cửa sổ .

Dưới ánh sáng của đèn phòng khách hắt ra, Khanh thấy mặt anh trông dữ tợn làm sao. Cô lo lắng:

- Anh vừa uống rượu à !

- Ồ, nhưng chá giải sâu và cũng chưa đủ say để có thể quên mọi chuyện.

Tôi còn tỉnh lắm. Em đừng sợ .

Khanh im lặng. Hôm nay thứ bảy, cô Điệp phải trực trường, bọn trẻ được ba mẹ đón về hết rồi. Bà Ba nấu bếp cũng về nhà. Chỉ còn mình cô và

Cẩm Tiên. Từ chiều đến giờ Khanh cũng trông trông " mặt thẹo", lúc cô tin chắc hẳn sẽ không ghé thì hẳn lại... vác mặt đến với mùi rượu nồng

nặng . Thật dễ ghét ! Nhưng có thật cô ghét hẳn không nhỉ ? Câu hỏi này từ mấy ngày nay vẫn vang lên trong đầu cô và cô chưa trả lời được .

Quốc chột hỏi:

- Đạo này Cẩm Tiên thế nào ?

Hoài Khanh giật mình:

- À ...con bé ngoan lắm .

Quốc tùm tùm:

- Tôi cũng ngoan . Sao em lại giật mình nhỉ ?

Tránh ánh mắt giễu cợt của Quốc, Hoài Khanh ngượng nghịu hỏi trở đi:

- Xe của anh đâu ?

- Nó nằm ngoài đường. Nè, sao không quan tâm đến tôi, mà lại để ý đến cái phương tiện vô tri vô giác ấy ?

Hoài Khanh cong môi:

- Tôi sợ mất xe, anh không đủ tiền đền cho chủ nên mới hỏi để nhắc nhở đấy chứ .

- Tốt quá nhỉ ?

- Ai tốt với tôi thì tôi...tôi lại hà .

Quốc cười khan:

- Tôi nhớ em ghét tôi lắm mà !

Hoài Khanh gân cổ lên:

- Đương nhiên là rất ghét rồi . Nhưng đâu phải vì vậy mà ...mà tôi muốn anh gặp xui xẻo .

Hạ giọng xuống, Khanh thì thầm trêu chọc:

- Nè, hỏi thật ! Anh buồn chuyện gì vậy ? Có phải bị vợ ..."dũa" không ?

Quốc bật cười:

- Vợ dũa thì vui chớ có gì đáng buồn .

- À..vậy chắc vừa bị bồ đá ?

- Cũng sai luôn . Mà thôi ! Em đừng đoán mò nữa. Trên đời này không ai hiểu được nỗi buồn của tôi đâu .

Hoài Khanh dài giọng:

- Chà ! buồn gì mà thế ? Có thể tôi không hiểu nhưng rất sẵn lòng nghe anh nói cho vui hết buồn, dù tôi phải chịu lỗi là bị lây cái rầu của anh .

Quốc do dự :

- Tại sao em chịu khó với người mình vừa ghét vừa không chút tin tưởng vậy ?

Hoài Khanh so vai:

- Đã nói rồi. Tại anh tốt với tôi. Cảm ơn món tiền mỗi tháng anh bồi dưỡng thêm với lý do nhờ tôi nhập vai một người chị để chăm sóc Cẩm Tiên tốt hơn .

- Tôi không ngờ em rạch ròi dữ vậy ?

Hoài Khanh cụng trán vào song sắt:

- Đó là kinh nghiệm đầu tiên tôi rút ra từ cuộc sống .

Quốc chép miệng:

- Làm như em sống nhiều lắm không bằng

Khanh chớp mắt:

- Chắc tôi chưa lăn lộn nhiều như anh . Nhưng đoạn đường tôi từng qua chả bằng phẳng tí nào .

Quốc tò mò:

- Gia đình em khó khăn lắm sao ?

Lắc đầu, Khanh chậm rãi nói:

- Tôi không có gia đình. Mẹ chết, ba đang hợp tác lao động ở Hàn Quốc. Cả nửa năm nay ông làm dân lưu vong, không có lương nên không có tiền gửi về nhà. Thế là... tôi chấm dứt cuộc đời sinh viên .

- Em không có họ hàng , anh em à ?

- Không ?

Quốc trầm tư;

- Vậy tôi may mắn hơn em là có một gia đình . Nhưng tôi cũng bất hạnh hơn em vì những người thân của mình. Vì họ, tôi đã làm biết bao nhiêu việc, không ngại cực khổ nhọc nhằn. Ngược lại tôi chả được gì ngoài sự oán trách .

Khanh ngạc nhiên:

- Tại sao họ lại trách anh ?

Vỗ vỗ vào trán, Quốc ngập ngừng :

- Có lẽ tại tôi không khéo trong đối xử, tánh tình thì cộc cằn, cố chấp ...

Khanh vờ đoán già đoán non:

- Chính vì sự bất đồng này mà anh đã có người đàn bà khác và có Cẩm Tiên ?

Đang lừ đừ vì bắt đầu ngấm rượu, Quốc bừng tỉnh vì câu hỏi của Khanh .

Anh nhăn nhó:

- Trời ơi ! Em nói cái quái gì vậy ? Bộ tôi và Cẩm Tiên giống cha con lắm à ?

Khanh vờ ngỡ ngác:

- Bộ ...bộ hông phải sao ?

Quốc mím môi:

- Tôi rất ghét đàn bà nên chưa có vợ, nói chi chuyện có con

Khanh chua ngoa:

- Thì ra anh vẫn còn ế. Ai mà biết !

Quốc lừ mắt:

Em không biết cách ăn nói dịu dàng tế nhị như những người con gái khác à ?

Khanh chun mũi :

- Biết chứ. Nhưng điều đó còn tùy đối tượng nữa. Đã bảo là ghét anh, sao tôi phải dịu dàng, tế nhị nhỉ ?

Mắt Quốc té lên tia tinh quái:

- Rồi có lúc em sẽ nói khác đi. Tôi hứa sẽ làm được điều đó

- Tôi cũng chờ xem anh thực hiện lời hứa .

Quốc che miệng ngáp rồi vươn vai:

- Xin lỗi ! Tôi hơi mệt, nhưng vẫn khoái đấu khẩu với em. Trong nhà có cà phê không nhỉ ?

Hoài Khanh gật đầu:

- Có đó ! Anh đợi đi . Tôi sẵn lòng pha hộ một ly Quốc búng tay đáng tróc:

- Vậy thì tốt quá ! Em nhớ pha đậm và không đường nha .

Hoài Khanh vào bếp bắc nước lên nấu . Cũng may, cô Diệp rất ghiền cà phê, nếu không "mặt thẹo" chả có đâu mà "hường sái" .

Vừa loay hoay với cái phin, Khanh vừa âm ức:

- Sao mình lại tốt với hắn ? Có thật tại hắn đã trả thêm tiền cho mình mỗi tháng không ?

Mức ba muống đầy cafe bỏ vô phin, cô bối rối khi tự thú nhận không phải vậy . Thật ra lâu nay Khanh biết mình có cảm tình với "mặt thẹo" . Dù chưa hiểu rõ con người này ra sao, cô vẫn tin anh là người tốt khi vì lý do nào đó đã nhận nuôi Cẩm Tiên .

Chẳng lẽ chính lý do này đã thu hút sự quan tâm của cô đến anh ta sao ? Người đàn ông này không đẹp như Nam . Nhưng vẻ phong trần sương gió của một người lang bạt cũng như tính cách mạnh mẽ đã át mất cái xấu, cái sẹo trên gương mặt rất lì của anh .

Nhỏ Yến từng nói rằng : Cần có một gã dữ dằn để... trị cô, chớ tầm tầm ẻo lả như Nam thì không trị nổi . Đúng là với Nam, cô chẳng thể rung động, dầu anh đã đặt lên môi cô cái hôn đầu đời trong tình huống khá lãng mạn . Nhưng nếu với người đàn ông kia, cái hôn sẽ có mùi vị thế nào và xảy ra ở nơi đâu ?

Bỗng nhiên Khanh nóng cả người với suy nghĩ quái quỷ vừa thoáng qua . Cô luống cuống chế nước sôi tràn cả ra bàn .

Nếu ai đọc được ý nghĩ của Khanh, chắc họ sẽ de bĩu chò cô hư đồn .

Đưa tay xoa gương mặt còn nóng bừng, Khanh đi vòng trong bếp . Hôm nay cô làm thế nhỉ ? Tự nhiên đem Nam ra so sánh với hắn, rồi lại thất vọng về nụ hôn... Cô điên rồi chắc .

Cafe đã nhỏ xuống hết, nhưng Khanh vẫn chưa vội mang ra . Cô cố dần lòng, khổ nỗi những xúc cảm về người đàn ông ngoài kia lại hồi hải dâng lên trong tim .

Có lẽ khi quá cô đơn, khi không có người thân ở bên cạnh, người ta dễ yếu đuối để tìm an ủi từ người khác . Nhưng hắn có phải là niềm an ủi từ người khác. Nhưng hắn có phải là niềm an ủi của Khanh đâu ? Thỉnh thoảng lái xe về ngang "mặt thẹo" ghé thăm Cẩm Tiên, cô và hắn có mối liên quan là từ Cẩm Tiên, ngoài ra còn gì nữa đâu ? Vậy sao cô vẫn trông gặp để ...đớp chát, rồi đem về nằm buồn tênh trong nỗi cô đơn tột cùng . Những lúc đó hắn đang làm gì, ở đâu, có khi nào hắn nhớ đến cô không nhỉ ?

Ở đây mọi người gọi hắn là cậu Hai . Riêng với Khanh hắn là "mặt thẹo" . Một hồn danh cô chỉ gọi thầm để ám chỉ hắn. Với mặt thẹo lúc nào Khanh cũng chua ngoa, đánh đá, thế nhưng trong lòng lại... Nếu nhỏ Bạch Yến mà biết trái tim inox của cô trở chứng, chắc nó sẽ la làng lên . Tiếc rằng con bé không có ở đây để la làng cho cô giật mình tỉnh mộng .

Thằng người cho thật nghiêm, Khanh bung ly cafe đen không đường lên .
Nghênh đầu ra cửa sổ, cô thấy Quốc đã ngủ rồi . Cái tướng to kền của anh cố co lại cho vừa chiếc xích đu trông thật tội nghiệp .

Ngần ngừ một thoáng, Khanh mở cửa. Bước đến bên Quốc, cô lay nhẹ :

- Có cafe rồi, dậy đi..anh .

Bỗng dưng Khanh thấy hồ khi nghe tiếng "anh" vừa vượt khỏi môi ngọt ngào làm sao .

Rút tay lại cô tăng hăng giọng:

- Cậu Hai ! vào nhà ngủ mau lên .

Đứng dậy, Quốc loạng choạng rồi ngã vào Khanh. Cô hốt hoảng ôm đại anh. Ngay lúc đó tay anh trượt xuống siết ngang eo cô thật mạnh .

Giọng Quốc giễu cợt bên tai cô:

- Đúng là Bù Tọt ! Ôm nhách !

Hoài Khanh ngượng cứng người. Cô tức vì bị anh lừa thì ít, nhưng tức vì lời chê thẳng thừng vừa rồi thì nhiều .

Mím môi lại Khanh cố đẩy Quốc ra, nhưng không được, Cô nghe tiếng Quốc cười nhẹ . Anh ấn cô sát vào tường làm cô không cách nào vùng vẫy .

Quốc có vẻ thích thú khi lừa cô:

- Em cần thận lắm nhưng không thoát được đâu, một khi tôi đã muốn thế này .

Khanh thốt lên:

- Buông tôi ra .

- Sao thế ? Lần này cũng chính em ôm tôi trước mà .

Khanh ảm ức:

- Anh tồi lắm nên mới gạt tôi .

Quốc cúi xuống, hơi thở nóng hổi của anh phả lên cổ, lên gáy nhồn nhột khiến tim cô đập hỗn loạn .

- Tôi không gạt mà muốn dạy em một bài học .

- Bài học gì ? Anh ...anh..

Quốc đưa ngón tay trở ra nhẹ lên môi Khanh . ! cảm giác lạ lùng lan tỏa khắp người làm cô như nhũn ra . Khanh chưa biết phải làm sao thì Quốc đã nói:

- Cái bờ môi cong cớn này chắc chưa được ai hôn nên luôn nói những lời khiêu khích người khác . Là con gái phải ngọt ngào, phải quyến rũ như một nụ hôn biết không ? Tôi sẽ dạy để em luôn nhớ mình là cô gái, muốn chinh phục trái tim đàn ông phải tận dụng những ưu điểm chỉ phụ nữ mới có, chớ đừng ngốc nghếch hung hăng như một thằng con trai .

Nâng cằm Khanh lên, Quốc thì thầm:

- Chuẩn bị nha . Tôi sắp hôn em đây , Một ...hai...ba ...

Khanh lắc đầu trong cơn choáng váng vì tức giận:

- Không . Tôi không chịu .

Vừa hét lên, cô vừa cảm thấy có một cái gì đó mới rất đẹp đã vỡ tung

trong lòng . Khanh tự ái đến run người khi hiểu Quốc đang đùa cợt với cô

Quốc ép sát cô vào tường hơn nữa . Sự gần gũi với anh làm Khanh bủn rủn . Cô cảm nhận được sự mạnh mẽ của Quốc đang dồn ngã mình . Bàn tay Khanh bám vào cánh tay gân bắp vạm vỡ của anh để giữ mình cách xa anh ra . Mặt anh sát mặt cô, một gương mặt đàn ông có vết sẹo ...
- Chỉ cần em năn nỉ ...anh sẽ buông em ra ngay. Nhưng phải năn nỉ thế nào cho thật ngọt ngào dễ thương ấy Bù Tọt ạ !

Khanh nghẹn thở mất mấy giây vì những lời anh vừa nói . Thì ra Quốc muốn thực hiện ngay việc muốn cô phải dịu dàng tế nhị với anh .

Nổi điên lên, Khanh gắng từng tiếng:

- Anh là thằng tồi ! Tôi ghê tởm bộ mặt lẫn con người anh .

Mắt Quốc bùng lên những tia lửa . Anh túm chặt hai vai Khanh. Những ngón tay anh siết vào da thịt làm cô đau nhói . Khi kéo cô về phía mình, dường như Quốc nhắc bổng Khanh lên và buộc cô nhìn thẳng vào mặt anh .

Khanh vẫn chống cự, vẫn co người cố đẩy anh ra. Cơ bắp tay cô như dẫn ra không đủ sức thoát khỏi vòng lim kẹp của Quốc . Cô không thể cử động cũng chẳng thể quay đầu được để tránh miệng anh đang vờn nhẹ trên đôi môi mím chặt của mình .

Mắt Khanh nhòa đi, cô không thể nhận ra đường nét khuôn mặt anh . Tất cả xung quanh cô trở nên mờ ảo nhưng cô lại hoàn toàn ý thức được thân hình của Quốc đang áp sát cơ thể cô . Môi anh đang làm cô rung mình và làm môi cô bị cuốn hút theo nụ hôn . Cô hoàn toàn bị Quốc khống chế từ thân xác đến tâm hồn .

Lúc Hoài Khanh đang chơi vui trong giòng xúc cảm thì anh bỗng đẩy mạnh cô ra, giọng khiêu khích:

- Thế nào ? Chắc không đến nỗi tồi chứ !

Câu mỉa mai châm chọc của anh làm Khanh ngẹn ở ngực . Nước mắt cô ứa ra vì câu hỏi như lời miệt thị này . Cô vung tay đâm liên tục vào vòng ngực nở nang của Quốc, miệng mím lại cắn tức .

Quốc không phản ứng gì . Anh đứng yên chịu đựng những cú đâm không còn sức của Khanh . Trong khi cô vừa đâm vừa lải nhải:

- Tôi thù anh nhất đời .

Quốc nắm lấy cổ tay cô kéo cô vào lòng và ép đầu cô gục vào ngực mình, giọng bồi rối:

- Anh xin lỗi...Anh ...

Lời xin lỗi dịu dàng của Quốc không xoa dịu được sự tổn thương của Khanh, trái lại nó càng làm bùng lên trong cô sự phẫn nộ cao độ . Đầu phải cô cần nghe lời xin lỗi của anh ta .

Dữ dội dần ra khỏi vòng ôm của Quốc, Khanh mím môi dùng hết sức giáng cho anh một bạt tai . Cô rít lên:

- Tôi không phải là trò chơi của anh . Cút khỏi đây ngay ! Đồ đê tiện bỉ ổi

!

Quốc đứng chết sững vì hành động của Khanh . Đây là lần đầu trong đời, anh bị con gái mắng . Cũng là lần đầu bị tát vào mặt .

Nhìn bộ dạng và ánh mắt căm hận của Hoài Khanh, Quốc chợt nhận ra hậu quả tệ hại của việc mình làm trong lúc bốc đồng vì háo thắng .

Cô bé không phải là gái vũ trường để anh cợt nhả như thế rồi xin lỗi .

Khanh không đời nào tha lỗi cho Quốc vì hành động khiếm nhã này .

Ngần ngừ vài giây, anh xoay lưng bước nhanh ra đường. Leo lên xe Quốc gục đầu trên vô lăng . Anh có hối hận cũng đã muộn rồi .

Bứt rứt, Quốc đốt thuốc và rít liên tục . Nếu đem phân tích thì hành động vừa rồi của anh quả là dê tiện bỉ ổi đúng như lời Khanh mắng .

Nhưng tại sao anh làm thế khi rượu không phải là động cơ chánh . Đêm nay anh chưa say và cũng không thấy cần tình yêu . Anh làm thế để chứng tỏ sức mạnh của mình à ? Hay anh muốn dạy Khanh một bài học cho cô ta bớt kiêu ngạo, ngang ngược ? Nếu đúng như thế thì bài học của anh thật quá tệ . Anh không khuất phục được cô, trái lại còn làm cô khinh bỉ căn ghét. Thật chẳng ra làm sao hết . Quốc búng tàn thuốc, anh xoa nhẹ một bên mặt, nơi có vết sẹo và nơi vừa in dấu tay còn rát bỏng của Khanh .

Con bé ...ấy đã gieo vào lòng Quốc một khao khát lạ kỳ mà trước đây anh chưa bao giờ cảm thấy ở những người phụ nữ khác. Chính cá tính... gai góc của cô đã khơi dậy trong anh ước muốn phải chinh phục cho bằng được .

Gần ba mươi tuổi đầu, Quốc chưa thật thật sự yên lòng nào. Tất cả thời gian anh giành cho công việc. Đến khi có sự nghiệp vững vàng thì cái thời trẻ trai lãng mạn đã qua rồi. Anh không còn thích hợp với việc đeo đuổi một hình bóng nào đó. Mà ở xứ này cũng không có cô gái nào vừa ý Quốc, trong khi họ luôn xem anh như thần tượng .

Là một người háo thắng và kiêu ngạo, anh cảm thấy thích khi được phụ nữ tôn sùng, nhưng khổ sao anh lại không yêu được những cô gái tôn sùng mình chỉ vì mình giàu có .

Người ta thường nói tình yêu là sự hòa hợp của hai tâm hồn . Điều đó đúng không ? Quốc vừa điều thuốc hút dở ra bãi cỏ. Anh chợt buông khuâng khi nghe trên áo mình như còn vương vấn đâu đó mùi hương con gái đầm thắm, ngọt ngào. Cái mùi nhẹ như khói sương ấy không nồng gắt gợi tình như mùi nước hoa của các cô vũ nữ thường dùng, nó thoang thoảng mơ hồ như có như không đâu? làm anh ngẩn ngơ hết một thoáng . Sao thế nhỉ ! Chẳng lẽ Quốc lại rơi vào chuyện nhĩ nữ thường tình. Khi từng chỉ trách Nam nặng nề chuyện yêu đương vợ vẫn của nó ?

Dứt khoát là không. Quốc còn biết bao nhiêu chuyện phải giải quyết .

Tâm trí anh cần được minh mẫn để làm việc chứ không phải để yêu. Con bé Bù Tọt ấy có dễ thương thật, nhưng không phải là nơi để anh dừng chân. Anh chưa bao giờ bị trói buộc vì tình, thì bây giờ cũng thế . Chỉ là

một cuộc đùa vui, sao anh lại bận tâm nhiều dữ vậy ?

Ngày mai hai ngày một gì đó, nếu rảnh Quốc sẽ mua một món quà mang đến xin lỗi. Chắc cô ta sẽ giận và anh cũng sẽ bớt nặng nề. Rồi đâu lại vào đó cả mà .

Yên tâm với những điều vừa nghĩ, Quốc khởi động máy. Anh cho xe chạy về hướng khu trại chính . Với anh, ở chuồng bò vẫn tốt hơn ở chúng nhà với mẹ và Nam .

Quốc lộ về đêm vắng đến lạnh lòng. Quốc mở cassette. Tiếng nhạc không lời lẫn với tiếng rừ rì của máy xe nghe buồn rãi rời .

Lần đầu tiên trong đời, Quốc nhoi nhói tim vì nỗi cô đơn của mình. Mùi hương của Khanh vẫn lẫn khuất đâu đây. Quốc lại đốt cho mình điều thuốc và nhả khói đầy cabin như muốn xua đi hương vị ngọt ngào không phải của tóc, mà nụ hôn... Đúng là hương của môi con gái, nó đọng lại trên môi anh như nhắc nhở, như gọi nhớ... Ừ, anh đang nhớ cô, thế mới...quái chứ .

Bật cười một mình, Quốc tăng tốc độ. Anh không muốn nghĩ tới Khanh nữa. Vì với anh như thế là điên rồ .

Cổ biếc

Chương 6

Hoài Khanh cảm thấy bất an khi gã đàn ông lạ mặt bước đến gần mình . Cô nắm tay Cẩm Tiên thật chặt và cố kéo con bé đi thật nhanh . Mấy ngày liền Khanh thấy gã ta lảng vảng ở cổng trường với ánh mắt tìm kiếm rất kỳ . Dù gã không làm gì, Khanh vẫn thấy lo khi nhớ đến lời bà Điệp dặn hôm trước .

Khanh còn nhớ, sáng chủ nhật sau đêm thứ bảy đầy ấn tượng ấy, mặt theọ có ghé. Anh ta thân nhiên đùa giỡn với Cẩm Tiên rồi trò chuyện với bà Điệp rất lâu .

Khi hấn và bà Điệp có đưa cô một gói quà. Bà nói... cậu Hai tặng để cảm ơn Khanh lâu nay đã tận tình với Cẩm Tiên .

Lúc đó Khanh ngồi chết lặng vì tự ái. Cô từ chối nhận quà quyết liệt đến mức bà Điệp phải ngạc nhiên . Chính lúc đang ngùn ngụt tự ái cô lại nghe bà dặn : cậu Hai muốn Khanh cẩn thận hơn nữa với việc mỗi ngày đưa rước Cẩm Tiên đi học .

Hôm đó, cô cứ nghĩ mặt theọ cố ý đi mình, chứ không nghĩ gì khác. Mấy hôm nay sự xuất hiện của gã lạ mặt kia chợt làm cô sợ... Chắc phải có nguyên do nên mặt theọ mới dặn như thế .

Nhưng tại sao hấn không bảo Cẩm Tiên gọi cô ra để nói chuyện vui đùa như trước kia, hay hấn còn hận vì đã ăn cái tát tai nháng lửa . Chắc không phải thế đâu .

Với mặt theọ, chuyện... động trời đó đúng là một trò đùa và anh đã quên mất rồi. Chỉ khổ cho Khanh, cô không thể quên. Càng nhớ cô càng ray rứt vì những tình cảm mâu thuẫn dằng xé nhau ! trăm lần Khanh nghiền răng căm thù anh, nhưng chỉ một lần buông khuâng nhớ lại cảm giác choáng ngợp của nụ hôn thôi, cô đã thổn thức với nỗi cô đơn bất tận rồi . Lẽ ra Khanh nên tỉnh mộng vì trò đùa của mặt theọ đi chứ, sao càng ngày cô càng nghĩ tới anh ta nhiều hơn vậy ?

Khanh tin là dần dà cô sẽ quên như cô đã quên hành động của Nam trước kia. Khổ là hiện giờ cái nhớ vẫn chi phối khiến cô cứ ngẩn ngơ ngẩn mỗi lần nghe giọng mặt theọ vang ngoài cổng .

Cẩm Tiên nheo nhéo:

- Chị Khanh ! Em mỗi chân ...

Khanh ậm ự :

- Ráng đi nhanh một chút. Nắng quá

- Sao chị bắt em đi bộ ?

- Xe đạp hư rồi . Chị chưa sửa kịp ...

Cẩm Tiên kéo kéo tay cô:

Hoài Khanh làm thinh. Cô mong điều ước của con bé không thành hiện

thực. Dầu muốn được gặp anh, nhưng cô cũng sợ gặp anh. Tương phản và quyền rũ sẽ còn bám theo Khanh đến bao giờ đây ?

Vừa quẹo sang đường khác. Khanh chợt hết hồn khi thấy gã lạ mặt ở cổng trường đứng chặn phía trước. Lời dặn của bà Điệp chợt vang vang bên tai. Như một phản xạ, cô kéo Cẩm Tiên vào lòng.

Gã đàn ông có bộ ria con kiến mỉm cười khá lịch sự :

- Xin lỗi ! Cho tôi hỏi thăm một chút... Em bé này tên Cẩm Tiên phải không ?

Khanh gạt đầu, cô tò mò nhìn kỹ. Gã đàn ông trạc tuổi mặt theo nhưng trông rất xảo trá. Ánh mắt láo liên của gã làm Cẩm Tiên sợ, con bé co người nép vào mình Khanh.

Cô trấn tĩnh lại:

- Anh hỏi Cẩm Tiên có chuyện gì không ?

Gã đàn ông rờ cằm:

- Có chứ. Tôi là bạn rất thân của Quốc. Cũng là chỗ quen biết cũ của mẹ con bé.

Khanh ngắt ngang:

- Tôi không biết Hai Quốc nào hết. Xin lỗi, tôi phải đưa con bé về.

Gã đàn ông tỏ vẻ bất bình:

- Hai Quốc mà cô không biết à ? Thật là khéo đùa. Nhưng chớ sao, tôi muốn gặp riêng Cẩm Tiên một chút.

Khanh gằn giọng:

- Không được

Vừa nói cô vừa kéo Cẩm Tiên đi. Gã đàn ông giữ tay Khanh lại, giọng chùng xuống :

- Mong cô thông cảm. Nó là ...máu mủ của tôi ...

Hoài Khanh trợn mắt vì những lời vừa nghe. Cô còn bán tín bán nghi thì gã đàn ông đã nói tiếp :

- Khi con bé mới được sinh ra, Hai Quốc đã bắt nó đi không cho ở gần cha mẹ ruột ...

- Hai Quốc, sao lại có Hai Quốc chen vào chuyện này. Anh liên quan gì tới Cẩm Tiên chứ ?

Vừa lúc ấy cô nghe Honda thắng rít kế bên. Mặt theo nhảy xuống đứng chặn giữa cô và gã đàn ông lạ.

Giọng anh gằn gù:

- Mười Hết. Mà muốn gì thì tìm tao, chớ không được quấy rầy con nhỏ.

Mười Hết cười nhạt:

- Tìm mày là đương nhiên rồi. Nhưng tao muốn được trông thấy mặt, được trò chuyện với con mình ...

Quốc nhào tới chộp cổ Mười Hết:

- Im ngay ! đồ chó đẻ.

Ẩn Mười Hết vào tường. Quốc ghé năm đấm vào cằm hấn, mặt đánh lại thật dễ sợ.

- Tao đã nhắn Tú Vân bảo mày đừng để tao gặp mặt, nhưng mày cố tình làm trái đi đã vậy còn kiếm Cẩm Tiên . Mày không có tư cách để nhìn nó đâu .

Lôi sếch Mười Hết đi một đoạn, Quốc hăm he bằng giọng lạnh nghe đến rợn người .

- Đây là lần cuối tao tha cho mày. Nếu còn quấy rầy gai đình tao tao sẽ giết mày .

Vùng ra khỏi tay Quốc, Mười Hết sóc lại cổ áo, mặt tỉnh như ruồi .

- Tao không sợ chết nhưng mày lại sợ nhiều thứ. Tội mình sẽ gặp lại để tính chuyện làm ăn. Tao đang cần vốn, chỗ bạn bè chắc mày sẽ giúp tao chứ Hai Quốc ?

Thấy Quốc làm thinh, Mười Hết cười:

- Cám ơn mày đã chăm sóc con bé hộ tao. Còn bà ấy nữa, tao

Mím môi lại, Quốc tổng vào mặt Mười Hết một cú đâm thật nhanh. Quá bất ngờ, hắn ta không tránh kịp nên siêng niêng té vào tường. Quốc sấn tới định giáng một đòn nữa, nhưng Cẩm Tiên chột la lên thất thanh làm Quốc khựng lại. Anh hạ tay xuống khệnh khạng bước về phía Hoài Khanh . Cô cũng sợ không kém gì Cẩm Tiên. Mặt tái mét, cô run rẩy ôm con bé cứng ngắt, mắt trừng trừng nhìn Mười Hết đang ôm mặt bỏ đi .

Quốc hấp tấp hỏi:

- Nó đã nói gì với em ?

Hoài Khanh lắc đầu áp ứng:

- Không có ...

- Thật chứ ?

Câu hỏi gặng của Quốc làm Khanh khó chịu, cô chột tức thở khi nhớ lại những lời của Mười Hết ...Quốc đã lừa cô khi tự nhận mình là tài xế .

Cô nhìn anh đầy thách thức:

- Thì ra anh là Hai Quốc, vua bò của xứ này, vậy mà lâu nay tôi vẫn tưởng anh là người khác . Nếu thẳng cha lúc này không gọi đúng tên anh, tôi còn bị lừa đến chừng nào nữa ?

Quốc nóng nảy quát lên:

- Tôi là ai không quan trọng .Quan trọng là tôi đã bảo chị Diệp dặn dò cô phải cẩn thận trong việc đưa đón Cẩm Tiên, nhưng cô lại quá thờ ơ. Nếu lúc này tôi không đi ngang đây thì chuyện gì sẽ xảy ra ?

Hoài Khanh hăm hừ đáp lại:

- Tôi không làm gì tắc trách hết . Nếu lúc này không có anh, tôi cũng có cách giải quyết của tôi, đừng có kiêu chưa xảy ra chuyện đã lên mặt ông chủ nhà !

Quốc cười chế nhạo:

- Lúc nào mồm mép của cô cũng đánh đá, toi những tưởng cô đã học được cách làm phụ nữ rồi thì sẽ dịu dàng hơn trước chứ .

Tim nhói lên vì bị Quốc cố tình mỉa mai, Hoài Khanh mím môi kéo Cẩm Tiên đi Quốc gọi con bé lại, giọng cộc lốc :

- Lên xe đi !

Khanh bước bình .

- Anh chờ Cẩm Tiên về, tôi không cần ngồi xe đó đâu .

Dứt lời cô quảy quả đi một nước, lòng ngổn ngang trăm mối tơ vò .

Không thể nào ngờ mặt thẹo lại là Hai Quốc, người từng sai bà Năm ném vào cô hai triệu bạc để bắt cô rời xa Nam. Bây giờ đã rõ rồi bản chất anh ta là thế, cô đã đặt tình cảm của mình làm chỗ, biết làm sao cho tâm hồn được thanh thản như xưa đây ?

Nhưng có phải Khanh đã yêu Hai Quốc không ?

Chắc là không . Làm sao có thể yêu một người mà mình chưa biết nhiều về họ. Cô nghĩ nhiều đến Quốc, chẳng qua vì cô gặp anh, quen anh trong những dịp khá đặc biệt, chính cái khác lạ đó làm trái tim cô lộn xộn . Giá như có Bạch Yến ở đây, chắc hẳn con bé sẽ khoát tay nói : "Vớ vẩn ! Giữa hai ... đưa bây giờ làm gì có tình yêu, khi mở mồm ra đã khắc khẩu". Đúng vậy, cô làm sao yêu được Hai Quốc khi trước đây chính cô đã phê phán rằng: "Với mẹ và em ruột mình, Hai Quốc còn đối xử chẳng ra gì thì làm sao hẳn có thể yêu thật lòng một người nào đó ".

Hoài Khanh thấy chua chát vô cùng. Hai Quốc đúng là con quái vật độc ác, cô không đủ khả năng làm người đẹp, lấy tình yêu của mình biến hẳn thành hoàng tử vì bản thân hẳn không cần điều đó .

Loanh quanh mãi trong khu phố của thị trấn, Khanh cũng phải về nhà .

Bà Diệp có vẻ sốt ruột:

- Cháu đi đâu vậy ? Cô cứ lo thằng Mười Hết kiếm chuyện với cháu .

Một mối ngờ phịch xuống ghế Khanh nói:

- Cháu có phải là đối tượng của hắn đâu mà cô lo. Nhưng chuyện gì vậy ? Trước đây nghe cô dặn phải cẩn thận, cháu cứ tưởng là phải cẩn thận xe cộ không thôi .

Bà Diệp thở dài:

- Cháu biết rồi đó, thằng quỷ ấy đúng là ba của Cẩm Tiên ...

- Hắn còn nói là bạn của... cậu Hai, vậy tại sao anh ấy không để hẳn được gặp con mình ?

Bà Diệp ngần ngừ:

- Đó là chuyện riêng của gia đình Hai Quốc, cô không tiện giải thích với cháu .

Hoài Khanh không bỏ tật tò mò:

- Vậy mẹ của con bé và Hai Quốc có liên quan gì ?

Bà Diệp lắc đầu . Hoài Khanh hơi dỗi, cô nói:

- Cháu không nhận chăm sóc riêng cho Cẩm Tiên nữa .

- Tại sao vậy ?

Khanh nói một hơi:

- Cháu rất thương con bé vì nó cũng không có cha mẹ như cháu, nhưng không được quyền biết gì về nó thì thật là tức. Cô nói lại với Hai Quốc giùm, cháu không nhận tiền bồi dưỡng thêm của anh ta nữa đâu .

- Nếu muốn thế cháu cứ nói thẳng với cậu ấy .

Khanh cứng rắn:

- Trước đây Hai Quốc không trực tiếp đề nghị cháu chăm sóc Cẩm Tiên, bây giờ cháu cũng không cần gặp trực tiếp anh ta. Cháu rất ghét tính cách ông chủ quyền hành của Hai Quốc. Cháu có làm gì sai đâu mà anh ta hùng hổ với cháu giữa đường giữa xá ?

Bà Diệp nhỏ nhẹ:

- Sao lại nhiều tự ái thế ? Khuyết điểm lớn của Quốc là rất nóng nảy. Vừa rồi cậu ấy cũng tỏ vẻ ân hận về thái độ của mình. Cháu không nên để bụng chuyện nhỏ nhặt này .

Hoài Khanh bật thốt:

- Không phải là chuyện này .

Bà Diệp nheo nheo mắt:

- Ủa ! Giữa hai... đũa còn chuyện gì khác à ?

Mặt đỏ ửng lên, Khanh đáp ứng:

- Cô không hiểu được đâu .

Nói xong, cô chạy ào về phòng nằm úp mặt xuống gối . Ôi ! Sao mà buồn quá vậy ? Sẽ không ai, kể cả nhỏ Yến hiểu tâm trạng của Khanh lúc này.

Tại sao Mặt Thợ cũng là hai Quốc. Tại sao tình cảm của cô lại xoay quanh anh em Nam. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu đột nhiên Nam xuất hiện, cũng như khi Quốc biết được cô là xon bé anh đã dùng tiền để đuổi đi trước đây .

Đang hoang mang với bao nhiêu câu hỏi, cô bỗng nghe giọng Cẩm Tiên:

- Chị Khanh ơi ! Cậu Hai kiếm chị

Chả thèm đổi tư thế nằm, Khanh nói:

- Em cứ bảo chị Khanh ngủ rồi

- Hồng được đâu !

Khanh hơi khịt mũi:

- Sao lại không được ?

Cẩm Tiên cà lăm:

- Vì... vì... cậu Hai ở... ở đây mà !

Hoài Khanh vội xoay người lại, toàn thân cô như tê đi khi thấy Quốc khoanh tay đứng ngay đầu giường . Mắt anh nhìn cô vừa thương lại vừa giễu cợt trông thật dễ ghét .

Lẽ ra phải ngồi dậy, không hiểu sao Khanh lại nằm yên. Cô cố dằn lòng nhưng nước mắt uất ức cứ trào ra, Khanh cắn răng nén tiếng nức nở, ngực cô nặng như muốn vỡ tung. Cuối cùng chịu không nổi, Khanh lăn tuốt vào vách khóc òa lên .

Phản ứng của cô làm Quốc bối rối cùng cực. Anh không ngờ ngang ngược như Khanh đến lúc khóc lại khóc dữ dội thế .

Nhưng tại sao Khanh lại khóc khi chuyện xảy ra hôm nay đâu có đáng so với... hành động đêm ấy của anh ? Khanh không phải mẫu con gái thích làm nũng, thích lấy nước mắt làm vũ khí chống lại đàn ông. Thế thì kỳ do

gì cô bé lại nhè như vậy ?

Ra dấu cho Cẩm Tiên rời khỏi phòng, Quốc hạ giọng năn nỉ:

- Đừng khóc nữa. Có gì không bằng lòng, em cứ nói thẳng với tôi. Chúng ta là bạn, em sẽ thông cảm và hiểu tôi mà ! Đúng không ?

Hoài Khanh im lặng. Lâu lắm cô mới buông giọng chua chát:

- Tôi đâu dám làm bạn với người giàu có nhất vùng này, cũng như tôi không thể hiểu nổi con người của ông .

Quốc nhỏ nhẹ :

- Tại sao em lại nói vậy ? Trước đây chúng ta từng trò chuyện với nhau rất là vui và rất tự nhiên .

Hoài Khanh cười khan:

- Nhưng chính ông đã làm mối quan hệ đó xấu đi .

Dứt lời, nước mắt cô lại ứa ra trên gương mặt vẫn còn đang cười . Quốc bứt rứt:

- Tôi rất ân hận, rất ân hận ...

- Còn tôi thì rất căm giận. Tại sao ông lại gạt tôi, tại sao ông lại không nhận mình là Hai Quốc ngay từ đầu ?

Quốc trầm ngâm:

- Là Hai Quốc hay Hai Hai tài xế thì tôi cũng là tôi. Sao em đặt nặng vấn đề này khi tôi muốn xem nhẹ nó để giữa chúng ta không có khoảng cách nào hết .

Hoài Khanh nhếch môi:

- Ông nói như mình là người rất thoải mái trong quan hệ, giao tiếp .

Nhưng khi đụng chuyện ông lại đổi xử khác . Quyền hành, phân biệt cao thấp, sang hèn ở ông được thể hiện rất rõ .

Quốc lắc đầu:

- Em nói vậy không đúng . Tôi là người vươn lên bằng sức lao động của chính mình, tôi không phân biệt đối xử . Nhưng đôi lúc tôi có nóng nảy. Đó cũng là điểm tôi đang khắc phục. Đừng nên vơ cái nọ sang cái kia để trách móc tôi .

Khanh gần từng tiếng:

- Tôi không trách móc mà đang vạch mặt ông .

Quốc chồm người về phía Khanh, giọng lạc đi vì tức:

- Cái gì ? Cô lão vừa thôi

Cô lại trên góc giường, Khanh tiếp tục nói:

- Ông là một tên đạo đức giả, coi đồng tiền là phương tiện để đạt mục đích của mình .

Đưa tay chặn lên ngực để ngăn xúc cảm, Khanh run rẩy:

- Ông nhớ lại đi. Cách đây không lâu, ông đã dùng hai triệu để bắt tôi rời khỏi Nam, dù ông biết rằng chúng tôi rất ...rất thân nhau .

Quốc khựng lại. Anh nhìn Khanh trân trối, miệng ấp úng:

- Không lý nào ...

Khanh rung rung:

- Vừa rồi tôi cũng còn cố không tin anh là Hai Quốc vì trong thâm tâm tôi, Hai Quốc rất dễ ghét, dễ sợ . Tôi mãi muốn anh là người tôi đã đụng phải trong phòng triển lãm tranh, là ...con dê già tôi đã bắt được giữa sân chơi, là một cái gì đó rất gần gũi trong tình cảm tôi... nhưng thực tế không phải vậy anh là người khác với cái mặt nạ hóa trang. Anh làm tôi phát sợ lên rồi .

Quốc hoàn toàn hụt hẫng vì những lời Khanh vừa nói. Từ hôm bị một bạt tai tới nay, Quốc thường xuyên nhớ đến cô, nhưng anh luôn dối lòng với muôn ngàn lý do. Anh không tin người luôn thờ ơ với tình yêu như anh lại dễ dàng bị một con bé ba gai, lóc chóc chi phối. Anh thường nghĩ tới Khanh vì anh vừa ân hận vừa tội nghiệp cô bé, chớ thật ra anh làm gì phải khổ vì yêu, nhất là yêu con bé tứ cố vô thân như Khanh. Mục tiêu hiện nay của Quốc là Tú Vân, anh cần chinh phục cô ta để mở rộng hơn nữa đất đai của mình. Tình yêu đối với anh cũng phải có mục đích mà Khanh không thể nào đáp ứng được .

Thế nhưng bây giờ mọi suy nghĩ về Khanh đã bị đảo lộn hết. Cô bé là người yêu của Nam, là cô gái từng bị anh đuổi đi vì sự chủ quan độc đoán của mình đối với em trai, Khanh hận anh là phải, là đúng . Anh biết nói gì đây khi đã cố ý hôn cho bằng được cô, nghĩ a là đã cố ý làm nhục người yêu của Nam , Lỗi của anh quá nặng, chắc Khanh khóc vì cô biết mình không thể quên, không thể vượt qua tình huống éo le này .

Trái Tim nổi tiếng giỏi tính toán và lạnh lùng của Quốc bỗng nhói lên một dịp đau đớn. Với anh, chưa gần mà Khanh đã là chiếc bóng xa khỏi tầm tay. Anh không cần phân vân phải tự hỏi có yêu hay không, mà chỉ cần lựa lời khôn khéo nhất để xin lỗi. Vậy tại sao anh lại đau ở tim ?

Nhìn những giọt nước mắt hoen mi Khanh Quốc chịu không nổi. Anh bước ra cửa sổ đốt thuốc. Thời gian như ngừng lại. Khanh co ro bó gối trên giường. Quốc cứ đốt thuốc liên tục, anh không thể bỏ đi, cô không nỡ đuổi . Đứng đó, Quốc âm thầm tiếc nuối những cái sẽ không thuộc về nhau, nhưng niềm vui hồn nhiên vô tư đã không còn và sẽ mãi mãi không quay lại với hai người nữa .

Lâu thật lâu, anh mới lên tiếng:

- Khanh ! Anh biết không có lời xin lỗi nào có thể biện hộ những việc anh đã làm, từ việc chia cách em với Nam, tới việc xảy ra đêm thứ bảy đó.

Càng nghĩ anh càng thấy anh quá bất công với một cô gái tốt như em.

Trước đây Nam trách anh độc đoán, nhẫn tâm. Anh đã cười vào mũi và chế nhạo cái nó gọi là tình yêu, và lớn lối nói rằng cô gái nào đó đến với nó chỉ vì tiền . Xin lỗi ! Anh rất tệ khi nghĩ xấu về em .

Ngừng lại để rít một hơi thuốc, Quốc nói tiếp;

- Em không sai khi bảo anh là người coi tiền như phương tiện để đạt mục đích của mình. Anh đã bỏ tiền ra và em đã rời xa Nam. Thế là anh càng tin nhận xét của anh về cô nàng Ái Khanh của Nam là đúng. Cô ta cần tiền chớ đâu cần tình ...

Hoài Khanh gần giọng:

- Tôi rời xa Nam vì tôi đã tìm được việc làm ở đây chứ không phải vì tiền của anh . Thú thật tôi rất há hê khi vớ xấp bạc hai triệu ấy trước mặt bà Năm rồi bước đi .

Quốc nhíu mày tức tối:

- Em không nhặt tiền, vậy dì Năm... Hừ ! Bà già ấy quả thật là dối trá và tham lam .

Khanh kêu lên:

- Bội dì Năm không đưa lại anh hai triệu sao ?

Quốc lắc đầu:

- Nếu dì ấy đưa lại, chắc anh đã có cái nhìn khác về cô gái đó rồi .

- Nhưng thật sự tôi không hề nhận tiền .

Quốc trầm giọng:

- Anh tin em .

Khanh cay đắng:

- Phải chỉ trước đây anh tìm hiểu về tôi, có lẽ mọi chuyện đã khác. Bây giờ anh tin cách mấy tôi cũng bị tổn thương rồi .

Quốc thở dài:

- Vài hôm nữa Nam về. Anh sẽ sắp xếp cho hai đứa gặp nhau và sẽ đích thân xin lỗi cả hai .

Khanh ôm cái gối bông, giọng trầm xuống:

- Tôi không muốn gặp Nam ở đây .

- Sao vậy ? Hay là em còn giận anh ?

Khanh chậm chạp trả lời:

- Anh không hiểu hai chúng tôi đâu . Cứ để tự nhiên cho mọi việc tới đâu hay tới đó. Tôi chưa chuẩn bị để gặp lại Nam sau khi xảy ra nhiều việc chẳng hay ho gì. Phải chỉ anh đừng là Hai Quốc mà cứ là ... "Mặt Thạ" như cái tên xấu xí tôi đã thầm đặt cho anh ở lần đầu... đừng độ đo hết kẹo chocolate trên tay thì hay biết mấy .

Quốc buột miệng:

- Với em, anh không muốn là Hai Quốc chút nào .

Khanh bật cười:

- Nhưng anh đúng là Hai Quốc. Với ai anh cũng là Hai Quốc, là mục tiêu hấp dẫn của con gái đất này .

Giọng Quốc đầy trách móc:

- Em mai mĩa thế để làm gì ?

- Để khẳng định rằng trong đó không bao giờ có tôi .

Quốc nóng người khi thấy đôi môi đanh đá của Khanh cong lên. Đà từng đặt môi mình lên đó, từng nhưng nhớ, khát khao mùi hương của nụ hôn cưỡng đoạt đầy mê đắm, anh bỗng muốn được hôn lần nữa . Giá như ... Nhưng khổ nỗi không được. Anh quay mặt ra cửa sổ và lắng sang chuyện khác .

- Anh nhờ em tiếp tục chăm sóc Cẩm Tiên được không ?

Hoài Khanh gật gù:

- Được thôi ! Nhưng với điều kiện tiền bồi dưỡng phải tăng gấp đôi vì anh là hai Quốc mà .

Quốc nhỏ nhẹ :

- Tăng gấp mười cũng được, với anh tiền bạc không quan trọng .

Khanh cố ý nhấn mạnh:

- Nhưng nhờ nó người ta mua được tất cả .

- Có những cái không ai bán để mua .

Hoài Khanh thách thức:

- Như cái gì đâu ?

Mặt Quốc chột xa xôi, anh lặng lẽ nhìn Khanh thật lâu. Cái nhìn của anh là cô xồn xang đến mức phải giả lơ ngó xuống những ngón tay đang bối rối đan vào nhau .

Giọng anh trầm ấm vang lên:

- Để anh đọc cho em nghe một bài thơ ngắn mà mỗi lần trong túi có thật nhiều tiền anh lại nhớ đến nó .

Hoài Khanh chớp mi. Cô không nghĩ Quốc cũng thích thơ, Nhưng cứ thử nghe anh đọc xem sao .

Đốt điều thuốc mới, Quốc chậm rãi phả khói, trông anh có vẻ gì rất nghệ sĩ, một nét mới lạ mà Khanh vừa khám phá ra. Cô thấy tim mình chùng xuống khi giọng anh nồng nàn vang lên:

"Tôi muốn mua tình yêu

Tình Yêu không ai bán

Cái người ta muốn bán

Là nỗi buồn không ai mua

Tình yêu

Nỗi buồn

Không bán không mua

Đã có suốt đời phải có "

Chịu không nổi đôi mắt quầng rử trên gương mặt lâm li của Quốc, Hoài Khanh vùng dậy bước xuống giường cô dài giọng:

- Thơ thì nói thế chứ tôi vẫn thấy người ta bỏ tiền ra mua vợ mua chồng .

Quốc nói:

- Đúng vậy, nhưng người ta chỉ mua một cuộc hôn nhân, còn tình yêu thì không .

Khanh đuối lý, cô vót vát:

- Anh cũng mồm mép lắm !

- Trước đây anh đâu có, chắc bị lây từ môi em !

Mặt Khanh đỏ ửng lên, cô không ngờ Quốc lại trơ tráo như vậy .

Cô hậm hực lâu bầu:

- Sao Nam lại có ông anh trời đánh như anh chứ !

Quốc thản nhiên:

- Chắc Nam từng nguyên rủa anh thậm tệ ? Nhưng không có thằng anh

trời đánh này nó đã thành thằng chần bò mướn, chớ làm gì được là công tử nhà giàu vào thành phố học đại học để quen một tiểu thư như em !

Hoài Khanh bĩu môi:

- Anh nuôi Nam Lớn bằng tiền bán phân bò mà cũng kể công !

Quốc cao giọng:

- Phân bò cũng là một mặt hàng. Muốn có phân bò để bán đâu phải dễ. Mỗi ngày anh bán mười mét khối phân còi giá rất rẻ cũng được bốn năm trăm ngàn . Cứ tính xem mỗi tháng nó đã xài mất bao nhiêu tiền, trong khi chả làm ra đồng xu nào cả .

Hoài Khanh cười nhạt:

- Anh nắm hết quyền hành trong ngoài, độc đoán quyết định mọi việc lớn bé làm sao Nam có điều kiện phát huy khả năng của mình chứ ?

Quốc điềm đạm:

- Anh không hứng thú tranh chuyện gia đình. Nhưng bất cứ vấn đề nào cũng có hai mặt, chỉ nghe một chiều mà đã phản ứng thì không chính xác đâu. Trở lại chuyện Cẩm Tiên, anh cần nói rõ với em vài điều và mong em giữ bí mật giùm anh .

Khanh có vẻ thờ ơ:

- Nếu anh tin tôi, thì cứ ...tự nhiên !

Quốc ngập ngừng:

- Mười hết đúng là ba của Cẩm Tiên, nhưng bản thân hấn không hề xứng đáng .

Khanh mỉa mai:

- Anh có chủ quan khi phán xét như vậy không ?

Quốc chậm rãi lắc đầu:

- Anh không chủ quan đâu . Hấn vừa mới đã tìm con bé để kiểm soát .

Khanh nhíu mày:

- Nhưng Cẩm Tiên có gì để hấn kiểm soát chứ ?

Quốc nói:

- Nó thì không có gì, nhưng những người thân của nó thì có . Anh muốn em luôn để mắt tới con bé cho đến khi anh tổng Mười Hết ra khỏi xứ này .

Khanh do dự:

- Giữ nó thì được rồi, chỉ sợ lỡ có chuyện gì đột xuất như hồi nãy chẳng hạn, tôi không biết mình phải ứng phó như thế nào cho đúng .

- Nếu có người lạ chàng quàng quanh Cẩm Tiên, em cứ la lên .

Khanh tròn mắt:

- Ngoài Mười Hết ra còn người lạ nào nữa sao ?

Quốc ôn tồn:

- Anh chỉ ví dụ vậy thôi .

Khanh lại thắc mắc:

- Tại sao lại tổng Mười Hết ra khỏi xứ ?

Quốc hần hộc:

- Vì hấn chỉ gây phiền cho người khác
- Anh tổng hấn bằng cách nào ? Lại dùng tiền à ?

Quốc lạnh lùng:

- Dùng nhiều cách, miễn sao hấn phải rút khỏi đây .

Hoài Khanh im lặng, một thoáng bất ngờ cô gấp lại nét dữ dằn trên gương mặt Quốc . Anh không phải tuýp đàn ông đơn giản như bề ngoài cô nhìn thấy . Anh thay đổi nhanh đến mức khó hiểu . Vừa thật trầm lắng khi đọc bài thơ như nói lên tâm hồn cô đơn của mình, anh đã mau chóng tính toán, thực dụng khi nói về công việc, nề cách đối phó với người khác . Thật ra Quốc là người thế nào ? Anh có phải đáng ghét như những gì Nam kể không ?

Nuốt tiếng thở dài vào lòng . Khanh nói:

- Tôi sẽ cố gắng làm tốt phần việc của mình . Nhưng nếu được biết đôi điều về Cẩm Tiên, có lẽ tôi sẽ linh hoạt hơn trong cách ứng xử .

Quốc ngần ngừ:

- Nếu có dịp anh sẽ kể chuyện của con bé để em hiểu và thông cảm hơn cho anh .

Hoài Khanh bắt bẻ:

- Sao không là bây giờ, mà phải chờ dịp nào đó ? Nếu... dịp đó không đến thì sao ?

Quốc lơ lửng:

- Thì chúng ta không có duyên với nhau !

Khanh chớp mắt:

- Sao lại đặt vấn đề duyên với nợ ở đây nhỉ ?

Quốc mỉm cười không trả lời . Anh nhìn đồng hồ và nói:

- Anh phải về làm... vua ở chuồng trại . Mai sẽ có người mang đến đây chiếc Citi để em đưa đón Cẩm Tiên mỗi ngày .

Khanh xua tay:

- Tôi không cần đâu !

Quốc quyền hành:

- Nhưng anh cần . Đó chỉ là phương tiện, em đừng nghĩ gần nghĩ xa gì hết .

Đợi Quốc ra khỏi phòng, Hoài Khanh lại nhào đến giường nằm ôm gối . Lát nữa chắc cô phải viết thư cho Yến . Nhưng trong thư cô sẽ viết gì đây về Nam, về Quốc về bản thân mình .

Khanh ngược mặt nhìn ra cửa sổ . Xanh trên kia vẫn là thăm thẳm của màu trời . Nhưng sao hôm nay cô lại choáng ngợp khi thấy lớp lớp mây cứ cô tình bay đi . Lòng cô còn rớt lại nỗi buồn không tên tuổi . Buồn ơi ! Hãy trôi theo mây cho tim ta thôi thốn thức vì chút tình ngây ...

oOo

Đang chăm chú kiểm tra vở cho bọn trẻ, Khanh bỗng nghe giọng thẳng nhóc Trung nheo nhéo ngoài sân:

- Chị Khanh ơi có khách

Buông viết xuống, cô bước vội ra cổng. Khách là một người đàn bà độ năm mươi tuổi. Qua cách ăn mặc, Khanh đoán bà ta thuộc tầng lớp khá giả nhưng không phải là người sống ở thành phố .

Khẽ gật đầu chào Khanh hỏi:

- Thưa... bác tìm ai ạ ?

Người đàn bà im lặng như đang suy nghĩ rồi mới trả lời:

- Tôi muốn gặp cô giáo Điệp. Có cô giáo ở nhà không ?

Khanh mở cửa:

- Dạ có ! Mời bác vào .

Vào đến sân, bà khách đưa mắt nhìn bọn trẻ đùa nghịch và nói:

- Tôi chờ ở đây được rồi. Cháu mời cô Điệp ra dùm tôi .

Khanh gật đầu. Cô thận trọng gọi Cẩm Tiên đi với mình. Nghe đến tên Cẩm Tiên, mắt bà khách chợt sáng lên, bà ta bước nhanh theo con bé giọng thật lạ:

- Cẩm Tiên !

Con bé quay lại nhìn rồi nép vào người Khanh sợ sệt. Rõ ràng nó không quen biết bà ta. Tự nhiên Khanh thấy bất an. Cô bảo Trung vào nhà gọi bà Điệp, còn mình cứ đứng yên ôm Cẩm Tiên .

Người đàn bà bước đến gần và ngồi xuống nhìn con bé trân trối vừa lúc bà Điệp ra tới .

Hai người im lặng ngó nhau, một lát bà Điệp lên tiếng trước:

- Nếu tôi không lầm thì bà đây là bà Tuyết .

Bà Tuyết gật đầu:

- Đúng tôi là Bà Tuyết. Gặp nhau một lần cách đây cũng đã bảy năm mà cô vẫn nhận ra tôi. Hay thật !

Bà Điệp bình thản đáp:

- Có những dù gặp thoáng qua nhưng tôi có trách nhiệm phải nhớ, huống hồ bà không thay đổi mấy so với cách đây bảy năm. Nào, mời bà vào chắc bà có nhiều chuyện để nói lắm .

Quay sang Khanh, bà dặn:

- Đưa Cẩm Tiên vào phòng, coi chừng nó làm bài giùm cô cẩn thận.

Khanh gật đầu cô thừa hiểu người đàn bà này có liên quan đến Cẩm Tiên nên bà Điệp mới dặn dò như thế . Tính tò mò... bỉnh sinh lại trời dậy, cô ra một lô toán cộng trừ cho con bé làm... mệt nghỉ . Khanh vòng ra bếp rồi rón rén đến gần cửa sổ lắng nghe

Giọng bà Tuyết gay gắt vưng lên:

- Nó thật quá ác khi giấu tôi chuyện này .

Bà Điệp ôn tồn:

- Bà không nên trách Hai Quốc, Cậu ấy rất thương Cẩm Tiên .

- Thương mà bắt con bé xa mẹ à ?

- Xin lỗi tôi được nói thẳng . Chính ba con bé đã đem bỏ nó mà ! Nếu không có cậu Hai, bây giờ Cẩm Tiên trôi dạt về đâu bà biết không mà trách móc ?

Bà Tuyết sụt sùi:

- Cô cũng hiểu rồi, tôi đâu có muốn như vậy . Suốt sáu bảy năm nay tôi sống trong đau khổ khi nghĩ đến máu mủ ruột thịt của mình ..

Khanh ngạc nhiên, cô lắng tai nghe tiếp. Nhưng ngoài tiếng khóc của bà Tuyết ra, cô không nghe được gì nữa . Bà ta là ai kìa ? Chắc là bà nội hay bà ngoại gì đó của Cẩm Tiên nên mới xúc động dữ vậy ? Nhưng hôm trước con bé kể là ngoại nó đã chết, vậy bà Tuyết chắc là mẹ của Mười Hết . Bà ta có vẻ tha thiết với Cẩm Tiên, sao Quốc không giao con bé cho nội nó, mà lại nhận nuôi rồi trách mắng, đánh nhau với Mười Hết nhỉ ? Lúc Khanh còn ngần ra vì thắc mắc thì bị vỗ mạnh vào vai . Giật thót cả người, cô quay ra sau, mặt tái mét khi thấy Quốc .

Lầm rôi, phải nói là cả hai tháng nay anh không ghé đây, và suốt thời gian ấy Khanh cứ ngơ ngác như mất hồn vì nhớ. Bây giờ đột nhiên anh xuất hiện vào lúc cô đang... rình rập như vậy bảo sao mặt Khanh không đỏ sặc cho được .

Đưa tay lên ngực, cô nghe tim đập thình thịch như muốn rơi ra ngoài .

Không biết nói gì Khanh cứ ngược lên nhìn Quốc .

Anh cúi xuống miệng hơi mỉm cười . Đôi mắt quyền rũ đã đánh bát nửa khuôn mặt xấu xí vì vết sẹo của anh lặng lẽ nhìn Khanh .

Thời gian như ngừng lại, Khanh không hiểu nổi mình đang hạnh phúc hay đón đau khi được gần Quốc như vậy .

Cô giấu cảm xúc bằng cách hàm hừ vắn hay hàm hừ với Quốc:

- Làm người ta hết hồn hà. Ai cho phép anh vào nhà mà không gọi cửa vậy ?

- Anh gọi nhưng em có nghe đâu. Này, sao lại trốn trốn núp núp ở đây vậy ?

Đề ngón tay nhỏ xíu lên môi, Khanh thì thầm:

- Cô Điệp đang có khách

Quốc nheo mắt:

- Và em rình nghe trộm chuyện của họ đúng không ? Khách nào vậy ?

- Không biết, nhưng bà ấy có nhắc đến anh với Cẩm Tiên .

Mặt Quốc cau lại. Anh thô lỗ đẩy cô qua một bên và lóng ngóng đứng sát cửa sổ .

Tiếng bà Tuyết vang lên rành rọt:

- Hai Quốc là đứa độc đoán và tham lam . Nó không muốn đem Cẩm Tiên về nhà. Nó nuôi con nhỏ theo kiểu nuôi trẻ mồ côi, chứ không chút tình người. Là mẹ, tôi hiểu nó hơn ai hết. Nó là thằng con bất nhân, bất hiếu ...

Hoài Khanh sững sờ vì những điều về nghe, cô vội nhìn Quốc và tưởng sẽ gặp một gương mặt dễ sợ nhất, nào ngờ anh vẫn thản nhiên đến lạnh lùng .

Trong nhà bà Điệp nói vọng ra:

- Tôi không nghĩ về Quốc giống như bà đã nghĩ . Nếu cậu ấy tham lam,

độc đoán chắc Cẩm Tiên bị bán lên miền núi rồi .

Quốc mím môi kéo tay Khanh:

- Chúng ta vào với Cẩm Tiên đi. Anh không muốn nghe nữa !

Hoài Khanh chớp mắt. Cô lú lú bước theo anh. Vào phòng cô thấy Cẩm Tiên đã ngủ. Con bé vô tư đến thế là cùng . Khi mọi người đang căng thẳng với nhau vì nó thì nó lại chả hay biết gì .

Nhìn Hoài Khanh kéo gối cho Tiên, Quốc hỏi:

- Hai tháng nay con bé thế nào rồi ?

Khanh đáp:

- Vui vẻ, linh động hơn trước nhiều . Anh cũng nhớ là đã không tới đây hai tháng à ?

Quốc im lặng, Một lát sau anh nói:

- Chính xác là hai tháng ba ngày . Đúng không ?

Hoài Khanh nhún vai:

- Làm sao tôi nhớ được !

Quốc nhìn như xoáy vào tim cô :

- Không nhớ thật à ?

Khanh xôn xang ngó lơ chỗ khác. Cô bối rối nói cho có:

- Sao anh không vào gặp mẹ mình ?

- Nếu muốn gặp anh đã về nhà mình chứ đâu có vào đây .

Khanh chắc lưỡi:

- Tiếc là Cẩm Tiên ngủ rồi, nếu không nó sẽ khoe anh chuyện nó được lên hạng . Hai tháng nay con bé trông anh lắm . Nó nói nó rất nhớ ...

Quốc khoanh tay trước ngực:

- Còn em thì sao ?

Khanh nói ngang:

- Có sao đâu ! Trong mắt anh tôi bao giờ chả là con "Bù Tọt" đang đá, chua ngoa .

Quốc tủm tỉm cười. Thái độ của anh làm Khanh âm ức, cô không hiểu sao anh lại thản nhiên khi ngoài phòng khách có người đang nói về mình .

Nghiêng đầu ngấm cô anh nói:

- Em là một con "Bù Tọt" dễ yêu. Ước chi anh có thể bỏ em vào balô để mang theo cùng trời cuối đất và để suốt ngày nghe em hát nỉ non bài ca của con cóc nhái, ễnh ương nhỉ ?

- Lúc này mà anh còn cà rồn được . Hay thật ! Anh không cần biết ngoài kia đang nói gì à ?

Quốc xoa cằm:

- Anh đâu có tò mò như em . Với lại hôm nay là ngày vui, anh không muốn phiền phức .

Khanh tò mò:

- Ngày vui gì vậy ?

Quốc lắc đầu bí mật:

- Nói ra thì hết vui rồi . Tóm lại hôm nay ai làm gì sai anh cũng bỏ qua

hết .

Anh vừa dứt lời thì bà Diệp bước vào giọng kinh ngạc:

- Ủa ! Cậu đến lâu chưa ?

Quốc nói:

Khoảng mười lăm phút và sắp đi rồi

Xoa hai tay vào nhau, bà bắn khoăn:

- Khổ Quá ! Cậu định giải quyết sao đây khi mẹ Cậu đã tìm đến và đòi gặp con bé.

Quốc ngắt lời:

- Chị Đừng lo, tôi phải có cách chứ. Sáng nay tôi đến để ...mượn Hoài Khanh của chị một ngày Khu trại trong núi của tôi đang rất cần cô ấy Chắc chị không từ chối

Bà Diệp nói:

- Quan trọng là ở Khanh. nếu cậu có việc nhờ, tôi đâu giám giữ .

Bằng giọng vừa âm vừa êm, Quốc hỏi như ra lệnh:

- Khanh đi với anh nhé ?

Cô hoang mang:

- Nhưng để làm gì ? Tôi đâu có rành việc trang trại .

Quốc cười cười :

- Anh chuẩn bị hỏi vợ nhờ em đến trang hoàng nhà cửa hộ vì dường như em rất khéo tay .

Lúc Khanh đứng trơ ra như tượng thì bà Diệp đã nói:

- Cậu giỏi đùa thật. Lúc này cậu còn tâm trạng để hỏi vợ sao ?

Quốc vẫn lơ lửng:

- Tôi đang cần người giúp sức. Thử hỏi chị có ai hơn vợ Không ?

Quay sang Khanh, giọng anh nhẹ Tênh:

- Anh nói đúng chứ ?

Lơ ngơ nguoi mộng du, Khanh gật đầu rồi ngồi phịch xuống giường, đầu óc trống rỗng.

Quốc nhắc nhở:

- Chuẩn bị chưa ? Chúng ta đi liền đó !

Hoài Khanh ngơ ngác:

- Tôi phải chuẩn bị cái gì ?

- Vật dụng cá nhân. Thí dụ một bộ quần áo thật đẹp. Rồi một tâm hồn đầy niềm vui mà em thì lúc nào chả vui, bởi vậy anh phải mời cho bằng được em đây !

Quốc nhìn bà Diệp:

- Chúng ta ra ngoài bàn một số việc.

Hoài Khanh bàng hoàng gục đầu vào tay Khi trong phòng còn lại mình cô và Cẩm Tiên, bỗng dưng cô không muốn đi đâu hết, cô thêm được ngủ một giấc ngon lành thanh thản như Cẩm Tiên. Làm trẻ con thật là sướng, không phải khổ, phải lụy vì bất cứ chuyện gì.

Lôi từ trong tủ ra chiếc váy trắng, Khanh vuốt nhẹ mình vài mát dịu mềm

mại của nó mà nghe đau đớn. Thế là xong, là chấm dứt một chút tình đơn phương ngu ngốc. Từ giờ trở đi cô sẽ thôi mơ mộng, thôi nghĩ vẩn vơ, nhớ lẫn thẩn tới người đàn ông đó.

Đứng dậy thay quần áo, cô soi gương nhìn mình cho rõ hơn, rồi nhếch môi. Sao cô không khóc nhỉ ? giá mà được lăn ra đất nằm vạ, được đẩy đập đùng đùng trên giường như bọn trẻ, chắc lòng mình sẽ nhẹ nhõm ngay

Xếp chiếc váy cho vào xách tay với bộ quần áo ngủ cùng vài ba vật dụng cá nhân vật vãnh, Khanh bước ra phòng khách.

Đang nói gì đó với bà Diệp, Quốc dừng lại và bảo:

- Chúng ta đi !

Hoài Khanh dè dặt nhìn bà Diệp. Vỗ vào cô bà thăm thì:

- Hai Quốc là người đáng thương. Cháu ráng giúp cậu ấy. Cô tin có cháu cậu ấy sẽ vui hơn rất nhiều .

Hoài Khanh nhíu mày Cô không hiểu lắm những lúc bà Diệp vừa nói ra. Nhưng nghĩ mà tức cười, Quốc đi hỏi vợ, anh vui quá đi chứ, sao lại bắt cô giúp cho anh vui hơn nữa. Thế còn cô, ai sẽ chia sẻ nỗi buồn cô đang mang đây ?

Giọng bà Diệp lại vang lên bên tai cô:

- Cuộc đời luôn đầy những bất ngờ. Cô nghĩ sẽ có bất ngờ dành cho cháu đấy !

Khanh gượng cười bước theo sau Quốc. Anh mở cửa xe tải leo lên rồi đưa tay cho Khanh.

Cô lắc đầu:

- Cám ơn, tôi lên một mình được mà !

Đợi cô yên vị Quốc chồm qua đóng cửa xe, giọng anh giễu cợt:

- Việc này em làm cũng được, nhưng không bảo đảm, hớ hênh một chút xe chạy nhanh, cửa tung ra, gió sẽ cuốn mất em đấy !

Khanh bỗng nói:

- Anh biết không, hồi còn bé tôi thích làm chiếc lá để được gió thổi bay lên trời lắm. Mỗi lần nói ra điều này tôi thường bị mẹ mắng là ngốc. Mẹ bảo làm người là sướng nhất, muốn gì được nấy, lần đấy tôi đòi muốn có ba để được ông đưa đi chơi. Nhưng mẹ không mang ba về được, từ đó tôi biết làm người rất khổ vì không muốn gì được nấy như mẹ đã phỉnh fờ.

Quốc ngạc nhiên:

- Lúc bé em không sống với ba à ?

Khanh lắc đầu:

- Ông ấy đã có người đàn bà khác khi tôi mới được một tháng tuổi .

- Bà ta là người bán em cho mẹ Liễu phải không ?

Khanh trợn mắt lên:

- Sao anh biết ?

Quốc trầm giọng:

- Anh có về Sài Gòn, c ó tìm hiểu. Anh tưởng khi mẹ em chết, ông mới

lấy người khác chứ .

Khanh khó chịu:

- Anh tìm hiểu vì không tin tôi à ?

Không ! Anh muốn biết mức độ sai lầm của mình . Chính vì trước đây bà Liễu khẳng định em là người của bà nên anh mới vội vàng bảo dì Năm bắt em phải đi ngay. Anh thật chủ quan.

Hoài Khanh xoa tay:

- Đừng nhắc chuyện ấy nữa

- Sao thế ?

- Vì hôm nay là ngày vui của anh mà !

Quốc hớn hờ :

- Ồ nhỉ, vậy mà anh quên.

Khanh cười buồn. Cô nhìn quãng đường trước mắt và im lặng. Quốc cũng không nói gì. Cảm giác ngồi gần nhau mà cách xa nghìn trùng bỗng chiếm lĩnh hồn Khanh. Cô cố không nghĩ tới Quốc, cố tìm một chuyện gì nhộn một chút để pha trò cho vui nhưng tâm trí cô hoàn toàn mất khả năng làm việc. Mong muốn được ngủ lại đến. Khanh ngồi cô lại sát cửa, đầu gục vào tay. Quốc mở Nhạc và hỏi:

- Em bị say à ?

- Tôi muốn ngủ.

Quốc bật cười:

- Có cần người ru không ?

Khanh ngẩng mặt lên:

- Anh biết ru sao ?

Quốc tỉnh queo:

- Không ! Nhưng nếu em đồng ý, anh sẽ thực tập ru thử để sau này ru thật

Mặt Khanh xụ xuống:

- Đâu phải anh quá vui rồi đem ai ra đùa cũng được.

- Ôi ! Bù Tọt ! Sao em nhiều tự ái vậy ? Anh nói nghiêm túc chứ đâu có đùa .

- Nếu nghiêm túc thì càng khó nghe hơn.

Quốc nhún vai:

- Anh xin lỗi vậy !

Khanh lại gục đầu vào tay, gió ào ào hất hơi nóng vào không làm sao cô ngủ được. Ngồi thẳng dậy, cô nhìn về phía trước.

Giọng Quốc nhẹ nhàng:

- Em không hỏi anh xem cô ta là ai à ?

Tim Khanh nhói lên khi nghe Quốc đã chạm phải vết đau của cô. Vợ anh là ai ? Cô đã tránh câu hỏi này vì sợ mình không chịu nổi, bây giờ Quốc đã nhắc tới, sao cô lại thấy nhẹ tênh như vút được khối đá nặng đè lên ngực thế này .

Khanh hờ hững:

- Tò mò làm gì khi trước sau tôi cũng gặp chị ấy .

- Nói thế không sợ anh buồn à ?

Khanh cắn môi:

- Anh nên buồn một chút để bớt lố bịch.

Quốc nheo mắt:

- Còn em nên vui một chút để không giống thất tình.

Quay sang nhìn Quốc, Khanh sùng sộ:

- Anh nói cái gì vậy ?

Vừa nhấn kèn xe, Quốc vừa gào lên:

- Em nghe rất rõ còn giả vờ hỏi .

Hoài Khanh chỉ vào ngực mình:

- Tôi thất tình anh ấy hả ? Thật tức cười. Sẵn có cái kính chiếu hậu, anh thử nhìn lại mặt mình xem sao .

Quốc tùm tùm:

- Chỉ cần nhìn vào mắt em, anh đủ biết mình quyến rũ cỡ nào rồi Nói thật hôm nay anh vui vì chọc được em. Khanh này ! Lẽ nào em không thắc mắc sao anh lại nở vội lấy vợ ?

Hoài Khanh làm thinh, Quốc đúng là quỉ dữ, anh độc ác đến mức đùa trên nỗi đau của cô. Nếu tỏ thái độ hay phản ứng như này giờ chắc chắn Quốc rất hả hê, Khanh lại không muốn ai nắm được điểm yếu của mình, cô làm lì vờ như không nghe những lời anh vừa hỏi .

Quốc cũng chẳng nói gì thêm. Anh im lặng lái xe như chưa hề quen biết Khanh. Trên gương mặt anh những nét lầm lì dừng đọng lại lộ ra rất rõ.

Khanh biết Quốc đang chìm vào suy nghĩ. Anh vờ trêu ghẹo cô để dấu tâm trạng của mình. Nhưng anh đang nghĩ gì về đám hỏi, hay về chuyện mẹ mình, Khanh không đoán được một người đàn ông như Quốc thật lạ lùng, anh... hạ gục Khanh cũng vì đặc tính bí ẩn này sao ?

Cổ biếc

Chương 7

Xe dừng lại trang trại. Quốc chồm người qua mở cửa cho Khanh. Cô có cảm giác anh cố ý hôn phớt lên mặt mình trong khi giọng cứ tỉnh bơ:

- Mời tiểu thư vào nhà.

Khanh bỡ ngỡ nhìn những đồng rom khô chất cao nhấp nhô như những ổ bánh mì vàng cạnh khi trại, kế bên ngôi nhà gỗ đơn sơ nhưng thật đẹp. Cô thốt lên bằng giọng ngưỡng mộ:

- Nhà của anh hay thật !

Quốc cười cười :

- Anh đang biến nó thành túp liều lý tưởng đấy !

Hoài Khanh giữ cho mình thật bình thản:

- Tôi sẽ giúp anh trang trí. Đã có hai quả tim vàng thì ngôi nhà gỗ này đúng là túp liều lý tưởng.

Quốc đẩy cửa cho cô vào Khanh thật sự ngạc nhiên lẫn thích thú cái cách trang trí bên trong. Phòng khách gọn nhẹ với bộ Salon mây đặt một góc. Một quầy rượu, một kệ sách cũng bằng mây kê sát tường, còn trên vách cũng rất nhiều tranh như nhà ở Sài Gòn. Quốc kéo màn cửa sổ ra. Ánh sáng bên ngoài tràn vào lung linh huyền hoặc trên bình hoa khô đặt trên kệ trông thật thơ mộng và quyến rũ.

Khanh chớp mắt:

- Căn nhà này độc đáo hơn nhà ở Sài Gòn nhiều lắm !

Quốc hỏi:

- Sao em lại nghĩ vậy

Khanh đắn đo và khẽ nói:

- Chắc vì đây là tổ uyên ương của anh ?

Quốc bật cười:

- Một ý tưởng thật lãng mạn. Nhưng ở đây buồn lắm. Người Sài Gòn không chụi nổi đâu. Ngay cả như Nam từng sinh ra và lớn lên nơi đây nó còn thề không bao giờ trở lại, một khi đã rời xa được vùng đồng cỏ khô cằn này .

Khanh dò dẫm:

- Vậy sao ? Thế mà có lần Nam bảo với tôi dù bất cứ giá nào, học xong ảnh cũng trở về để làm vua như anh.

Quốc nhìn cô:

- Nếu nói thế thì tốt quá !

Khanh khoanh tay trước ngực:

- Anh không sợ có một ông vua khác ở cạnh mình sao ? Rồi lãnh thổ của anh sẽ bị chia đôi, quyền hạn bị thu hẹp lại

Quốc khoát tay:

- Anh cực khổ như vậy cũng vì gia đình. Với Nam. Anh không ngại gì hết. Chỉ sợ nó quán xuyến không nổi việc điều hành một trang trại.

Khanh nói:

- Có ăn học lễ nào không làm được việc ? Tại anh không tin Nam nên đưa ra lý do này .

Quốc không trả lời Anh vào trong mang ra hai lon Pepsi lạnh.

Khanh buột miệng:

- Ở đây đầy đủ tiện nghi thật.

Quốc thần nhiên:

- Đã bảo là tổ uyên ương mà. Nếu em thích anh sẽ tặng em và Nam một tổ ấm như vậy .

Khang gượng cười:

- Anh nghĩ chuyện hoang tưởng gì vậy ? Tôi chỉ xem Nam như bạn thôi .

Khui lon nước ngọt đưa cô, Quốc hỏi:

- Vậy tại sao em lại không muốn gặp lại Nam ?

Khanh uống một ngụm nước. Chát ga thơm nồng xông lên mũi cay xè:

- Đây không phải là Sai Gon, tôi không còn là tôi hồi đó. Mọi cái đều thay đổi. Gặp lại Nam thì có ích gì:

- Nhưng Nam vẫn đi tìm và rất yêu em.

Khanh chột phần nộ:

- Anh nói với tôi làm chi khi tôi không muốn nghe về Nam.

Quốc sững sờ nhìn giọt lệ lăn dài trên má Khanh . Cô vội vã chạy ra đứng ngoài hành lang và lau nhanh nước mắt khi thấy Quốc bước theo.

Giọng anh ngọt ngào như đang dỗ trẻ con:

- Sao lại nhè rồi ! Em muốn nghe chuyện về ai ? Cứ nói đi anh sẽ kể, chứ khóc như vậy anh đau tim mất.

Khanh cay đắng:

- Anh làm như tôi là nhân vật quan trọng muốn gì được nấy không bằng. Thật ra trong mắt anh tôi chỉ là con bé lóc chóc chả ra làm sao hết. Lần trước tôi mới hỏi về Cẩm Tiên đã bị anh nạt, chắc gì lần này tôi muốn nghe mà anh chịu nói .

Quốc mềm mỏng:

- Anh sẽ nói Em muốn nghe cái gì nào ?

Hoài Khanh chớp mi, cô ngờ vực nhìn anh:

- Sao tự Nhiên anh...dễ chịu dữ vậy ?

Quốc cười :

- Vì hôm nay là ngày vui của anh mà !

Khanh kêu lên:

- Anh đừng nhắc đến ngày vui nữa được không ?

- Được chứ !

Ngồi xuống bậc thềm bằng gỗ, Quốc nói tiếp:

- Nào ! Em muốn nghe về ai ? Anh ? Cẩm Tiên hay cô vợ sắp cưới của anh ?

Hoài Khanh ngần ngừ rồi ngồi xuống kể Quốc, giọng trầm ngâm:

- Tôi rất muốn biết giữa anh và Cẩm Tiên có mối liên hệ gì ? Tại sao anh lại nuôi con bé và không cho nó ở gần ba mẹ ?

Quốc chép miệng:

- Câu hỏi dài như một đời người. Anh biết phải bắt đầu từ đâu và kể nhu thế nào để đừng đùng đùng chạm đây ?

Khanh bĩu môi:

- Tôi biết thế nào anh cũng có lý do để từ chối. Nếu đó là bí mật, tôi không tò mò nữa đâu.

Tựa lưng vào gốc cột, Quốc tư lự:

- Đây đúng là bí mật, anh nuôi Cẩm Tiên bảy năm nay, mẹ Anh và Nam không hề biết. Chính vì vậy lúc này anh không muốn mẹ để bị nghe lời trách móc của bà.

Khanh tựa cằm lên đầu gối:

- Nhưng tại sao nuôi một đứa bé có ba mẹ đang hoàng lại là điều bí mật ? Anh giữ bí mật cho ba má tên Bông của Cẩm Tiên à ?

Quốc im lặng. Anh thở dài:

- Anh giữ bí mật vì gia đình mình và chưa hề hé môi với bất kỳ ai.

- Nếu thế tôi không... tò mò nữa .

Quốc đứng dậy kéo mạnh tay Khanh:

- Đi với anh.

- Đi đâu nữa ?

- Rong ngựa trên đồng cỏ.

Khanh ngạc nhiên:

- Còn dám hỏi Anh không lo chuẩn bị sao ?

Quốc nâng cằm Khanh lên:

- Thường ngày em rất mực thông minh, lẽ nào hôm nay lại ngây thơ tin lời anh nói Vua đòi đi hỏi vợ thì đầu lạng lẽ như vậy .

Tim Khanh đập mạnh như muốn thoát ra khỏi lồng ngực. Mặt cô ửng đỏ rồi tái xanh:

- Anh gạt tôi với mục đích gì ?

Quốc âu yếm:

- Để Xem em có nhiệt tình với anh không ?

Khanh gạt mạnh tay Quốc xuống:

- Anh nói láo với cả cô Diệp nữa sao ?

- Chị Ấy đâu có dễ tin như em.

Khanh nghiêng răng:

- Tôi chúa ghét ai như đã ghét anh.

Quốc giữ chặt vai cô, giọng thì thầm:

- Còn anh lại chưa yêu ai như đã yêu em.

Hoài Khanh ngậy người ra mắt mấy giây, sau đó cô lấp bắp:

- Anh nói dối

Dứt lời cô vùng ra, ngồi xuống thềm ôm ngực thở như vừa cháy bộ một

đoạn đường dài. Trong khi đó Quốc lại đứng dựa cột châm thuốc hút. Lâu lắm Hoài Khanh mới lên tiếng:

- Tôi muốn về.

Quốc điềm tĩnh:

- Anh không dám giữ em lại, nhưng anh phải nói hết với em những điều lâu nay chất chứa trong lòng rồi sẽ đưa em về.

Khanh nhìn những ngón tay mình và nghe giọng Quốc từ tốn vang lên:

- Anh là người chỉ tin vào sức mạnh của đôi tay và sự nhanh nhạy thông minh của trí óc chứ không tin vào những điều mơ hồ như duyên nợ.

Nhưng sự Xuất hiện của em đã làm đảo lộn mọi suy nghĩ lâu nay của anh.

Lần đầu...đụng nhau trong phòng tranh, anh đã có cảm giác rất lạ khi cùng nhặt với em từng viên chocolate đủ màu. Để Khi em và cô bạn lí lắc bước ra phố, lòng anh chột bàng hoang khi nghĩ lẽ nào suốt cuộc đời này sẽ không bao giờ gặp lại cô bé ấy ? Liên khi đó, anh nhớ tới câu "Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ". Rồi tự Nhủ rằng...lỡ gặp lại, anh sẽ không để em thoát.

Hơi mỉm cười, Quốc nói:

- Không ngờ lời anh thiêng đến thế. Vừa từ phòng tranh bước ra cô ta đã lao xe vào vòng tay anh y như trong chuyện thần tiên. Giá mà lúc ấy anh ngọt ngào một chút nhỉ ? Trong khi lòng xao xuyến mà miệng thì cứ hăm hừ như dân chăn bò chảnh công. Để khi cô nàng phóng xe mất rồi, trái tim chẳng còn thơ dai gì bỗng lên cơn nhồi máu vì xúc động.

Hoài Khanh chớp đôi mi cong giọng đánh đả:

- Phải chi anh chết phứt đi ngay lúc đó thì bây giờ đâu làm phiền người khác như vậy .

Quốc nheo mắt:

- Anh chết rồi lấy ai cho người ta ghét nhất đời chứ !

Khanh bĩu môi ngo ngoe khác trong khi Quốc tiếp tục kể:

- Mãi đến khi gặp em chơi bịt mắt bắt dê trên sân nhà chị Diệp, anh mới tin rằng duyên số là chuyện có thật. Nếu không tại sao em đang từ Sài Gòn lại ra tận xứ này để mình lại ngồi vùi nhau như vậy ? Suốt mấy tháng dài anh như sống trong mơ. Gã đàn ông khô khan cô độc bỗng đâm ra mơ mộng như thằng con trai mới lớn, trái tim chỉ biết tuân thủ những tính toán làm ăn bỗng ướt át hẳn lên. Anh vừa đau đớn lại vừa hạnh phúc khi nhận ra mình đã yêu. Anh hạnh phúc vì tình yêu quá đẹp rồi đau đớn khi thấy mình khó với tới cô gái ngang bướng và kiêu kỳ ấy. Cái mặc cảm nghìn đời của gã đàn ông xấu trai đã ngăn những lời tỏ tình vẫn ngủ yên trong tiềm thức, thay vào đây anh chỉ biết nói những câu cộc lốc khó nghe như để che giấu nỗi lòng mình.

Ngừng một chút, mấy tha thiết nhìn Khanh, Quốc thú tội:

- Anh đó anh có uống rượu nhưng anh không hề say rượu chỉ giúp anh tỉnh táo hơn, nhưng thay vì dùng những ngôn từ dễ thương nhất để tỏ tình, anh lại dùng sức mạnh để cưỡng đoạt. Khi bị em phản ứng, anh lại

dối lòng bảo rằng mình không yêu, chẳng qua con bé Bù Tọt ấy cũng như trăm nghìn cô gái khác. Đó chỉ là trò chơi, một trò chơi mà anh đã thua vì quá chủ quan. Sau đêm ấy anh tìm mọi cách để đừng bị chi phối bởi em, không gặp thì nhớ, nhưng gặp thì ngượng. Thôi đành vờ đến chơi với Cẩm Tiên để trông thấy em, dù chỉ nhìn thoáng qua một chút cũng đỡ sầu...

Thở dài đầy đau đớn Quốc nói:

- Khi biết em chính là cô gái Nam yêu, anh đã thề không bao giờ tìm gặp em nữa nhưng để làm đúng lời mình thì thật không dễ. Suốt hai tháng nay anh suy nghĩ rất nhiều. Anh không muốn bị thương hại, cũng không muốn ôm mãi mối tình câm. Anh quyết định bày tỏ tình yêu của mình khi em đã tuyên bố chỉ xem Nam như bạn. Hoài Khanh ! em nghĩ gì về anh ? Cứ nói thật lòng đi. Dù thế nào anh cũng chịu đựng nổi mà !

Khanh lạnh lùng:

- Tôi không nghĩ gì hết mà chỉ cảnh giác trước những lời êm như ru của anh. Tôi không muốn bị tổn thương hơn nữa vì một người giả dối Chẳng lẽ anh gạt tôi vào đây chỉ nói như thế là hết ?

Mặt Quốc nhăn lại khổ sở. Anh gục đầu trong im lặng. Lâu lắm Khanh mới nghe giọng anh chùng xuống như một nốt nhạc trầm:

- Hôm nay sinh nhật anh. Và em là người khách duy nhất mà anh mời bằng một màn kịch dối trá thay cho những lời chân thật. Anh đã thất bại hoàn toàn vì thói ngông cuồng không muốn hạ mình trước tình yêu, đã nói hết những gì cần nói rồi. Anh đưa em về nhé !

Hoài Khanh ngẩn ngừ. Nãy giờ nghe Quốc thở than, lòng cô đã mềm nhũn ra rồi, nhưng ngoài mặt vẫn ...lạnh lùng sương gió. Cô đã chờ từ lâu lời ngỏ ý của Quốc, đến khi anh nói cô lại không tin.

Thật ra có nên tin không nhỉ ? Theo.... bộ óc lãng mạn của Khanh tỏ tình phải rất thơ, nhưng Quốc lại bày trò như giỡn. Anh làm cô vừa hoảng vừa hoang mang.

Yêu thì rõ ràng cô đã yêu, và Quốc cũng đã nói rõ lòng mình, nhưng Khanh vẫn sợ...

Đang lúc cô chưa biết nên ở hay về thì một thanh niên hót hải chạy vào:

- Cậu Hai ! Tụi trộm bò đang lừa bò của mình

Mặt Quốc đánh lại:

- Chúng lừa ở trại nào ?

- Dạ trại chân núi .

- Vậy phải đi ngang đất của bà Vân à ? Hừ ! Lại định chơi Hai Quốc này à ? Ngoài đó có những ai ?

- Dạ Có Tý nhỏ Và Bác Mười.

Quốc hát hàm:

- Dắt ngựa ra đây rồi lái xe đưa cô Khanh về. Nhanh lên Tý lớn !

Dứt lời Quốc lao vào nhà, Khanh hết hồn khi thấy anh vừa đi ra đeo một dây nịt có bao dao găm tòn teng bên thắt lưng.

Giọng Quốc bứt rứt:

- Xin lỗi ! Anh không đưa Khanh về được.

Cô đáp ứng:

- Nhưng ...nhưng anh định làm gì với con dao này vậy ?

Quốc lắc đầu:

- Anh chưa biết. Lẽ nào đi bắt ăn trộm với tay không !

- Như vậy nguy hiểm lắm, lỡ như

Quốc nhún vai:

- Em lo làm gì ? Hôm nay là ngày anh được sinh ra. Hiếm ai chết vào ngày sinh nhật lắm !

Hoài Khanh không biết nói gì nữa cô chỉ thấy lo, một nỗi lo xé lòng. Tý Lớn dắt một con ngựa đến. Quốc cầm cương và leo lên.

Anh nói:

- Về nhà vui vẻ và đừng giận anh. Chỉ Mong em nhớ rằng anh rất yêu em. Khanh chớp mắt. Nhìn theo đến khi Quốc ra gần tới cổng cô mới gọi anh thật to. Quốc dừng lại quay ra sau.

Khanh bối rối chụm hai tay làm loa:

- Sinh nhật hạnh phúc !

Quốc cười thật tươi Anh quơ tay chào cô và thúc ngựa đi thẳng. Khanh ngồi phịch xuống thêm, mắt rung rung muốn khóc. Thật quái đản tại sao với gã mặt theo lúc nào cô cũng thừa nước mắt hết vậy ?

Thấy Khanh ngồi thừ ra, Tý Lớn vội giục:

- Em đưa chị về rồi còn phải trở vào phụ Cậu Hai ngay. Ít người ở trại chân núi quá nên tụi trộm mới lộng hành.

Khanh tò mò:

- Bao nhiêu người trong đó mà ít.

Tý Lớn nói:

- Chừng hai chục người chuyên lo việc chăn thả, với bốn người phụ Cậu Hai đếm bò, chữa bệnh và đỡ đẻ.

Khanh ngạc nhiên:

- Anh ấy biết cả đỡ đẻ cho bò à ?

Tý Lớn sốt ruột:

- Dạ ! Cậu hai rất giỏi, chuyện gì cũng làm được hết... Mà mình đi liền đi chị, để trễ đó .

Hoài Khanh nói nhanh:

- Chị Sẽ ở lại đây, em theo giúp cậu Hai mau lên.

Tý Lớn vụt cườ:

- Chị ở lại chắc cậu Hai vui lắm !

Khanh kêu lên:

- Sao em lại nói vậy ?

- Tại từ trước đến giờ chị là người duy nhất được cậu Hai mời đến nhà . Nếu chị bỏ về thì ngày sinh nhật của cậu ấy còn ý nghĩa gì nữa .

Khanh đỏ mặt trước cái nheo mắt nghịch ngợm của Tý Lớn. Cái thẳng

nhóc này cũng lém không thua gì cậu chủ nó .

Tý Lớn lại nói:

- Trong nhà có đầy đủ, chị muốn nghe nhạc xem phim tùy ý, em đi à !

Hoài Khanh gật đầu cô muốn nhắc với Quốc vài lời nhưng lại ngại. Ngồi bên thêm, cô nhìn Tý Lớn cưỡi ngựa phóng đi

Đồng cỏ, núi đồi và trang trại vô cùng xa lạ đối với cô, nhưng nó cũng đầy sức lôi cuốn. Nếu được cùng Quốc cưỡi ngựa rong núi khắp nơi bát ngát nắng gió này thì còn gì bằng. Tự dưng Hoài Khanh bỗng chồn lo lắng. Cô dõi mắt về hướng Tý Lớn vừa đi với tâm trạng nặng nề...Ước gì Quốc quay lại ngay lúc này nhỉ ?

Ngồi mãi cũng chán, Khanh vào nhà và quan sát mại thú kỹ hơn. Phía trong chắc là phòng riêng của Quốc. Đây cánh cửa khép hờ cô tò mò ngắm ngía .

Khác với dự đoán của Khanh, phòng Quốc cực kỳ ngăn nắp. Điểm làm cô thích nhất là cách bài trí. Tất cả vật dụng đều là mây và gỗ nên trông vừa ấm cúng vừa lạ Mắt. Không khí ở đây gợi cho Khanh một chút gì xưa cũ, nhưng lại gần gũi thân thiết.

Đến cái kệ Sách bằng gỗ thông đánh véc ni trắng. Cô nghiêng đầu đọc tựa. Toàn những tác phẩm nổi tiếng thế giới và những tuyển tập thơ của nhiều tác giả trẻ. Cạnh đó có giàn Compac với một chồng đĩa đủ loại. Không ngờ đời sống tinh thần của Quốc lại phong phú như vậy chả bù với Nam, Cô chưa khi nào thấy anh cầm một cuốn sách văn học, đọc một bài thơ, hay mua một đĩa nhạc. Tất cả những cái có trong Sài Gòn là do Quốc mua về. Lúc đó cô ghét anh nên không chú ý lắm tới những món ăn tinh thần ấy .

Bây giờ càng nghĩ càng... thương Quốc. Ở đây ngoài sách báo, tranh nhạc và bò ra, anh có gì để giải trí đâu !

Vài tháng đi Sài Gòn một lần cùng chả bù được cái cực nhọc, cô đơn anh phải gánh lấy từ bao nhiêu năm nay...

Sao tự nhiên lại ca tụng mặt thẹo nhỉ ? Khanh rụt rè ngồi xuống giường, và băng khuâng vuột nhẹ mặt gối màu nước biển.

Vụt đứng dậy, Khanh chạy xuống bếp. Cô mở tủ Lạnh và định bụng sẽ làm món gì đó cho Quốc. Nhưng trong tủ ngoài cái bánh kem ra chỉ có những món nguội và trái cây. Có lẽ anh dự định tổ chức sinh nhật chỉ có hai người bằng những thứ làm sẵn này nếu thế cô phải trang hoàng nhà cửa cho đẹp hơn nữa nhìn quanh, cô tìm lọ hoa, khăn trải bàn, cốc uống rượu, đèn cây...

Dường như Quốc có chuẩn bị nên đã để sẵn những thứ Khanh cần. Cô vào phòng anh mở nhạc và bắt tay làm việc.

Trải khăn bàn, xếp chén đĩa ly xong cô không biết tìm đâu ra hoa, ngoài bình hoa khô to tướng đặt ở góc phòng. Bước ra ngoài, Khanh tới hàng rào hái một ôm dã quỳ vàng rực. Cô muốn căn phòng này rực rỡ bởi những đóa mặt trời này, cô muốn Quốc phải nhớ mãi đến lần sinh nhật

này .

Loay hoay với mọi thứ, khi nhìn ra ngoài Khanh thấy trời đã xế chiều mà Quốc vẫn chưa về. Bên phía dãy chuồng trại, những công nhân chăn bò đã lừa bò về chuồng, bụi mù mịt, bò kêu inh ỏi nghe thật lạ tai.

Khanh tựa cửa sổ trông ngóng. Chiều xuống nhanh quá, mặt trời như trái cầu lửa chìm dần sau cách đồng mênh mông. Ngôi sao mai mỏng manh hiện trên bầu trời xanh tím. Khung cảnh đẹp nhưng thật buồn nếu phải sống một mình lẻ loi.

Vậy mà Quốc thường xuyên một mình. Lòng Khanh lại chùng xuống vì thương cảm. Cô thấy mình ác khi lúc nào cũng đánh đá, chua ngoa với anh.

Tóm lại Khanh không tự dối lòng được nữa cô yêu rồi gã mặt theo đáng nguyên rửa kia

Ngóng mãi Quốc vẫn chưa về, cô mò mẫm tìm công tắc điện. Căn phòng chìm ngập trong ánh sáng của chùm đèn trên cao. Khanh sốt ruột nhìn ra chân trời, nơi hoàng hôn đang nhuộm tím vạn vật.

Có bao giờ đêm nay Quốc không về không ? Khanh bồn chồn đi loanh quanh căn phòng. Vừa lúc ấy có tiếng có ngựa. Cô chạy ra sân và thấy thất vọng khi thấy mỗi mình Tý Lớn.

Thằng bé vừa thở Vừa nói:

- Cậu Hai còn lâu lắm mới về, cậu ấy dặn chị đừng chờ, mà nên đi ngủ sớm cho khỏe.

Khanh nhú mày:

- Lâu là tới chừng nào ?

- Có thể chín mười giờ hoặc nửa khuya không chừng.

Hoài Khanh làm thinh. Cô không tưởng tượng được những việc Quốc phải làm.

Nhìn Tý Lớn, Khanh hỏi:

- Đã bắt được ăn trộm chưa ?

Tý gật đầu:

- Rồi, nhưng cậu Hai phải giải quyết nhiều việc lắm ! Cứ thấy cậu ấy bồn chồn lo cho chị mà tôi.

Hạ Giọng xuống, Tý Lớn ranh mãnh:

- Cậu Hai sợ chị giận, sợ chị ở mình rồi khóc. Nói chung cậu Hai...yêu nên cái gì cũng sợ cho chị hết.

Hoài Khanh đỏ bừng mặt, những cái lưỡi không xương nhiều đường lắc léo trong mồm cô biến đâu mất hết. Khanh bỗng trở thành cô gái biết e thẹn khi yêu. Cô cố tìm một câu....bất phát để đập lại tên đệ tử bẻm mép của Quốc nhưng không ra

Cô nhìn trời rồi đánh trống lảng:

- Tối như vậy cời ngực băng qua đồng thật nguy hiểm quá !

Tý Cười:

- Đêm nay có trăng, chị khỏi phải lo. Cậu Hai cời ngựa rất giỏi, cậu ấy

không lạc đường đâu. Em ở khu trại bên kia, cần gì chị cứ gọi. Thôi em về đây !

Khanh thần thờ khép cửa. Cô soạn giỏ lấy chiếc váy trắng ra uớm thử vào người rồi bước vào phòng tắm.

Đứng trước gương, cô ngắm mình và hài lòng với mái tóc dài đen nhánh được xoã ra trông khá yếu điệu thực nữ. Khanh muốn Quốc phải ngạc nhiên khi thấy cô...điệu hạnh trong chiếc váy trắng tinh khôi. Khanh muốn yêu và được yêu bằng tất cả trái tim chân thật. Cô muốn rất nhiều, không hiểu những ước muốn ấy có thành hiện thực không.

Kéo chiếc ghế mây to ra sát cửa sổ, cô nằm nhìn ra và trông Quốc. Gió đêm ngọt ngào đưa mùi hương đồng, mùi rom rạ vào tận nhà làm hồn cô lâng lâng.

Bài nhạc không lời êm êm ru cô vào giấc mộng của tình yêu và hạnh phúc.

Quốc nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào ngôi nhà lạnh lẽo của anh đêm nay âm cúng hắt lên nhờ những bông dã quỳ vàng rực được cắm khắp phòng khách. Trên bàn trải khăn trắng, ly chén chuẩn bị cho một bữa ăn đã được sắp sẵn. Có bàn tay phụ nữ căn phòng quen thuộc chợt lạ hắt lên dù mọi vật vẫn không đổi khác. Thế nhưng cô gái có đôi tay vàng ấy đâu nhỉ ? Định gọi Khanh, nhưng Quốc đã kịp thấy cô nằm ngủ trên chiếc ghế mây sát cửa sổ. Anh rón rén bước tới gần và ngồi xuống kế bên.

Trong giấc ngủ, nét mặt Khanh hồn nhiên trẻ thơ. Không dần được lòng yêu... Anh không muốn cô tỉnh giấc vì nụ hôn... lén của mình. Khanh chịu ở lại và chuẩn bị mọi thứ cho sinh nhật của anh là điều quá hạnh phúc rồi hãy dừng vì nỗi khao khát tâm thường mà phá tan giây phút lãng mạn hiếm hoi này .

Anh tắm rửa, thay bộ Quần áo thật đẹp rồi trở ra ngoài phòng khách.

Thay vì đánh thức Khanh, anh lại ngồi châm thuốc hút và ngắm cô ngủ.

Chiếc váy dài màu trắng mềm mại ôm lấy thân hình thon thả làm Khanh trông thật dịu dàng và đầy nữ tính, khác hẳn bộ dạng lóc chóc giống con trai thường ngày Quốc thêm được vuốt mái tóc dài, thêm được nghe mùi hương con gái lâu nay làm vương vấn hồn mình nhưng anh vẫn ngồi yên với khói thuốc.

Suốt buổi chiều nay Quốc đã mệt đừ vì chuyện trộm bò. Anh sục sạo khắp đồng cỏ, lục soát nát hết các chuồng trại của Tú Vân để tìm cho bằng được bốn chục con bò bị lừa đi

Cuối cùng Quốc cũng tìm được số bò bị mất nhưng giữa anh và Tú Vân không còn gì nữa từ khi ý thức được rằng Quốc không đời nào tiến tới hôn nhân với mình bằng mở rộng...bờ cõi Tú Vân đã thay đổi cách đối xử với anh. Tệ nhất là việc làm hôm nay. Rõ ràng Vân muốn khiêu khích anh. Cô ta không nghĩ rằng Quốc li đến mức xông vào tận chuồng kiểm tra từng dấu đóng trên bò để lôi ra những con của mình. Sau vụ này chắc chắn Tú Vân còn làm khó anh. Thời hạn thuê đất để làm con đường nối

liền hai trang trại của Quốc còn nửa năm. Có lẽ hết thời hạn đó Tú Vân sẽ không ký tiếp hợp đồng khác. Cô ta nhất định dồn Quốc vào thế bí. Chính vì thế bí này suốt hai tháng nay anh đã rong ruổi đi khảo sát đồng cỏ ở Đồng Nai, Lâm Đồng và Buôn Mê Thuật để có kế hoạch lâu dài cho đàn bò của mình. Trước sau gì Quốc cũng di chuyển chúng đến nơi khác nếu muốn phát triển hơn nữa xứ Ninh Thuận này hạn hán quanh năm không trồng cỏ được. Nếu có đủ đồng cỏ, lợi tức của anh sẽ tăng gấp phân nửa. Anh định để khu trại này lại cho Nam, còn mình sẽ là người đi khai phá vùng đất mới. Nhưng tất cả là dự tính, còn làm được hay không phải phụ Tthuộc vào rất nhiều yếu tố.

Dụi điều thuốc dỏ vào gạt tàn, Quốc đốt nên bung cái bánh kem trong tủ lạnh ra, anh mở nhạc và bước đến chiếc ghế mây.

Khanh vẫn ngủ ngon lành. Quốc quỳ xuống nhìn cô say đắm. Khung cảnh xung quanh lung linh làm anh có cảm giác đang lạc vào thế giới cổ tích. Trong thế giới ấy Khanh là công chúa ngủ Ttrong rừng, anh là hoàng tử. Khổ nỗi anh lại là hoàng tử rất xấu trai nên không dám đặt lên môi hồng của công chúa nụ hôn nào hết, dù lòng đang khao khát đến cuồng điên. vén những sợi tóc dài xõa trên trán Khanh sang một bên, Quốc cúi xuống thì thầm:

- Dậy thôi... công chúa ơi.....

Hoài Khanh cựa mình rồi mở to mắt. Cô hốt hoảng khi thấy Quốc một bên.

Khanh áp úng:

- Anh về lâu chưa ?

Quốc mỉm cười:

- Cũng cả tiếng rồi.

Khanh ngượng ngùng trách:

- Vậy mà không gọi.... người ta dậy.

Quốc vẫn không thôi nhìn cô:

- Anh thích ngắm... người ta ngủ ngon.

Khanh liếc anh một cái sắc như dao, rồi vùng dậy chạy vào bếp. Vừa rửa mặt cô vừa ngắm mình trong gương.

Mẹ bảo khi ngủ bao nhiêu cái xấu lộ ra hết, mà Khanh thì tật xấu nhiều hơn cái tốt. Nãy giờ mặt theò...tha hồ...nghĩa những cái xấu của cô ! Ghê thật ! Giận dữ Khanh ở lì trong bếp, cô bối rối khi nghĩ trong căn nhà này chỉ có hai người.

Quốc bước xuống, giọng thật tự nhiên:

- Anh đói lắm rồi, lên với anh đi Khanh.

Hoài Khanh lí nhí:

- Để em dọn thức ăn đã,

- Anh đã dọn rồi bé con ạ ! Có cả rượu tây và nến nữa chưa khi nào anh có một sinh nhật hạnh phúc như vậy hạnh phúc như lời chúc của em hồi trưa.

Siết nhẹ eo Khanh, Quốc âu yếm dìu cô đi. Khanh chơi vui trong vòng tay vững chắc của anh. Cô biết kể từ giờ trở đi cô không thể thiếu anh được. (đọc đến đây tui nhớ người iêu của tui quá ... huhuhuhu)

Khanh nghe Quốc thì thầm:

- Đố em anh đang ước gì ?

Khanh nũng nịu lắc đầu Cô nghe nhịp tim hỗn loạn khi nghe anh nói:

- Anh ước suốt cuộc đời còn lại của mình lúc nào cũng có em bên cạnh.

Dấu mặt vào ngực anh, Khanh bồi hồi:

- Em cũng ước là mãi mãi được bên anh.

Quốc nheo nheo mắt:

-Đề ăn hiếp anh bằng những lời đánh đá chua ngoa nhất đời đúng không ?

Khanh phụng phịu cúi vào hông Quốc. Anh chụp tay cô kéo mạnh vào lòng, giọng khàn đi vì xúc động:

- Nói đi Bù Tọt ! Em có yêu anh không ?

Hoài Khanh lắc đầu:

- Em ghét anh thì có. Anh làm khổ em biết bao nhiêu ? Em khổ Vì luôn có cảm giác anh xem em là trò tiêu khiển khi đã chán những thú vui khác.

Quốc nhăn mặt:

- Sao lại ghét kỳ vậy ? Anh chưa bao giờ đùa với em. Ngay cả cái hôm ăn một bạt tai nhớ đời...

Siết Khanh trong tay Quốc bứt rứt:

- Anh yêu nhưng lại tự cao tự đại trong tim mình phải khổ vì một con bé. Chính những dẫn vật này đã khiến anh có những hành động mâu thuẫn với tình cảm của mình và làm em buồn. Anh xin lỗi . Anh xin lỗi đã khiến em hiểu lầm.

Hoài Khanh rụt rè để tay lên miệng Quốc. Anh nhắc bông cô lên, quay một vòng rồi đặt cô xuống ghế:

- Đã hết ghét anh chưa, và có yêu anh không ?

Khanh nhí nhảnh:

- Đó là điều bí mật, em không nói đâu

Quốc cười. Anh rót rượu ra ly:

- Mừng điều bí mật của... chúng ta

Khanh ngần ngừ:

- Em sợ say lắm !

Quốc nhỏ nhẹ:

- Chỉ một ly này thôi cho cả hai đứa, vì anh còn sợ say hơn em nhiều .

Khanh nhấp một chút rồi đưa ly rượu sóng sánh màu hổ phách cho Quốc:

- Mừng anh thêm một tuổi vui .

Quốc cạn ly và âu yếm nói:

- Có em bên cạnh chắc chắn anh sẽ vui rồi .

Hoài Khanh gấp thức ăn vào chén cho Quốc và nhìn anh ăn ngon lành.

Suốt một buổi vất vả ngoài đồng anh đói là phải .

Cô xót xa:

- Trước đây nghe những lời Nam kể về anh, em cứ tưởng anh là một ông vua độc đoán, khắc nghiệt, bây giờ mới hiểu công việc của anh nặng nhọc quá. Nếu so với anh, Nam là người sung sướng nhưng lại hay đổ ky, ganh tỵ với anh.

Quốc trầm giọng:

- Khi sinh ra mỗi người đã có số phận. Anh không được may mắn học hành đến nơi đến chốn như Nam, ngược lại mới mười tám tuổi đã phải gánh vác gánh nặng của gia đình trên hai vai. Anh rất mê kiến trúc và hội họa. Năm đó anh thi đậu cả hai trường nhưng đành phải bỏ. Ba anh bị nhồi máu cơ tim chết bất ngờ khi trang trại đang trên đà phá sản. Anh phải đầu tư công sức và tuổi trẻ của mình vào cơ nghiệp đang chết dần đó, và từng bước vực nó lên. Mười mấy năm trôi qua rồi, so với ngày ấy, anh bây giờ sướng hơn nhiều vì tất cả đã vào nề nếp. Anh thuê nhiều nhân công và chỉ điều hành công việc chứ không phải xông xáo, hùng hục như xưa nữa.

Hoài Khanh chớp mắt:

- Vậy tại sao cả buổi chiều nay anh phải bỏ em một mình để đi lùn sục lù bò bị mất?

Quốc gượng cười:

- Chuyện này dài dòng lắm. Có dịp anh sẽ kể cho em nghe.

Khanh cong môi:

- Lại bắt em chờ có dịp. Ghét anh quá hà! (úi mòng dec ui, nghe câu này mà cả thân người tui nó bủn rủn hết trơn rùi)

Quốc nghiêm nghị:

- Anh không muốn những chuyện đầu đầu chen vào chuyện của chúng ta đêm nay. Cuộc sống đầy rẫy những phức tạp, biết nhiều quá sẽ chóng già. Anh muốn em mãi mãi vô tư hồn nhiên như buổi đầu tiên anh gặp. Mọi bất hạnh ưu phiền cứ để mình anh gánh chịu bé con ạ!

Hoài Khanh lắc đầu;

- Em không phải là bé con. Em có cuộc sống tự lập, nên đâu thể mãi mãi vô tư hồn nhiên như anh muốn. Em mong được chia xốt mọi bất hạnh ưu phiền của anh. Nếu không tình yêu của em chẳng có ý nghĩa gì hết.

Quốc xúc động trước những lời gần như thì thầm của Khanh. Anh nói:

- Cuối cùng em cũng thú nhận là yêu anh.

Khanh dài giọng:

- Em có nói câu nào yêu anh đâu? Chỉ giới nhận vợ vào.

Dứt lời cô cười khúc khích và chạy ra hàng hiên. Đêm thảo nguyên bầu trời như thấp xuống vì hăng hà sa số sa. Chúng nhấp nháy trò chuyện với nhau.

Quốc bước ra đứng cạnh Khanh. Gió từ đồng trống thốc vào làm cô rùng mình.

Quốc ôm Khanh trong tay:

- Ở đây đơn điệu và buồn tẻ lắm. Em có chịu đựng được không nếu đã là hoàng hậu của anh ?

Khanh ngập ngừng:

- Em không biết. Với em mọi thứ đều xa lạ. Phải tập tành, phải làm quen rồi mới trả lời được .

Quốc cau mày:

- Sao bỗng dưng em lại dè dặt thế ?

Hoài Khanh thở dài:

- Mẹ dặn phải luôn cân nhắc trong tình yêu trong hôn nhân. Em không phải là người thiên về lý trí để có thể thoải nhiên lựa chọn, tính toán nên yêu hay không yêu. Nhưng nói thật em thấy sợ khi nghĩ đến gia đình, một gia đình không trọn vẹn. Khi có mẹ thì không có cha, lúc sống gần cha lại mất mẹ rồi cuối cùng phải tự lập, phải bươn chải để nuôi thân trong cảnh không cha không mẹ .

Quốc nói:

- Với anh sự thủy chung là quan trọng nhất. Khi nói yêu, anh phải suy nghĩ cả hai tháng trời đấy .

- Vậy sao lại trách em dè dặt ?

Nâng cằm Khanh lên Quốc say đắm:

- Tại anh quá yêu nên muốn nghe những lời cuồng nhiệt nồng nàn từ người mình yêu . Nói đi Bùi Tọ . Yêu anh không ?

Khanh nóng bừng cả người vì ánh mắt của Quốc, cô nghe giọng mình thật lạ :

- Có . Em yêu anh .

Úp mặt vào ngực Quốc, Khanh buông thả cho cảm xúc tràn dâng . Quốc giữ chặt cô và dịu dàng cúi xuống. Anh nhẹ nhàng hôn lên mái tóc, lên trán, lên mắt cô và khát khao dừng lại trên bờ môi non đang e ấp đón chờ .

Một nụ hôn, hai nụ hôn vẫn là chưa đủ. Anh cần nhẹ môi Khanh rồi lại hôn nữa . Anh muốn em tan biến vào trong anh. Anh muốn chúng ta chỉ là một em hiểu không .

Khanh đẩy anh ra:

- Không được đâu ! anh nói bậy không hà ...

Quốc cười:

- Chỉ là khao khát khi quá yêu. Anh không tệ, như ý nghĩ vừa thoáng qua đầu em đâu . Tuần sau Nam về . Anh muốn giới thiệu em với gia đình, cũng như công khai quan hệ của chúng ta .

Hoài Khanh nghĩ tới Nam và băn khoăn:

- Có vội quá không anh. Em sợ ...

- Em sợ gì chứ ?

Khanh im lặng ! lát cô mới lên tiếng:

- Em sợ Nam sẽ bị sốc khi phải chấp nhận chuyện này đột ngột .

Quốc hỏi:

- Em không yêu Nam đúng không ?

Khanh gạt đầu . Quốc điềm tỉnh nói tiếp:

- Nam đã có cô gái khác ở Sài Gòn. Nó không sốc như em nghĩ đâu .

- Nhưng mà

Giọng Quốc bỗng lạnh như băng:

- Hay giữa em và Nam còn sự ràng buộc sâu xa khó nói nào đó ?

Khanh ngờ ngàng nhìn Quốc. Cô thấy tự ái khi nghe anh hỏi thế .

Quốc nói:

- Không phải anh nghi ngờ nhưng anh muốn biết để khi nói chuyện với Nam sẽ không bị hẫng .

Khanh nhìn cánh đèn đen ngòm trước mắt và hơi dỗi:

- Em đã nói là không yêu Nam mà .

- Nhưng cũng không từ chối tình yêu của Nam như đã từng quyết liệt từ chối anh .

Khanh đáp ứng:

- Anh phải hiểu việc im lặng của em trước lời tỏ tình của Nam khác với sự từ chối của em đối với anh ra sao chứ .

Quốc nhếch môi:

- Thật sự anh không hiểu nổi .

Khanh thẳng thốt:

- Vậy thì đừng yêu em .

Cô vụt chạy vào nhà. Ngồi trên chiếc ghế mây mà nước mắt rung rung.

Trên bàn, nến mừng sinh nhật đã tàn, những đóa dĩa quỳ ử rử trong đêm.

Khanh bước tới vuốt từng cánh vàng làm chúng rụng rơi tả xuống nền nhà .

Cô đợi nhưng không thấy Quốc vào. Gió đêm mang mùi thuốc lá vào phòng chứng tỏ người đàn ông Khanh yêu đang hiện hữu. Anh đang rất gần cô nhưng cũng rất đời xa xôi. Giữa hai người còn tồn tại kẻ thứ ba. Khanh đang phải trả giá cái trò lấp lửng của mình đối với Nam ngày xưa . Nhưng suy cho cùng Khanh cũng chẳng có lỗi gì, cô không quyến rũ Nam, khi anh ta hôn, cô đã phản ứng, trước khi chia tay cô cũng đã nói rõ tình cảm của mình. Vậy sao lại lo lắng chứ ?

Khanh gục đầu vào tay. Đúng là sẽ rất kỳ khi gặp lại Nam cô ở cương vị người yêu của Quốc . Dù anh đã quay về với Lan Chi, nhưng nếu Quốc và Nam không có quan hệ ruột thịt thì vẫn hay hơn cho cả ba .

Quốc đứng tựa ngạch cửa. Anh im lặng nhìn Khanh, lòng nhói lên vì ghen. Những lời nhận xét của bà Năm trước đây về Khanh bỗng vang vọng trong đầu anh. Có thể hết chín mươi chín phần trăm bà ấy là, nhưng đằng sau một phần trăm còn lại mong manh kia thì sao ? Suốt cả tháng sống chung nhà, chỉ trời mới biết cả hai đã làm gì ?

Vứt đầu thuốc xuống sàn . Quốc dùng gót giày dẫm nát nó ra. Khi chưa làm chủ trái tim Khanh, anh ray rứt vì sợ cô không yêu mình . Bây giờ được yêu rồi lại khổ sở vì ghen. Đàn ông mà ghen thì thật nhỏ mọn.

Nhưng Quốc không chịu nổi khi nghĩ Nam cũng từng ôm hôn Khanh say đắm như anh vừa mới hôn .

Tình yêu đối với anh là một điều hết sức thiêng liêng. Anh không muốn có người khác chạm tay với Khanh của mình. Anh là một gã ích kỷ hẹp hòi, nhưng trên đời được mấy người rộng lượng khi yêu. Phải vượt qua chính mình thôi... gã chần chờ kia ơ !

Bước tới bên Khanh, anh ngồi xuống úp đôi tay bé nhỏ của Khanh trong đôi tay to lớn của mình, giọng trầm hẳn xuống:

- Làm sao anh đừng có thể yêu em hở Khanh. Nhưng để giữ tình yêu, chúng ta phải hiểu, phải thông cảm và tin nhau nữa .

Khanh khẽ gật đầu nhưng trái tim vẫn thắc thỏm. Người đàn ông của cô có lối sống, cách nghĩ rất mạnh bạo và dữ dội. Yêu anh cô sẽ hạnh phúc hay bất hạnh ? Đến lúc này Khanh vẫn chưa trả lời được .

Cổ biếc

Chương 8

Nam chăm chú nhìn người đàn ông ngồi đối diện với mình rồi reo lên:

- A ! Mười Hết, vậy mà này giờ tôi tưởng ông nào. Bảy tám năm nay anh đi đâu, làm gì mà vừa ốm, vừa già dữ vậy ?

Mười Hết thở dài:

- Chuyện dài dòng lắm Nhưng em nhận ra anh là hay đó nghen .

Nam cười:

- Anh có thay đổi gì nhiều đâu mà nhận không ra Tại lâu quá không gặp nên hơi bất ngờ. Tôi vẫn nhớ hồi đó anh là người đầu tiên dạy tôi cưỡi ngựa, dạy tôi hút thuốc rê, và nhấm nháp rượu đế mà. Nhớ tới lần say rượu đầu tiên ấy mà vẫn còn sợ

Mười Hết chép miệng:

- Đâu phải ai cũng nhớ như mày. Nhiều đứa xưa kia là bạn sanh tử, bây giờ giàu gặp mình nó ngó lơ, thậm chí còn tìm cách tống khứ đến chỗ khác cho rảnh mắt nữa .

Mắt Nam nheo nheo sau khói thuốc :

- Anh ám chỉ Hai Quốc phải không ? Ôi ! trách làm chi ông ấy. Đến tôi là em ruột mà ông còn đối xử chẳng ra gì nữa là bạn bè .

Mười Hết mím môi:

- Nhưng nghĩ lại tao tức lắm. Hừ ! ngày xưa nếu không có thằng Mười này, Hai Quốc làm sao được như hôm nay .

Đầy ly cafe chủ quán vừa mới manh ra về phía Mười Hết, Nam hát hăm:

- Anh đã làm gì cho gia đình tôi mà bây giờ kể dữ vậy ?

Mười Hết cười nhạt:

- Làm gì à ? Hừ ! Tao đã xả thân, đã hết mình với Hai Quốc để thành lập trại bò rộng tám mẫu ở chân núi rồng rã ba năm trời. Đến khi đâu đã vào đó, thằng anh mày liền hắt cẳng tao bằng một đòn thật độc .

Nam nhú mày:

- Đòn nào ? Sao tôi chẳng biết gì hết vậy ?

Mười Hết bật cười:

- Lúc đó mày mới mười mấy tuổi. Đi chơi còn chưa nên thân, làm sao biết chuyện người lớn .

- Nhưng cụ thể thế nào, anh nói thử coi .

Chộp gói thuốc hút con mèo trên bàn, Mười Hết đốt một điếu, rít một hơi dài và nói:

- Tám mẫu đất ở chân núi trước kia là của một tay giàu có ở Phan Rang. Hắn làm ăn thua lỗ nên bán với giá rẻ mạt, nhưng gia đình mày lúc đó không đủ tiền để mua. Tao đã bán nhà để góp vốn với Hai Quốc. Nó hứa sẽ ăn chia sòng phẳng ...

Nam cướp lời:

- Thì có thời gian cả năm anh tôi giao khu trại ở ngoài cho anh. Lúc ấy với ai Hai Quốc cũng... ca anh hết mình, đến nỗi trong mắt mọi người tôi như thằng cô tích sự .

Mười Hết nhếch mép:

- Năm đó mày ra Phan Rang học, biết đêch gì chuyện hay ho của Hai Quốc. Chính vì chuyện này mà nó tổng tao vào tù đấy .

Nam trợn mắt:

- Chuyện gì mà nghiêm trọng giữ vậy ?

Mười Hết cười thật gian xảo. Hắn cố kéo dài sự nôn nóng của Nam bằng cách im lặng rít thuốc. Đến khi thấy Nam nhẫn nại, hắn mới hỏi:

- Mày biết con mẹ Tú Vân vợ góa của lão chủ Vạn không ?

- Biết, mẹ ta thì liên quan gì tới Hai Quốc ?

- Hơi ngã người ra sau, Mười Hết cười nửa miệng:

- Tụi nó sống già nhân già non vợ chồng với nhau từ lúc lão Vạn còn sống đấy !

Nam giật mình:

- Láo hoai... cha .

Mắt Mười Hết long lên:

- Khi mua xong tám hec-ta đất, Hai Quốc thấy nếu trang trại của chủ Vạn mà rơi vào tay mình luôn thì hướng phát triển khu chân núi sẽ nhân lên gấp ba gấp bốn. Là một người nhiều tham vọng, Quốc định bán ngôi nhà lớn ngoài quốc lộ để mua đất của lão Vạn. Cô Ba Tuyết, mẹ mày phản đối, chính vì vậy Hai Quốc rất bức bối. Nếu lúc đó lão Vạn đồng ý bán đất thì giang sơn của nhà mày đâu phải chia đôi như bây giờ .

Nam nóng nảy:

- Sau đó thì sao ?

Mười Hết lơ lửng:

- Thuyết phục lão chồng già không xong, Hai Quốc quay qua dụ dỗ con vợ trẻ. Phải nói nếu không có vết sẹo trên mặt thì thằng anh mày là một gã đẹp trai, tướng tá ngon lành. Nhưng dù xấu nửa mặt, Tú Vân cũng mê Hai Quốc như điên. Mê đến mức thay vì cấm sùng lão Vạn là đủ rồi, cô ả còn làm sao mà lão trúng gió chết không biết ...

Nam ngập ngừng:

- Ý anh là ...là ...

Mười Hết ngăn không cho Nam nói tiếp:

- Hoàn toàn không có ý tao trong này. Tao chỉ kể lại thôi. Sau khi lão Vạn chết, Tú Vân lên làm bà, cô ả đâu có ngốc mà bán đất cho Hai Quốc. Anh mày phải năn nỉ để thuê một con đường đi. Tao là thằng mục kích từ đầu việc vụng trộm của nó. Chỗ bạn bè tao khuyên hoài, Hai Quốc ghét nên sau khi lão Vạn lặn đùng ra chết bất đắc kỳ tử, nó đã vu cho tao tội trộm bò. Tao bị nhốt hết mấy năm, lang bạt khắp nơi và bây giờ mới quay đầu về. Cứ tưởng nó và Tú Vân đã lấy nhau rồi chứ. Ai ngờ đứa nào cũng tính

toán quá nên chẳng đi tới đâu .

Nam nhíu mày:

- Họ tính toán cái gì ? Tôi thật không hiểu

Mười Hết xoa cằm:

- Khi chủ Vạn chết, Tú Vân tin chắc Hai Quốc sẽ cưới mình, còn anh mày thì nghĩ sẽ dụ được cô ả bán đất . Nhưng thật ra cả hai đều ôm mộng mở rộng... lãnh địa nên đâu ai nhường ai. Tú Vân muốn làm bà chủ lớn, vợ của vua bờ vùng này, nhưng Hai Quốc đâu ham gái như lão Vạn. Nó ngu dại gì rước về nhà một con bộ ngựa cái sẵn sàng giết chồng sau khi đã đoạt được mục đích. Thế là bên đào kép cứ diễn trò với nhau suốt bảy tám năm nay .

Liếm môi thật đều, Mười Hết nói:

- Như Hai Quốc cũng sướng, có chỗ... mần ăn không tốn tiền, lại không sợ sida... Hôm rồi tao có gặp Tú Vân. Nghe đâu dạo này anh mày đang cô ả rồi. Hai Quốc đang bao một em dân Sài Gòn .

Nam sừng sốt:

- Sao anh biết ?

- Chậc ! Thì Tú Vân thân với tao. Bị bỏ rơi, bà nào chẳng tức, khổ nỗi không danh tránh ngôn thuận để đi đánh ghen thôi .

Chép miệng, Mười Hết nói tiếp:

- Con bé ấy vừa trẻ vừa đẹp lại dân thành phố, Tú Vân làm sao bì được .

- Anh biết mặt nó à ?

- Ờ ! Tình cờ tao gặp Hai Quốc với nó một lần. Hình như con nhỏ tên Khanh thì phải .

- Hả ?

- Điều thuốc trên tay vụt rơi xuống đất, anh hấp tấp hỏi:

- Cái gì Khanh ?

- Ai mà biết ! nhưng tao biết chỗ con nhỏ ở .

Nam gằn giọng:

- Ở đâu ?

Mười Hết đốt điều thuốc thứ hai:

- Ở nhà bà giáo Điệp. Con nhỏ gọi bà giáo là cô. Hai Quốc mê đến đôi tặng không con nhỏ chiếc citi để chạy vòng vòng trong thị trấn chơi .

Nam Bồng nghĩ tới Hoài Khanh, nhưng anh vẫn thản nhiên khen Mười Hết:

- Anh tài thật, mới về mà nắm nhiều thông tin quá .

Mắt lim dim sau khói thuốc, Mười Hết ra vẻ bí mật:

- Tao còn biết nhiều chuyện động trời về cô Ba Tuyết ...

- Mẹ tôi có gì đâu đáng nói ?

Mười Hết cười khan:

- Vậy là mày lắm to. Tại sao Hai Quốc coi thường mày và cô Ba, chỉ có tao rảnh thôi .

Mặt Nam đanh lại:

- Tôi không muốn ai nói động tới mẹ mình .

Mười Hết cười gượng:

- Vậy thì thôi, tao xin lỗi .

Nam bực bội bung ly cafe lên. Giọng Mười Hết vẫn sỏi sỏi:

- Mày thi ra trường rồi phải không ? Có định làm việc gì chưa ?

Nam buột miệng:

- Tôi tính về đây

Mười Hết vỗ đùi:

- Ý mày hay đó ! đất rộng mênh mông, một mình Hai Quốc quản gì nổi.

Nhưng không về là mất phần đấy nhóc. Anh mày là thằng tham lam, tính toán, chưa chắc nó chia phần cho mày .

Nam nóng mặt:

- Giỡn chơi hoài ...

Nam gườm gườm nói tiếp:

- Coi bộ anh nhiều chuyện quá đó .

Mười Hết nhún vai đứng dậy:

- Rồi mày sẽ tìm đến tao để năn nỉ tao nhiều chuyện cho mày nghe .

Nam hậm hực nhìn theo Mười Hết. Nếu Nam nhớ không lầm thì hắn là một tên nát rượu, nghiện ngập và hám gái. Hắn từng là bạn thân của Hai Quốc, từng vào nhà Nam như nhà của hắn. Không hiểu sao sau khi Nam ra Phan Rang thì hắn cũng biến khỏi khu trại của Quốc. Chắc chắn hắn đi phải có nguyên do. Nhưng những lời hắn vừa nói có đáng tin không nhỉ ?

Nam rời quán cafe và phóng chiếc cup 80 về nhà. Anh thấy chìa khoá xe lên bàn rồi quyền hành gọi to:

Tý nhỏ hớt hải chạy vào:

- Cậu Ba gọi con:

Nam hất hàm:

- Dẫn tao đến nhà cô Điệp

Tý nhỏ lấm lét:

- Con không biết nhà cô .

Nam nhếch môi:

- Cậu Hai bảo nếu tao muốn tới đó thì kêu mày dẫn, sao mày lại nói không biết nhỉ ? Chắc hết muốn chặn bò ở đây rồi phải không ?

Tý nhỏ gãi đầu:

- Con đưa cậu đi rồi ai làm phần việc của con ?

Nam cười cười:

- Mày khéo lo, trong trại còn thiếu gì người .

- Cậu nói vậy chứ đâu còn ai. Hôm rày trại chân núi bị mất bò hoài, cậu Hai điều thêm vô trông bảy tám người.

Nam bật đứng dậy:

- Chậc ! mày đưa tao đó rồi về ngay. Được không ?

Tý Nhỏ riu riu gật đầu. Vậy là thông tin của Mười Hết đúng chín mươi phần trăm. Kẻ ăn người ở đều biết việc Hai Quốc làm. Chỉ có mình với

mẹ là không. Thật là tức chết... Ông bớt tiền của mình xuống để đem bao gái rồi bảo rằng đang cần vốn để phát triển bò. Hừ ! đồ đạo giả. Phen này mình sẽ cho ông biết tay .

Ngồi sau lưng Tý Nhỏ, Nam nóng hơ. Anh không hiểu nếu gặp Hoài Khanh anh sẽ ra sao, sẽ nói gì khi suốt thời gian qua anh vẫn nghĩ tới cô. Nam trở lại với Lan Chi cũng vì muốn biết tin tức của Khanh. Anh phải chịu đựng sự nhàm chán khi ở bên cô em cùng cha khác mẹ của Khanh, và những lúc ấy anh nhớ cô biết bao. Nam cố nén tiếng thở dài. Ôi ! Hoài Khanh, anh không thể mất em ...

Dừng xe trước một căn nhà xung quanh có rào cao cổng kín, Tý Nhỏ nói:

- Đây là nhà cô giáo Điệp, con về à !

Nam cộc lốc:

- Ừ ! về đi !

Nhìn qua hàng rào, Nam nhói ngực khi thấy Hoài Khanh. Cô đang ngồi xích đu với một bầy con nít xúm xung quanh .

Anh thản thốt gọi:

- Khanh ...

Cô ngược lên nhìn dáo dạt và thoáng sửng sờ khi thấy Nam .

Bỗng dưng Nam chưa xót đến nỗi nê khi nghĩ Khanh đã hòa theo Quốc lừa dối anh .

Giọng Khanh vang lên nghe thân quen đến mức làm anh đau đốn:

- Sao anh biết em ở đây ?

Nam nhếch môi:

- Anh tìm,tìm mãi cũng phải ra em thôi. Em làm gì nơi này nhi ?

- Em phụ trông trẻ với cô Điệp

- Chỉ vậy thôi sao ?

Hoài Khanh bối rối vì cái nhìn đầy trách móc của Nam. Cô hiểu anh đã biết mối quan hệ giữa cô và Quốc nên mới hỏi thế. Khanh chưa kịp nói gì thêm thì Nam lại lên tiếng:

- Em bây giờ đang rất thân với Hai Quốc phải không ?

Khanh chớp mắt:

- Sao anh lại hỏi vậy ?

Nam nhếch môi:

- Một người quen nói với anh về một cô gái tên Khanh đang được Hai Quốc bảo bọc. Anh cố tin đó không phải là em, vì em rất ghét Hai Quốc. Nào ngờ sự thật làm anh choáng váng .

Khanh ngập ngừng nói dối:

- Em với anh Quốc chỉ là bạn, như em với anh trước đây. Em không nhận sự bảo bọc của ai hết .

Mắt Nam long lanh lên cơn thịnh nộ :

- Vậy sao anh đem citi tới cho em chạy rong khắp thị trấn này ?

Không ngờ Nam hỏi thế, cô ấp úng:

- Đó là vấn đề khác

Nam gằn giọng:

- Vấn đề gì chứ ?

Hoài Khanh lắc đầu:

- Em không nói đâu .

Nam im lặng. Lâu lắm anh mới thở dài:

- Anh vẫn chưa quên được em dù suốt mấy tháng nay anh đã cố quên .

Khanh nói nhanh:

- Tại anh nghĩ vậy thôi, chớ em chả có gì để anh phải nhớ tới. Dạo này Lan Chi thế nào ? rồi Di Ninh nữa ? Nghe nói anh vẫn thường tới lui nhà họ mà .

Nam phân trần:

- Anh tới đó vì muốn biết tin em. À ! Bác trai đã bắt đầu gởi tiền về lại, di Ninh cũng bớt nợ nần rồi, em về Sài Gòn đi Khanh .

Khanh cười nhạt:

- Ngôi nhà ấy còn chỗ cho em sao ?

- Nhưng chả lẽ em sống như vậy hoài ?

Khanh nói:

- Thị trấn này rất bình yên. Em thấy an tâm khi ở đây .

Nam ngạc nhiên:

- Em không buồn vì sự đơn điệu nghèo nàn của nó sao ?

Khẽ lắc đầu, Khanh lơ lửng:

- Nghèo nàn hay không là ở tâm hồn. ở đây em thấy mình giàu có hơn về cảm xúc .

Nam cười cười :

Hoài Khanh hôm nay khác hẳn Hoài Khanh ở Sài Gòn. Anh nghĩ không ra điều gì đã làm em thay đổi đến thế.

Hoài Khanh so vai:

- Có gì đâu. Môi trường thay đổi, con người phải thay đổi theo. Ở đây em có ai để quây chứ .

Nam nheo nheo mắt:

- Còn anh Quốc thì sao ? Em quen được quái vật trong trường hợp nào vậy ?

Hoài Khanh ngập ngừng:

- Anh ấy thường tới chơi với bọn trẻ vì quen với cô Diệp rồi quen luôn em. Thì ra Hai Quốc không đáng sợ đáng ghét như em nghĩ

Nam nghi ngờ:

- Hai Quốc mà quan tâm tới trẻ con à ? Thật đáng ngạc nhiên. Hay anh ấy quan tâm tới em nên mới bày trò với trẻ .

- Không phải đâu ! Anh Quốc có đỡ đầu cho một con bé. Anh tới là để thăm nó đó .

- Thật vậy sao ? con bé nào vậy kìa ?

Khanh nói:

- Nó tên Cẩm Tiên. Mẹ anh cũng từng đến thăm nó rồi .

Nam sờ cằm:

- Sao anh không nghe nói nhỉ ?

Hoài Khanh giải thích:

- Tính Quốc kín đáo, anh không muốn ai biết chuyện này, ngay cả với bác gái ở nhà .

- Thế em có biết ba mẹ nó không ?

Khanh trả lời:

Em có gặp ba con bé 1 lần . Ông ta tên Mười Hết

Nam vọt miệng:

Còn mẹ nó ?

Em không biết

Nam thò ra với muôn ngàn thắc mắc . Tại sao Quốc lại nuôi con của mười Hết . Có phải anh ân hận việc đã làm hấn vô tù không ?

Giọng Khanh vang lên:

- Anh Quốc đưa chiếc citi để mỗi ngày em đưa Cẩm Tiên đi học. Ắ sợ Mười Hết bắt lại con bé, chớ không phải để em đi chơi như anh nghĩ đâu .

Nam càng hoang mang hơn vì những lời Khanh nói. Anh có cảm giác Mười Hết cố ý nói tới nơi này để anh tìm đến. Nhưng tại sao lúc này hấn không nhấc gí tới con gái mình trong khi luôn mồm nói xấu Quốc.

Nam hỏi:

- Em có biết vì sao Hai Quốc không cho Mười Hết bắt lại con bé không ?

Khanh nói:

- Anh ấy bảo nó không xứng đáng làm bố nó. Bản thân lại mới ra tù

Nam tỏ vẻ khó chịu:

- Hừ ! Lúc nào cũng phán xét người khác bằng suy nghĩ khách quan của mình. Trước đây anh luôn bảo thủ cho rằng em là người xấu. Xấu đến mức nhận của anh hai triệu rồi bỏ rơi anh. Lẽ nào em đã quên chuyện ấy.

Hoài Khanh trầm giọng:

- Em không quên. Nhưng đó là sự hiểu lầm, anh Quốc đã xin lỗi, em cũng tin là anh không cố ý. Đôi lúc nhớ lại chuyện đó em vẫn giận Quốc khủng khiếp, rồi lại thấy khó xử khi nghĩ tới anh .

Nam liếm môi:

- Tại sao lại khó xử ?

Hoài Khanh trả lời yếu ớt:

- Em không biết nữa

Nam nghe nhói trong tim. Cách trả lời của cô có nghĩa rằng " Em biết rất rõ ..."

Anh đau đớn thốt lên:

- Em yêu anh ấy phải không ?

Hoài Khanh van lơn:

- Mình nói chuyện khác nghe !

Nam cay đắng:

- Chuyện gì bây giờ, em chỉ anh đi ?

Khanh chớp mắt:

- Anh định chừng nào trở lại Sài Gòn ?
- Chưa biết ! Anh muốn phụ Hai Quốc chấn chỉnh lại những trang trại ở đây .

Khanh nheo nheo mắt:

- Nghĩa là anh định làm một ông vua bò thứ hai ?

Nam hơi thách thức:

- Sao lại không, khi anh có ăn học, có mục đích ?
- Thế anh có biết đỡ đê cho bò không ?

Phá ra cười, Nam nói:

- Chưa biết rồi sẽ biết. Đỡ đê cho bò thì khó khăn gì. cái khó là cách quản lý, cách phát triển bò kia. Nhưng với anh chẳng có cái nào khó hết .

Khanh hất tóc qua một bên:

- Thế anh có lãnh địa chưa mà đòi làm vua bò ?

Nam khoát tay:

- Những phần đất Hai Quốc đang quản lý là của anh. Anh sẽ lấy lại nay mai.

Khanh kêu lên:

- Vậy anh Quốc sẽ chăn bò ở đâu ?

Nam cười khẩy:

- Em khéo lo. Anh còn đất của... vợ

Khanh thần thốt:

- Vợ nào ?

Hơi ngã đầu ra sau Nam cao giọng:

- Bà Tú Vân ! Em có nghe cái tên này lần nào chưa ?

Khanh hơi mất bình tĩnh:

- Có ! Nhưng... nhưng... bà ấy đâu phải là... là... vợ ...

Nam cố ý nhấn mạnh:

- Chuyện đó sẽ thành hiện thực khi anh Quốc cảm thấy cần. Tại em không biết đó thôi. Hai người già nhân ngãi non vợ chồng từ khi lão chồng của Bà Tú Vân còn sống. Lúc ấy anh mới mười mấy tuổi đời, nhưng cũng để ý biết... Có điều anh không dám nói vì sợ ăn đòn. Bây giờ lớn rồi, anh không ngán ảnh nữa . Đòi lại trại ngoài quốc lộ, Hai Quốc không còn đường ra, đương nhiên phải lấy bà Tú Vân thôi. Hai người cặp nhau lâu quá rồi còn gì ?

Hoài Khanh nuốt nghẹn xuống:

- Anh nói thật không ?

Nam tự đắc:

- Sao lại không ? Hai Quốc đáng sợ lắm ! Rất may em chỉ coi ảnh như bạn... Nhưng Quốc cũng từng tổng bạn mình vào tù rồi đó .

Khanh gượng gạo:

- Tại sao Quốc phải làm vậy ?

Hạ giọng xuống Nam nói:

- Ngày xưa Mười Hết là bạn thân của Quốc. Anh ta ra vào ăn ở nhà anh như nhà của mình, nhưng chỉ vì Mười Hết khuyên Quốc không nên sa đà vào bà Tú Vân mà anh ta phải vào tù vì bị vu khống ăn cắp bò. Hai Quốc không muốn ai xía vào của anh hết.

Khanh lắc đầu:

- Em không tin Quốc là người như vậy ?

Nam nhún vai:

- Anh cũng mong em đừng tin, nhưng để ý mà xem trong im lặng.

Khanh khó chịu:

- Lúc nào anh cũng nói tới Hai Quốc bằng cái giọng đó. Nhưng em lại thấy anh rất khác

- Cứ cho là anh sai đi. Đời còn dài, rồi em sẽ có dịp kiểm chứng những việc anh Quốc đã làm mà. Riêng việc anh và Tú Vân có tình với nhau không, em cứ hỏi Mười Hết sẽ rõ.

Mặt Khanh nóng lên:

- Sao em lại phải hỏi chuyện đó chứ ?

Nam nhìn xoáy vào mắt cô :

- Vì em rất quan tâm tới anh. Đúng không ?

Khanh hất hàm:

- Chuyên đề tài được rồi đó Nam !

Im lặng quan sát cô một hồi, Nam lên tiếng:

- Lâu quá rồi mình chưa đi uống cafe chung. Ở đây có một quán, nhắc khá lắm. Anh mời em nha !

Khanh từ chối:

- Bữa nay em không muốn đi đâu hết. Để hôm khác vậy !

Nam thở dài:

- Anh biết mình mất cơ hội rồi. Ở đất này phải là vua bò mới có những cái mình muốn .

Hoài Khanh bĩu môi:

- Anh nói nghe dễ ghét quá !

Nam bỗng hạ giọng:

- Trở lại Sài Gòn đi Khanh ?

- Anh đừng nhắc tới Sài Gòn được không ?

- Ở đây em đâu có tương lai .

Khanh nói:

- Nhưng em được cái mình muốn .

Nam soi mói:

- Đó là cái gì vậy ? Tình yêu à ?

Khanh nhăn mặt:

- Em không thích anh hỏi kiểu sộc vào đời người khác như thế đâu .

Nam im lặng. Anh chịu không nổi khi nghĩ trái tim Khanh đánh hướng về Quốc. Dường như số phận luôn dành cho Quốc sự đạt thành trong công việc. Lẽ nào trong tình yêu cũng vậy ?

Anh không tin điều này được. Từ nhỏ tới giờ anh chịu phần thua kém Quốc nhiều hơn. Anh không thể mất Hoài Khanh được. Muốn thế chỉ còn cách dồn Quốc vào bước đường phải đến với Tú Vân thôi. Hai Quốc là con người của công việc lại đầy tham vọng, chắc chắn anh không khi nào chịu nổi việc đất đai bị thu hẹp, khu chân núi không tìm được lối ra. Đến với Tú Vân, Quốc sẽ có cơ hội phát triển như ý muốn, còn Nam sẽ có Hoài Khanh.

Phấn chấn với những điều vừa nghĩ, Nam nhỏ nhẹ... vuốt Khanh:

- Anh xin lỗi, nếu em... ghét nghe câu hỏi đó. Tại anh lo nên mới nói như thế, còn em thích ở đây, anh hứa sẽ tạo mọi điều kiện để cuộc sống em tốt cả thua gì lúc ở Sài Gòn. Anh sẽ làm được điều đó. Tin anh đi !

Hoài Khanh nhìn Nam:

- Đã là bạn, nhưng anh chưa bao giờ hiểu em hết. Cái em cần là tâm hồn. Không hợp nhau thì không đi tới đâu đâu. Anh đừng quan tâm tới em quá, điều này khiến em khó chịu hơn là thích thú .

Nam khổ sở:

- Vậy anh phải làm sao cho vừa lòng em ?

Khanh nhỏ nhẹ :

- Cứ đối xử với em như với Lan Chi hay với Bạch Yến là tốt rồi.

Nam lắc đầu:

- Không thể được ! Giữa chúng ta đã từng có biết bao nhiêu kỷ niệm, em quên rồi à ?

Hoài Khanh giận dữ:

- Anh lại thấy ghét nữa rồi !

Giọng Nam xìu xuống:

- Anh xin lỗi. Em khó quá !

Hoài Khanh chột náo nao lòng. Cô tội nghiệp Nam đến mức khổ sở. Thì ra lâu nay anh vẫn nhớ vẫn nghĩ đến cô. Chính điều này làm Khanh ray rứt. Cô và Quốc yêu nhau sẽ làm tổn thương đến tình cảm của Nam. Anh em họ đã bất hoà càng bất hoà hơn nữa. Giữa ba người là một bi kịch không lối thoát. Trước đây cô và Quốc đều chủ quan rằng Nam đã quên và đã có người con gái khác. Nhưng qua cách nói chuyện này giờ Khanh hiểu Nam không bỏ ý định đeo đuổi cô. Anh nói xấu Quốc, nói về chuyện bà Tú Vân là nhằm dò xem quan hệ giữa cô và Quốc thế nào. Nên cho Nam biết sự thật không nhỉ ?

Mình Khanh đâu thể quyết định được chuyện này. Cần chờ quyết định của Quốc. Nhưng cô sẽ nói sao với anh đây ? Chẳng lẽ nói Nam vẫn còn tha thiết yêu mình ?

Dịu dàng nhìn anh, Khanh nói khéo:

- Sắp tới giờ em cho bọn trẻ ăn cơm rồi, anh về đi

Nam hỏi:

- Chừng nào chúng ta đi uống cafe được ?

Khanh cong môi:

- Em ghét cách hỏi bắt buộc phải trả lời lắm. Mọi cái tính toán trước đều miễn cưỡng. Nếu gặp dịp thì mình lại ngồi nghe nhạc với nhau. Em nghĩ thật dễ chịu khi không phải mắc nợ một lời hẹn .

- Em vẫn... yêu quái như xưa. Anh xin thua, nhưng không có nghĩa là bỏ cuộc đâu. Một ngày nào đó anh sẽ

Khanh ngắt lời bằng giọng phụng phịu:

- Thôi về đi và đừng dọa... ngày nào đó với em, nếu không sẽ không có ngày nào hết.

Nam nuối tiếc đứng dậy. Anh nhất định phải có một ngày nào đó cho tình yêu của mình .

o0o

Quốc đảo mắt nhìn toàn bộ quán cafe rồi nói bằng giọng trầm ngâm:

- Hình như đây là lần đầu tiên anh em mình vào quán uống cafe đường hoàng như hai gã đàn ông .

Nam cười cười:

- Tại từ trước tới giờ anh luôn nghĩ tôi là con nít, không xứng đáng ngồi chung bàn với bậc lão làng như anh ?

Quốc nhíu mày:

- Sao mày lại nói vậy ? Tại mình chưa có dịp thôi.

Nam nhếch môi:

- Mình là người tạo ra cơ hội. Đã không thử thì sẽ không có dịp nào hết. Bao nhiêu lần anh đi Sài Gòn, nhưng chưa lần nào anh rủ tôi đi chơi với anh.

- Tao muốn mày lo học. Bây giờ ra trường rồi muốn chơi cái gì, thì tao dắt đi

Nam châm thuốc hút:

- Nói thì nói thế thôi chứ tôi đâu thích được dắt đi như một thằng ngố. Lẽ nào khi ăn chơi tôi cũng không thoát khỏi cái bóng của anh ?

Quốc mệt mỏi ngã lưng ra chiếc ghế vải. Anh vừa từ Buôn Ma Thuột về thì Nam tới mời anh đi uống cafe. Lẽ ra anh từ chối nhưng nghĩ lại, anh đã đồng ý

Dường như Nam có chuyện muốn nói chứ không phải chỉ là một buổi cafe bình thường. Nam về đây đã nửa tháng. Anh cũng đi nửa tháng. Thời gian đó có xảy ra việc gì không nhỉ ?

Lừ mắt nhìn Nam, anh bảo:

- Sao lúc nào mày cũng cay cú với tao hết vậy ? Muốn gì cứ nói đi

Nam thản nhiên:

- Uống cafe đã, vội vánh làm chi chứ !

Thong thả khuấy ly cafe lên, Nam buông một câu:

- Cách đây vài hôm, tôi có gặp Mười Hết. Anh có nhớ ổng không ?

Quốc im lặng. Rồi anh chậm rãi nói:

- Tao làm sao quên cái thằng đã dụ mày uống rượu sau đến mức vỗ vào mặt tao một cái ly để tao mang theo suốt đời như vậy.

Nam hơi ngượng:

- Anh cứ nhắc mãi cái lỗi của người khác. Chuyện đó cũ quá rồi và tôi cũng đã ăn năn lắm rồi.

- Nhưng với tao nó vẫn mới, vì ngày nào tao cũng soi gương và nhìn mặt mình hết .

- Chính vì cái thẹn ấy mà anh luôn khe khắt với tôi đúng không ?

Quốc lạnh lùng:

- Mà nghĩ sao tùy ý. Riêng cái tâm của tao thế nào, chỉ tao biết thôi.

Nam lầm lì nhìn Quốc:

- Về bề trên gia ân của anh luôn làm nặng hơn cái mặc cảm tội lỗi của tôi. Nó khiến tôi không ngẩng mặt lên để ngang bằng anh. Suốt thời gian niên thiếu tôi đã chịu nhiều thiệt thòi vì anh lấn lướt, nhưng bây giờ thì không. Tôi đã tốt nghiệp đại học theo ý anh muốn. Tôi đủ tư cách làm chủ những gì thuộc về mình rồi chứ ?

Lặng lẽ đốt thuốc, Quốc nói:

- Mời tao đi uống cafe là vì vấn đề này à ?

Nam nhẹ lắc đầu:

- Không ! vì chuyện khác kia. Tại anh khơi lại trong tôi cái lỗi lầm cũ kỹ ấy, tôi mới nghĩ xa xôi một tí về tương lai của mình.

Quốc hất hàm:

- Nói đại cái chuyện khác ấy đi

Mặt Nam bỗng tươi rói:

- À ! Tôi đã gặp lại Hoài Khanh. Thật là bất ngờ khi cô bé cũng quen anh và hai người đã hết hiểu lầm nhau . Điều này làm tôi nhẹ nhõm. Gặp tôi Khanh mừng đến khóc luôn. Thì ra cô bé vẫn còn yêu tôi tha thiết .

Quốc rít thuốc thật mạnh và nghe cổ mình đắng nghét. Vẫn biết sớm muộn gì cũng phải đương đầu với việc này nhưng anh không ngờ nó diễn ra trong khung cảnh này, và người chủ động lại là Nam.

Giọng Nam vẫn hào hứng vang lên:

- Tôi dự định chủ nhật sau sẽ mời Khanh về ra mắt mẹ.

Đến nước này Quốc không dừng được nữa. Anh vội hỏi ?

Khanh đồng ý rồi à ?

Nam thản nhiên:

- Ồ ! cô bé muốn gặp cả anh. Nếu nghĩ tới thằng em này, anh nên về cho vui .

Nhìn chằm chằm vào mắt Nam như muốn đo coi mức độ hư thật cỡ nào.

Quốc lơ lửng:

- Để xem. Nếu rảnh tao sẽ có mặt.

Hai anh em bỗng yên lặng với suy nghĩ riêng trong đầu. Quốc không tin những lời Nam vừa nói, nhưng anh thấy thật khó xử khi nó cố tình vừa tung vừa hứng một mình như vậy.

Nam bỗng hỏi:

- Anh nhận xét thế nào về Khanh ?

Quốc buột miệng:

- Rất dễ thương

Nam có vẻ đặc ý:

- Đã khỏi gã chết vì đôi mắt ấy rồi đó.

Bưng ly cafe lên, Quốc trầm giọng:

- Ăn thua gì. Quan trọng là Hoài Khanh chết vì đôi mắt ai kia.

Nam nhếch môi khinh khỉnh. Quốc phà khỏi thuốc mịt mù. Anh nghĩ anh ít nói về Khanh càng tốt. Nhưng nhìn vẻ đặc thủng trên mặt Nam, lòng anh ray rứt quá. Nam luôn đố kỵ với anh, chuyện tình cảm này với nó đúng là sự đả kích nặng nề. Nó đã hiểu quan hệ giữa anh và Khanh hơn mức bình thường nên mới dựng lên vở kịch sẽ mời cô bé về nhà ra mắt mẹ. Nó muốn đẩy anh ra rìa một cách tự nhiên. Nam không còn là thằng bé con nữa. Nó đã đủ lớn để đối chọi lại anh. Điều đó đáng mừng hay đáng lo nhỉ ?

- Anh đang nghĩ gì vậy ?

Giọng Nam vang lên làm Quốc không tập trung được nữa. Anh lấp lửng:

- À ! Tao đang tính toán chuyện trang trại.

Nam dò dẫm:

- Có khó khăn à ?

- Không !

Nam xoa cằm:

- Tôi định ở lại chớ không đi Sài Gòn nữa. Công việc ở đây bẽ bộn quá, tôi sẽ phụ quản lý trang trại ngoài lộ cho anh đỡ vất vả.

Quốc thần nhiên:

- Tốt thôi ! Bao giờ mày bắt đầu ?

Nam vờn vai:

- Càng sớm càng tốt. Ở không chán lắm !

Quốc gật gù :

Ngày mai mày theo phụ Tý Nhỏ đếm bò.

Nhướng mắt lên, Nam hỏi:

- Cái gì ! Đếm bò à ? Anh không đùa chứ ! Tôi mà phải đếm bò hả ?

Giọng Quốc lạnh tanh:

- Mày là gì mà không muốn làm việc đó ? Quản lý số bò trên giấy tờ là chết. Muốn làm chủ phải biết hết mọi việc công nhận làm, nếu không họ sẽ qua mặt mình. Rồi mày còn phải học đỡ đẻ, chữa bệnh cho bò, bán phân bò nữa.

Nam bữu môi:

- Có ăn học cần gì phải biết ba cái việc tay chân đó. Tôi sẽ quản lý công nhân theo cách riêng của mình.

Quốc cương quyết:

- Tao không cần biết cách làm việc của mày trong tương lai. Ngày mai cứ theo thằng Tý Nhỏ vào trại chăn nuôi đếm bò.

Nam nhún mạnh:

- Tôi muốn làm việc ngay trại thuộc sở hữu của mình.

Quốc nghiêng giọng:

- Tất cả các trại là tài sản chung của gia đình, nó không thuộc về quyền sở hữu của cá nhân nào hết.

Nam gạt ngang:

- Hồi trước khác bây giờ khác. Tôi đã lớn, tôi muốn có cái riêng.

Quốc làm li phán:

- Cứ làm việc cho tốt trước đã

Nam vuốt mặt, giọng ấp úng:

- Tới chừng nào anh sẽ giao trại cho tôi ?

Quốc cười khẩy:

- Việc đó tùy thuộc ở mày. Tao không thể giao công sức bao nhiêu năm cực nhọc của mình vào tay một thằng nhóc con nhưng tham lam, háo thắng.

Nam làm thinh còn Quốc lại thấy mệt mỏi. Anh biết khi Nam mở lời xin phụ việc với anh là nó có mục đích. Phụ việc chỉ là cái cớ để nó đi vòng quanh cái cốt lõi nó muốn từ lâu nay

Nam hần học nói:

- Tôi thù cái tiếng nhóc con anh gán cho tôi. Rồi anh sẽ thấy ai tài hơn ai. Tôi không thua anh đâu, ngay trong tình yêu cũng thế. Hừ ! Anh đừng hòng đem cái từng trải, cái giàu có, cái thế lực của mình ra để mê hoặc Hoài Khanh .

Quốc cong tay lại thành quả đấm rồi anh lại đuổi ra, giọng đầy uy quyền:

- Tao nhắc lại, ngày mai mày theo Tý Nhỏ vào trại chân núi đếm bò.

Rồi không đợi Nam nói lời nào, anh cho tay vào túi quần thông thả bước ra cửa.

Nửa tháng rồi không gặp Hoài Khanh, anh nhớ cô cuồng điên. Lòng anh bị dằng xé bởi khao khát đến thăm cô, trong khi lí trí lại bảo dừng. Quốc không muốn anh em anh trở mặt thành địch trước mặt Khanh. Điều ấy sẽ làm cả hai đau khổ. Nhưng nếu không có cô, không được nghe cô ríu rít bên tai, anh thấy cuộc đời thật vô nghĩa.

Trước đây cuộc sống vóc anh đồng nghĩa với công việc. Anh lao vào bò, vào trại, vào những cánh đồng và xem đó là niềm đam mê duy nhất của mình, một niềm đam mê khô khan nhưng không kém phần dữ dội.

Bây giờ đã biết yêu, anh chợt hiểu tình yêu mới là nỗi đam mê khốc liệt nhất. Anh không lý giải được sao phải yêu người này mà không yêu người khác. Sao anh em anh lại cùng yêu một cô gái khi xung quanh có biết bao cô gái xinh đẹp hơn, điều kiện thuận tiện hơn Khanh gấp nhiều lần.

Đi vòng vòng rồi cũng hết cái thị trấn nhỏ xíu. Quốc không biết mình dừng chân trước nhà bà Điệp từ hồi nào . Anh đi quay đi thì nghe tiếng

Cầm Tiên gọi:

- A ! Cậu hai !

Nhìn nụ cười rạng rỡ trên gương mặt con bé, anh không đành bỏ đi, rồi còn Khanh nữa, cô cũng đang cười với Quốc bằng đôi môi mà anh biết rất mềm. Ngần ngừ một chút, anh bước vào nhà.

Cầm Tiên lên tiếng trước sự im lặng của hai người:

- Mình đi chơi nha cậu Hai ?

Quốc xoa đầu con bé :

- Hôm nay cậu không rảnh.

Mặt con bé xịu xuống:

- Từ sáng tới giờ em và chị Khanh ngồi chờ cậu mà không được đi chơi.

Buồn quá !

Quốc nói:

Mai một mình sẽ đi chơi xa, vui hơn.

- Ở đâu lận:

- Sài Gòn. Tiên chịu không ?

Con bé hớn hờ gật đầu. Quốc dịu dàng:

- Vào phòng ôn bài để chị Khanh nói chuyện.

Đợi Cầm Tiên khuất sau cửa, Khanh mới giận dỗi lên tiếng:

- Hình như vừa rồi anh không định vào đây ?

Quốc lơ lửng:

- Anh không biết em có chờ anh không ?

Khanh chớp mắt:

- Sao anh nghĩ kỳ vậy ? Phải tại Nam không ?

- Em biết rồi còn hỏi làm gì nữa ?

Khanh thở dài:

Nam đến đây mấy lần và đó không phải lỗi tại em.

Quốc ray rứt:

- Vấn đề đâu phải chỗ lỗi ở ai, vì yêu không có lỗi. Điền anh bận tâm là chúng ta sẽ đối xử như thế nào, giải quyết ra sao cho êm đẹp cả ba. Anh biết Nam còn yêu em lắm. Có thể nó yêu em hơn cả anh .

Hoài Khanh tròn mắt nhìn Quốc, sao anh lại nói thế chứ ? Tự ái làm cô khó chịu, ghen tuông làm cô trở nên chua ngoa. Cô dài giọng:

- Em hiểu. Vì ngoài em ra anh còn dành hơn nữa trái tim cho bà Tú Vân.

Với anh, em đâu có quan trọng bằng trang trại, bằng bò. Nếu cần anh sẵn sàng hy sinh em để mở đất đai của mình mà !

Quốc cau mày:

- Em làm sao vậy Khanh ?

Cô nhún vai:

-Có làm sao đâu.

Quốc buồn bã:

- Suốt nửa tháng ở Buôn Mê Thuộc, anh đã làm việc cực lực để mau trở về gặp em. Anh không nghĩ sẽ nghe những lời hờ dỗi đó đâu.

Khanh liếm môi:

- Em có cơ sở hẳn hoi.

- Cơ sở gì kia chứ ?

Bỏ nhẹ những ngón tay, Khanh lựa lời và ngập ngừng nói:

- Người ta đồn cậu Hai Quốc sẽ cưới bà goá Tú Vân nay mai để...để nối liền hai trại bò của mình ...

Quốc gằn giọng:

- Người ta nào nói ? Nam phải không ? Nói thật, nếu muốn anh đã làm việc này lâu rồi chứ không đợi thiên hạ đồn.

- Bà Vân từng là nhân tình của anh à ?

Nhìn gương mặt đỏ ửng và đôi mắt long lanh chực khóc của Khanh, Quốc thương chết được. Anh kéo cô vào lòng:

- Anh không phải hạng đa tình, thích lăng nhăng với phụ nữ, nhất là phụ nữ đã có chồng. Nếu yêu anh, em phải hiểu điều đó chứ !

Hoài Khanh nhào người ra khỏi tay anh:

- Đây không phải là chuyện đa tình hay lăng nhăng của đàn ông. Đây là công việc. Để đạt được mục đích vì công việc, người ta có rất nhiều cách.

Mặt Quốc tái hắc đi, anh gằn lên:

- Em cho rằng anh quan hệ với Tú Vân để cô ta nhường đường cho anh vào trại chân núi à ? Đó là cách làm tồi tệ nhất của đàn ông, là lợi dụng tình cảm của phụ nữ. Em thật quá quắt khi nghĩ về người mình yêu như vậy.

Quốc giận dữ dằn gót bỏ đi. Khanh chết sững vì thái độ đáng sợ của anh. Người ta nói giận mất khôn. Nhưng ghen còn tệ hại hơn giận, nó làm Khanh trở nên độc ác khi chém vào lòng tự trọng của Quốc một nhát quá mạnh. Cô quên bằng anh là người ngạo mạn rồi. Lẽ ra cô không nên nói thế.

Lơ ngơ như người vừa tỉnh mộng, Khanh chạy xô ra cửa và thất thanh gọi anh. Quay lại, Quốc lạnh lùng:

- Về đi anh muốn được một mình.

Khanh nghe giọng mình vỡ ra:

- Em xin lỗi.

Quốc lặng lẽ nhìn cô rồi lẳng lặng bước đi, Khanh tuyệt vọng trông theo. Anh không tha thứ cho Khanh, cô không đủ can đảm nói lời xin lỗi lần nữa vì cô cũng là người nhiều tự ái.

Cổ biếc

Chương 9

Vứt cái cào cỏ vào đồng rơm, Nam buông tiếng chửi thề rồi chui qua hàng rào đi về dãy nhà nghỉ. Vừa ngồi xuống giường hút điếu thuốc, anh đã thấy Mười Hết bước vào.

Với cái nón rộng vành trên đầu, trông hần y như dân chăn bò Texas chính hiệu. Hất hàm nhìn Nam, Mười Hết nói:

- Chà ! Chủ tớ ở chung lán trại, không phân biệt giàu nghèo. Hai Quốc đúng là giỏi đánh đòn tâm lý. Hèn chi công nhân trại chân núi này xả thân vì bỏ cho cậu Hai.

Nam cau kinh:

- Chỉ có tôi thường xuyên ở lại đây thôi, chứ... lão ấy tềch ngay sau khi bỏ về chuồng .

Mười Hết nháy mắt:

- Chú mày phải thông cảm, hần còn con bé Sài Gòn ngon lành ngoài thị trấn, làm sao ở lại ngủ với bò được.

Nam sùng sộ:

- Ông đừng...sủa bậy, Khanh không phi hạng bá vơ đâu.

Mười Hết hỏi:

- Mày cũng quen con nhỏ đó à ?

Nam bực dọc rít một hơi dài, Mười Hết phá ra cười hô hố :

- Mày mét nó hả ?

Nam nổi khùng lên:

- Mặc mớ gì đến anh ?

Đưa tay nhỏ những cọng râu... vô hình dưới cằm, Mười Hết lim dim:

- Dĩ nhiên là không mặc mớ tới tao rồi. Nhưng tao có thể giúp mày...của nó .

Nam bật giọng:

- Hồng dám đâu .

- Mày không tin tưởng chứ gì ? Hề ! Hề ! cái vùng này đàn bà từ trẻ đến sồn sồn mê tao thiếu gì. Chỉ cần tao truyền chút ngón nghề, bảo đảm con nhỏ bỏ Hai Quốc theo mày liền.

Nam khinh khỉnh:

- Ngón nghề gì ghê vậy ? Ngải yêu hả ?

Mười Hết ngịt mũi:

- Không tin hỏi làm quái gì ?

Vẫn cái kiểu tự nhiên như người nhà làm Nam ngứa mắt, Mười Hết ngồi xuống ghé chộp lấy gói thuốc. Bập một hơi, hần cao giọng:

- Sao ? Hởm rầy Hai Quốc cho bọn nhóc dạy mày những trò nào rồi ? Mẹ kiếp ! Mày mắc mưu của nó rồi . Học xong ba cái vật văng ấy mày thành

thằng chẵn mướn chớ đâu phải thành ông chủ. Nó không muốn giao trại lớn ngoài lộ nên mới kiếm có... để cho mày nản mà về Sài Gòn, xin làm cho một công ty nào đó. Hằng tháng dù nó cho mày hết tiền phân bổ nó vẫn còn lợi chán.

Nam nóng mặt:

- Đừng nói nữa. Tôi đang hận ông thấu xương đấy.

Chồm tới vỗ mạnh lên vai Nam, Mười Hết nói chắc nịch:

- Hận cũng chả giải quyết được vấn đề. Nếu mày tin tao có cách giúp mày.

- Cách gì ?

Mười Hết nhổ râu:

- Hồi mua đất ở khu chân núi. Di Tuyết đã phải bán hết nửa trang của mình để đưa tiền cho Quốc. Số nửa trang ấy trị giá rất lớn.

Nam ngạc nhiên:

- Sao tôi không biết kìa ?

- Tại mày vô tâm quá mà ! Bây giờ như vậy. Mày cứ ráo riết đòi Hai Quốc giao đất. Mặt khác phải tranh thủ bà già. Tao biết di Tuyết cũng mày hơn nó nhiều, nói mãi thế nào bà cũng nghe

Nam ngập ngừng:

- Lỡ như Hai Quốc cương quyết không chịu ?

Mười Hết cười đều giả :

- Thì bảo di Tuyết đòi mới tiền ngày xưa đã đưa cho nó. Mẹ con mày mua đất khác lập trại nuôi bò.

Nam thở dài:

- Nói nghe dễ lắm nhưng thật sự không dễ với Hai Quốc đâu.

- Mày sợ nó dữ vậy sao ? Không có gì nhục bằng làm đàn ông mà sợ một thằng đàn ông khác.

- Tôi không sợ anh, nhưng anh em trong nhà khó mở miệng nói thẳng quá !

Mười Hết cười:

- Mày coi nó là anh nhưng nó có coi mày là em không ? Tranh chấp đất đai là chuyện thường tình, miễn sao hợp lý thì thôi. Tao tin Quốc không có lý do gì giữ lại trại ngoài lộ hết. Cứ suy nghĩ cho kỹ đi, tao hứa sẽ làm quân sư cho mày.

Nam đứng dậy đi loanh quanh trong phòng rồi nói:

- Sao Hai Quốc lại nuôi con anh vậy ?

Mười Hết loé lên tia gian xảo:

- Con nào của tao đâu ? Con rơi của nó ấy chứ. Nếu con tao, sao Hai Quốc lại chăm sóc kỹ dữ vậy.

- Nhưng mẹ nó là ai ?

- Tao không biết.

- "Lão" ta góm thật. Vậy mà trong mắt Hoài Khanh, Hai Quốc là người đàn ông hoàng nhất. Tôi nói gì về...ông, cô ấy cũng không nghe

Mười Hết nháy mắt:

- Tao nói con bé ấy sẽ nghe ngay. rồi tao sẽ giúp cho. Ngặt một điều Hai Quốc đã thề nếu gặp tao, nó sẽ ăn thua đủ. Bởi vậy tao không dám tới nhà bà giáo Điệp.

Nam nhếch môi:

- Anh cũng sợ ông hả ?

- Không phải sợ mà là biết người biết ta. Lùi một bước để tiến ba bước, có gì là nhục.

Nam nói:

- Đạo này Hai Quốc không ở đây.

- Ủa ! Vậy nó ở đâu ?

- Tôi chả biết. Trong công việc ông kín như bưng. Ông mới đi, ít ra nửa tháng nữa mới về.

Mười Hết gật gù:

- Đây là thời điểm tốt nhất để mày lấy những gì mày muốn. Tao sẽ giúp cho ! Đầu tiên là phải thuyết phục dì Tuyết đứng về phía mày. bà sẽ yêu cầu Hai Quốc chia đất đai cho em mình. Điều này hợp tình hợp lý quá đi chứ.

Nam mĩa mai:

- Sao anh tốt quá vậy ?

Mười Hết cười híp mắt:

- Tao không tốt đâu. Nếu xong việc mày phải trả thù lao cho tao đó.

Nam khoát tay:

- Tôi làm chủ trại, nhất định anh có phần mà.

- Lỡ như Quốc bắt mày nhận trại chân núi thì sao ?

Nam trả lời không ngần ngại:

- Thì tôi vẫn nhận rồi tùy cơ ứng biến vì tất đất là tất vàng mà. Nói thật, không ai ngu như Hai Quốc, mua một miếng đất cùng đường bí lối.

Mười Hết chép miệng:

- Tại lúc đó hán không có tiền để mua ngon hơn. Bây giờ muốn bán hơi khó đấy.

Nam điềm tĩnh:

- Nhưng ít nhất cũng có một người muốn mua

Mười Hết chăm chú nhìn Nam rồi phá lên cười:

- Mẹ kiếp ! mày cũng khôn lắm chứ ! Tao sẽ làm trung gian cho mày với Tú Vân. Nếu muốn bán đất, mày nên lấy trại chân núi vì nó lớn gấp mấy trại ngoài quốc lộ.

Nam lơ lửng:

- Tôi có nói là sẽ bán nó đâu.

- Nhưng hợp đồng thuê đường đi sắp hết hạn rồi. Tú Vân sẽ không ký hợp đồng tiếp nữa.

- Sao anh biết ?

Mười Hết so vai:

- Chuyện gì nhằm sinh ra lợi, tao đều biết hết. Mày cứ tính toán rồi kiếm người định giá đất đai trong bí mật, tao cho Tú Vân biết, cô ả chắc khoái lắm.

Nam nhếch môi:

- Chưa nuôi bò đã đòi bán bò con. Ông im lặng cho tôi nhờ. Hai Quốc nhay bén lắm, chỉ cần nghe phong phanh tôi đủ mất phần rồi.

Mười Hết búng tay đánh tróc:

- Nếu việc này thành, mày có cơm tao cũng có cháo. Tao đâu đến nỗi ngốc mà bép xép.

Đứng dậy rồi câu cổ Nam, hắn nói:

- Anh em đi lai rai vài xị mừng hợp tác lâu dài sẽ thành công tốt đẹp.

Nam khệnh khạng đứng lên:

- Nhậu thì tôi không từ chối, còn hợp tác lâu dài, chắc phải xem lại.

Ngửa mặt lên trời, Mười Hết cười kha kha. Hắn lạ gì thằng em của Hai Quốc. Thứ miệng hùm gan sứa, nói nghe ghê gớm lắm nhưng nhát hơn thỏ, đã vậy còn dễ tin. Chỉ cần tung nó lên mây thì chuyện gì cũng được. Nhìn nó mà nhớ tới bà Tuyết. Ngày xưa bà ấy luôn làm ra vẻ góa phụ phả kính, thế nhưng khi gặp hắn bà ta đã bị đốn ngã. Hai Quốc căm hận hắn là phải ! Hừ ! Rồi Quốc sẽ phải ân hận dài dài khi cái cơ ngơi được gây dựng bằng mồ hôi nước mắt thoáng bồng thành của người khác.

Mười Hết thấy phần chân bởi những toan tính trong đầu. Hắn leo lên ngôi sau lưng Nam. Chiếc Suzuki hai thì nổ chát chúa, khói mịt mù nhưng Mười Hết không quan tâm. Hắn thích người khác chở rồi chỉ đường cho họ chạy theo. Trước kia Hai Quốc đã từng vô tình làm tãi xế cho hắn, bây giờ Nam thì nhằm nhò gì. Cả hai anh em Quốc rồi sẽ lọt ổ gà hết thôi. Chỉ cần mồm mép thật dẻo để dụ Nam uống say quắc cần câu, rồi chở nó về ngôi nhà đó thì hắn đã cầm hơn nửa phần thắng trong tay rồi.

o0o

Mười Hết nhìn thật lâu người đàn bà ngồi trước mặt rồi thở dài:

- Đã hơn bảy năm rồi tôi mới gặp lại bà. Nếu Nam không say, tôi không đưa nó về thì biết chừng nào mới có dịp ngồi với nhau như vậy.

Bà Tuyết cố tránh ánh mắt của hắn, giọng bẽn lẽn:

- Sao lại rủ nó uống rượu ? Hồi trước đã gây họa một lần rồi, Hai Quốc mà biết, lại có chuyện rắc rối.

Mười Hết nhỏ nhẹ:

- Tôi đâu có rủ. Tại nó buồn nên bỏ trại, bỏ bò để đi nhậu và gặp tôi, một gã thất tình, thất chí, thất thời cũng đang mượn rượu giải sầu.

Im một chút, hắn xúc động nói:

- Bà vẫn trẻ y như xưa, chỉ có tôi là già gấp đôi hồi đó.

Bà Tuyết thở than:

- Tôi biết mấy năm qua, Mười rất khổ nhưng không làm sao giúp được, nhiều đêm nằm nghĩ xa nghĩ gần tôi cứ muốn chết cho xong một kiếp người.

- Sao lại nghĩ đại vậy ? Còn sống mới còn gặp lại nhau chứ. Rồi con mình nữa, tôi không để thằng Quốc nuôi nó đâu. Chỉ tiếc rằng hiện giờ tôi tay trắng, muốn làm gì cũng chẳng được.

Bà Tuyết dè dặt:

- Mươi muốn định làm gì ?

Mắt Mươi Hết xa xôi:

- Tôi muốn có một miếng đất nhỏ, một cái nhà lá, dăm ba con bò, vài vòng rau và sống với người đàn bà của mình.

Giọng bà Tuyết ghen đi:

- Mươi đã... đã lấy vợ rồi sao ?

Hơi nghiêng người ra pha trước, Mươi Hết thăm thì :

- Tôi chỉ có một người đàn bà duy nhất. Không được sống với người ấy, tôi thà đơn độc đến hết đời.

Gương mặt đã qua thời xuân sắc của bà Tuyết chợt ửng hồng, tim bà đập mạnh như vừa nghe lời tỏ tình. Gã đàn ông nhỏ hơn bà gần hai mươi tuổi này luôn là nỗi ám ảnh bà suốt mấy năm nay. Sau khi chồng chết, bà tưởng đời mình khép kín, bà sẽ không còn yêu thương được ai khác. Nào ngờ bà lại say mê bạn của con trai mình. Mỗi tình khập khểnh tội lỗi ấy đã làm bà quên hết thực tại. Khi Quốc biết chuyện, bà đã sắp sanh Cẩm Tiên... Đứa con không mong mà lại có. Bà đã đem nó cho người ta và suốt ngần ấy năm, bà không bao giờ ngờ Hai Quốc đã nuôi con bé thật chu đáo.

Giọng Mươi Hết tha thiết vang lên:

- Tôi không thể quên, nhất là khi nhìn thấy con. Nó xinh đẹp và rất giống bà. Tại sao chúng ta phải khổ như vậy chứ ? Tại sao chúng ta không được sống với nhau chứ ?

Bà Tuyết thở dài:

- Tôi già lắm rồi. Bảy tám năm xa cách đã giết lần giết mòn tôi. Hãy quên đi Mươi à.

Mươi Hết khổ sở:

- Nếu quên được, tôi đã không đáng bạo tới đây.

Nhìn giọt lệ ứa ra từ khóe mắt có nhiều dấu chân chim của bà Tuyết, Mươi Hết thấy nhẹ nhõm. Hẳn hiểu bà đang cảm động vì những lời như hát của hắn. Nhưng ở lần thăm dò này hắn không nên để lộ mục đích của mình, ngược lại, phải luôn tỏ vẻ đau khổ vì tình mới mong đụng tới cái túi tiền của bà ta được.

Bà Tuyết sụt sùi:

- Đừng bao giờ tới nơi này nữa, thằng Quốc không tha cho Mươi đâu.

Mươi Hết nhếch môi:

- Tôi bất chấp tất cả, miễn sao được gặp, được ngồi với nhau như vậy là sung sướng rồi. Mấy tháng nay tôi quanh quẩn ở đây, muốn vào thăm bà rồi lại ngại... Biết lòng bà có đổi thay không ? Nhờ Tú Vân báo cho bà biết về tin con của mình, tôi thấy an tâm khi nghĩ sớm muộn gì bà cũng

mang nó về nhà.

Bà Tuyết hít hít mũi:

- Thằng Quốc nhất định không chịu. Tôi chưa biết phải làm sao đây khi con bé mỗi ngày một lớn. Nó cần một gia đình, một bà mẹ nhưng tôi không làm được chuyện đó.

Mười Hết nóng nảy:

- Chẳng lẽ nó cứ mượn hết người này đến người nọ nuôi con bé ? Bà phải cương quyết trong vấn đề này.

Bà Tuyết rầu rĩ:

- Cương quyết sao được khi ngày xưa Mười đã đem cho nó. Nếu thằng Quốc không âm thầm chuộc con bé rồi gởi con Bông nuôi thì giờ chẳng biết nó trôi dạt tới đất nào. Thằng Quốc không cho Cẩm Tiên về đây vì nó nghĩ tới ba nó...

Mười Hết cười nhạt:

- Và bà cũng nghĩ tới ông chứ gì ?

Giọng bà Tuyết xù xuống:

- Dầu sao tôi cũng có lỗi.

- Ông chết lâu rồi chúng ta mới... với nhau. Mình không có lỗi gì hết.

Trước pháp luật mình có quyền cưới nhau và đăng lý kết hôn mà !

Bà Tuyết ôm ngực:

- Trời ơi ! Mười lại nhải cái gì vậy ?

Mười Hết tha thiết:

- Tôi nói thật đó !

- Không được đâu ! xã hội này không chấp nhận chuyện đó. Hai Quốc và Nam sẽ chống đối tới cùng, riêng tôi cũng không chịu ..

- Vậy suốt kiếp này mình phải lén lút gặp nhau à ?

Bà Tuyết rên rĩ:

- Mười nên đi xa khỏi đây và đừng bao giờ trở lại nữa. Chuyện đã qua hãy để nó qua luôn.

Mím môi đầy đau khổ, Mười Hết nói:

- Nếu bà không còn nghĩ đến tôi, tôi sẽ đi ngay. Bà hãy nói thật lòng mình đi !

Bà Tuyết gục đầu im lặng. Mười Hết lăm lè trong tính toán... Có lẽ nên chuyển đề tài là đúng lúc. Nhưng nên bắt đầu thế nào nhỉ ?

Làm ra vẻ cực kỳ phiền não, Mười Hết trầm ngâm:

- Tôi sẽ đi nhưng nhớ tới những lời Nam nói lúc ngà say, tôi thấy không yên tâm.

Ngẩng lên, bà Tuyết cau mày:

- Nó lại than phiền Hai Quốc, đúng không ?

Mười Hết nhẹ nhàng:

- Nó đòi hỏi đúng đấy chứ. Hai mươi bốn tuổi rồi nó đâu còn nhỏ dại gì, sao lúc nào cũng bí thằng Quốc sử ép. Hồi bằng tuổi nó, Hai Quốc đã nắm trong tay mấy khu trại. Vậy mà không hiểu sao Quốc không tin

thằng em mình nhỉ ?

Bà Tuyết ngao ngán:

- Nam vừa háo thắng vừa ham vui. Nó thua thằng Quốc xa
- Nhưng nó rất thương mẹ. Sau này bà chỉ nhờ được nó thôi. Còn Hai Quốc là đồ bỏ đi
- Cũng không hẳn là vậy.

Mười Hết nhếch môi:

- Lại còn bệnh vực. Hai Quốc tốt với bà điểm nào chứ ? Hừ ! mấy năm nay nó giam lỏng bà trong nhà, chia rẽ tình mẹ con. Những việc làm đó đúng là quá quắc ! Tôi nghĩ bà nên bắt Quốc chia đất cho Nam. Hai anh em không hợp nhau, không thể làm chung được đâu.

Ngừng một chút để suy nghĩ. Mười Hết nói tiếp:

- Khi đã chia đất rồi, bà sẽ về ở với Nam. Có vậy tôi mới yên tâm mà đi xa

Chớp mắt đầy cảm động, bà Tuyết nói nhỏ gần như thì thầm:

- Cuối cùng Mười Hết quyết định đi thiệt à ?
- Tất cả còn tùy thuộc vào câu trả lời của bà. Bà còn nghĩ đến tôi không ?

Giọng bà Tuyết ai oán:

- Dầu sao cũng có với nhau một mặt con. Giờ tới chết tôi còn biết nghĩ tới ai khác.

Mười Hết buông tiếng thở dài:

- Chỉ nghĩ tới cháu thì làm được gì chứ.

Bà Tuyết thần thờ:

- Vậy mình phải làm sao đây ?

Mười Hết cau mày:

- Tạm thời tôi chưa nghĩ ra cách, nhưng tôi thề không để... em khổ nữa. Chúng ta sẽ bên nhau, sẽ là một gia đình có chồng có vợ có con y như những gia đình khác.

Đáo dáo nhìn quanh bà Tuyết lo lắng:

- Coi chừng thằng Nam nghe ...

Bật cười đầy khoái chí vì biết mình đã thắng, Mười Hết nói:

- Em khéo lo. Nhà có xập nó cũng không hay ...
- Nhưng... nhưng... Mười nên về đi

Khổ sở đứng dậy, Mười Hết trầm giọng:

- Tôi hiểu... chừng nào tôi được gặp lại em ?

Bà Tuyết lắc đầu, nhưng miệng lại nói:

- Đừng bao giờ để hai Quốc biết ...
- Tôi sẽ sắp xếp chu đáo để mình gần nhau. Giờ tôi về đây ...

Bà Tuyết bước ra mở cửa. Mười Hết lệ làng giữ tay bà lại và kéo vào lòng. Tôi nhớ em quá.

Bà Tuyết là người trong vòng tay của gã đàn ông trẻ khỏe mạnh. Lúc bà ngược lên chờ đợi một nụ hôn thì Mười Hết đã nhẹ đẩy bà ra và thì thầm:

- Tôi về đây ...

Còn lại một mình, bà Tuyết ôm ngực tiếc nuối. Mười Hết đã đánh thức trong lòng bà nỗi khao khát lâu nay bà cố dìm xuống tận đáy lòng. Bà nghe tin Mười Hết trở về lâu rồi, nhưng không nghĩ hắn còn...yêu bà nữa đây. Trời ơi ! Những lời hắn nói nghe y như trong tuồng cải lương, nó vừa mùi mẫn vừa ngọt ngào làm bà vừa sung sướng vừa khổ sở.

Hắn nói.. "Chúng ta sẽ bên nhau ". Nhưng bằng cách nào ngoài cách bỏ xứ này mà đi ? Bà Tuyết úp mặt vào gối hồi tưởng lại giây phút trong tay Mười Hết. Nếu phải chết để được những lần như vậy, bà rất sẵn sàng. Khổ nổi cái chết không giải quyết được gì cả. Bà phải có hành động cụ thể cho tình yêu của chính mình. Hơn bao giờ hết sức mạnh của tình yêu lại tràn trề trong thân thể còn hết sức sung mãn của bà.

Nuốt tiếng thở dài vào lòng, bà Tuyết trần trọc trên cái giường rộng. Đêm nay bà sẽ khó ngủ, có lẽ với Mười Hết cũng thế.

Trong lúc đó, Mười Hết đang trên đường ghé nhà của Tú Vân. Hắn cũng nhớ lại những giây phút vừa qua và thấy nực cười. Mụ đàn bà ấy ngây thơ còn hơn gái mười tám. Nhưng cũng nhờ vậy hắn mới lợi dụng mụ ta được.

Dạo này Hai Quốc rất thường đi vắng. Đây là cơ hội thuận tiện để Mười Hết thực hiện ý đồ của mình. Hắn đã lôi kéo được Nam, gieo vào trong lòng bà Tuyết những hy vọng về tình yêu. Thời cơ đã ở trong tay hắn khi Hai Quốc đã giao cả hai trại cho Tý Lớn trông coi còn bản thân cứ đi biệt. Nó đi đâu nhỉ ? Chắc là đi Sài Gòn thôi. Thói thường khi đã có tiền rủng rỉnh người ta hay đổi cách . Hai Quốc chắc không ngoại lệ . Cái con bé ngoài thị trấn không đủ sức giữ chân nó, hay vì nó không muốn tranh với Nam ?

Lúc này nhờ rượu vào, Nam mới phun ra những ẩn ức trong lòng. Thì ra hai anh em nhà nó cùng... yêu một đứa con gái. Thằng anh đánh có thể và thằng em đang đau khổ vì thất tình. Đây là mâu thuẫn dai dẳng lâu nay giữa hai anh em, mà hắn sẽ triệt để khai thác mau chóng đạt được mục đích chính.

Mười Hết lại cười thầm... Mày cứ ăn chơi cho nhiều vào, rồi cơ ngơi của mày sẽ thành của tao. Đưa mắt nhìn đồng hồ, hắn nhíu mày. Giờ này Tú Vân đang dài cổ chờ. Đợi hắn sống nhờ đàn bà. Trước kia nhờ bà Tuyết, bây giờ là Tú Vân, nhưng đối với Tú Vân, hắn khá thận trọng vì ả ta rất ranh ma. Hắn phải làm việc cật lực với đám bò của cô ả. Một sự trả công sòng phẳng và không kém phần lãng mạn. Nhưng phải nói so với bà Tuyết, Tú Vân trẻ đẹp hơn nhiều. Nếu cần phấn đấu nhiều mặt để được làm chồng ả ta thì cũng nên cố gắng.

Gió đêm lồng lộng thổi làm đầu óc hắn bực bội căng thẳng. Ngửa mặt lên trời hít một hơi dài đầy sáng khoái. Mười Hết thông thả bước đi, hồn lâng lâng như đã nắm cả đất trời trong tay.

o0o

Hoài Khanh nghe tim đập mạnh khi nhận ra cái dáng to cao sừng sững

ngay cửa là của Quốc. Cô chỉ muốn khóc khi anh bước đến mà suốt cả tháng trời nay, anh gần như bất vô âm tín. Anh ở đâu, làm gì Hoài Khanh hoàn toàn không biết. Cô buồn đến ốm o khi nghĩ Quốc đã quên những lời yêu thương anh đã nói hết sức chân tình, chỉ vì anh giận cô. Cô khổ sở khi cho rằng Quốc quá cố chấp. Theo cô một khi đã thật sự yêu, người ta sẵn sàng bỏ qua những lời nói không phải của người yêu. Riêng Quốc thì không. Anh nhấn tâm đến thế là cùng. Giờ còn tìm đến đây làm chi nữa ? Hai người rơi vào im lặng. Căn phòng vốn nhỏ bé của cô dường như càng nhỏ bé hơn, ngọt ngào hơn. Chịu không nổi sự nặng nề đó, Khanh vụt đứng dậy, nhưng Quốc đã kéo mạnh cô lại. Khanh té ngồi vào lòng anh, chưa kịp phản ứng môi cô đã bị khóa chặt bằng một nụ hôn tưởng như bất tận.

Đến khi Quốc buông cô ra, Khanh mới âm ức:

- Em không cho rằng đây là cách giảng hòa của anh... đâu ...

Mặt Quốc vẫn không rời gương mặt giận dữ của cô:

- Đây là cách anh thể hiện tình yêu của mình sau nhiều ngày xa cách.

Khanh kêu lên:

- Yêu à ! Anh còn nhớ là đã yêu em sao ?

- Sao em hỏi kỳ vậy ?

- Yêu mà nỡ bỏ em cả tháng trời không tin tức. Không lời nhắn hỏi. Đã vậy trước khi đi còn nói : " Anh muốn được một mình" Hừ ! muốn được một mình sao bây giờ còn đến làm... phiền người ta nữa.

Quốc hơi tự ái:

- Có thật anh làm phiền em không ?

Khanh gạt đầu. Quốc mím môi:

- Thôi anh về đây.

Khanh lầm lì:

- Nếu vậy anh sẽ không còn dịp gặp em nữa.

Quốc nhíu mày:

- Em đi đâu à ?

Mặt Khanh lạnh lùng:

- Em sẽ về Sài Gòn.

Tại sao vậy ?

Liếc Quốc một cái thật dài, Khanh cong môi lên:

- Tại vì ở đây không còn người làm phiền em nữa. Ở lại có nghĩa gì đâu ?

Quốc cười. Anh vòng tay ôm cô, nhưng Khanh né sang một bên, giọng giận dữ:

- Em ghét anh lắm ! Suốt thời gian qua người ta khổ như thế nào, khóc bao nhiêu đêm, anh không hề biết. Đừng tưởng ở đâu đâu về, lầm lầm lì lì chả thèm nói một lời, rồi ôm hôn người ta là huê.

Quốc chớp mắt thật... ngây thơ:

- Vậy em muốn anh phải làm sao mới được ?

Khanh bật khóc ngon lành:

- Em không đùa với anh đâu. Cả tháng nay em lo, em trông nhưng chẳng biết anh ở đâu, làm gì. Khi yêu ai cũng muốn có người yêu ở bên. Em không ích kỷ bắt anh ở một bên, nhưng ít ra em cũng được biết tin của anh chứ. Đẳng này đang giận lại bỏ đi không một lời, làm sao em chịu nổi.

Quốc vội lau nước mắt cho cô, giọng bồi hồi:

- Đừng khóc mà Bù Tọt ! Đúng là anh quá đáng khi giận rồi bỏ đi ! Anh xin lỗi. Anh xin lỗi đã làm em khổ, đã làm em lo. Có ghét anh thì... cắn hay ngất nhéo cho hả, chớ đừng khóc. Anh chịu không nổi nước mắt của em. Lần nào thấy em khóc, tối về anh cũng trần trọc ngủ không được. (đúng là nước mắt con gái là một vũ khí giết người không đau, hèn chi trong hoahoctro này cũng có một người hehehehe)

Hoài Khanh bấu môi dù nước mắt vẫn còn lưng tròng:

- Xí ! Nói làm như thương người ta lắm không bằng.

Quốc trầm giọng:

- Với anh cuộc đời này chỉ có em. Một mình em thôi. Suốt thời gian qua anh làm việc rất nhiều và suy nghĩ cũng rất dữ. Anh thấy làm người khổ quá vì bị ràng buộc bởi trăm ngàn mối quan hệ. Trong đó có những mối quan hệ chông chéo với những người thân rất khó xử.

Hoài Khanh chép miệng:

- Anh lại nghĩ tới Nam à ?

Quốc nói:

- Anh nghĩ tới mẹ anh, rồi Cẩm Tiên, còn Nam thì anh coi như đã giải quyết xong.

- Xong nghĩa là sao ?

- Nghĩa là anh để em lựa trọn người em yêu.

Hoài Khanh xụ mặt:

- Em đâu có yêu nhiều người mà phải chọn. Tại sao anh cứ nói những lời làm lòng em đau vậy ?

Quốc thở dài. Anh nâng cằm Khanh lên và nhìn thật sâu vào mắt cô:

- Trong công việc anh rất nhẫn tâm và dứt khoát khi quyết định vấn đề.

Nhưng trong tình yêu lại khác. Có thể vì anh thiếu kinh nghiệm, lại ích kỷ, anh chịu không nổi việc đối đầu với Nam, cũng không chịu nổi việc mất em. Hôm anh bỏ đi, anh mừng vì đã tìm ra cớ để giận, để chia tay. Nhưng thật ra anh tự dối mình. Anh vụng về không biết giải thích tại sao, anh chỉ biết nếu thiếu em cuộc sống sẽ rất vô nghĩa.

Hoài Khanh xúc động dữ dội:

- Em cũng vậy ! Kiếp này em chỉ có anh thôi. Đừng bao giờ ràng buộc em vào Nam nghe anh.

Môi Quốc đậu xuống bờ mi cong long lanh nước mắt của cô. Hai người mê mải hôn nhau (hai người này cứ kiss hoài làm tôi thèm)

Giọng Quốc nồng nàn:

- Thà không hôn thì thôi, đã hôn rồi bao nhiêu vẫn chưa đủ. Anh tham

quá phải không ?

Khanh âu yếm nhìn Quốc:

- Tội tham này rất đáng yêu

- Vậy thì anh hôn nữa.

Khúc khích cười, cô giấu mặt vào tay, Quốc hôn cả ken những ngón tay mềm. Khanh đành phụng phiêu cong đôi môi vốn rất chanh chua. Cô hạnh phúc đón nhận tình yêu của anh rồi phụng phiêu đẩy Quốc ra khi anh cắn mạnh vào môi cô

Quốc say đắm:

- Như vậy em sẽ nhớ mãi đến anh.

Mặt đỏ rần, Khanh nheo anh một cái đau điếng và âm ức:

- Ác như quỷ, ai thèm nhớ... Nói thật, em không hiểu tại sao có lúc anh hết sức dửng dưng, hết sức lạnh lùng như hôm anh giận và bỏ đi, rồi có lúc anh lại nồng nàn cháy bỏng đến mức làm em không thở được như vừa rồi. Em tưởng chừng có hai người khác nhau hoàn toàn đang tồn tại trong anh.

Quốc nhẹ lắc đầu:

- Anh chỉ là một thôi, nhưng khi yêu anh đã khác đi, khác đến mức không lạnh, không lý được nữa.

- Nhưng lạnh và lý trông sợ lắm !

- Ủa ! Anh nhớ em từng mê cái lạnh và lý của anh mà ! Sao bây giờ lại sợ rồi ?

Khanh hất mặt đánh đá :

- Hồng dám đâu ! Suốt một tháng đi đâu, làm gì, ở với ai anh chưa nói với em đó !

Tựa lưng vào tường, Quốc tủm tỉm cười:

- Cái em cần biết trước hết là anh ở với ai phải không ?

- Không !

- Vậy anh thông qua mục đó !

Hoài Khanh nheo mắt:

- Em không cần biết trước, chứ đâu phải em không muốn biết.

Quốc hỏi:

- Riêng anh lại rất muốn biết trước xem cả tháng nay có ai quấy rầy em không ?

Khanh gượng gạo:

- Ngoài Nam ra đâu còn ai. Anh cứ mời em về nhà cho mẹ biết mặt hoài, đã vậy còn dám nói anh cũng đồng ý chuyện này nữa.

Quốc im lặng. Trán anh cau có lại đầy lo nghĩ. Lâu lắm anh mới nói:

- Anh đã chuẩn bị cho em và Cẩm Tiên về Sài Gòn để học tiếp, nhưng không biết ý em thế nào ?

Khanh nhỏ nhẹ:

- Điều đó có cần thiết không ?

Quốc gật đầu:

- Cần chứ ! Thứ nhất em sẽ tránh được Nam. Thứ hai em giúp anh chăm sóc Cẩm Tiên. Cũng như em, nó không thể ở lại đây được nữa. Anh đã suy nghĩ rất kỹ nên mới tính đưa nó đi. Em đừng ngại vì anh rất sòng phẳng. Mỗi tháng anh gởi tiền lương cho em và khoản tiền để lo cho Cẩm Tiên. Hai chị em sẽ được ăn học tới nơi tới chốn.

Khanh thắc thỏm:

- Còn anh thì sao ?

Quốc trả lời:

- Anh cũng sẽ không ở đây lâu. Sau một thời gian dài đi khảo sát thực địa. Anh đã chọn đồng cỏ ở Buôn Mê Thuột để di chuyển đàn bò.

- Nhưng anh nói chi phí vận chuyển tốn kém lắm mà.

- Vì lợi ích lâu dài phải ráng hết sức thôi. Đây là bí mật anh chỉ nói với em. Khu chân núi chỉ đủ cho bò của anh ăn trong ba năm nữa là hết mức. Nếu không có kế hoạch di chuyển, chúng ta không thể nào phát triển đàn bò lên gấp đôi như ước muốn. Ninh Thuận hạn hán quanh năm làm sao trồng cỏ được, mà không có cỏ thì không thể nghĩ đến chuyện cải tạo giống bò, rồi bao nhiêu chuyện khác nữa. Bởi vậy, anh đã quyết định lên Buôn Mê Thuột lập nghiệp mới.

Siết nhẹ tay Khanh Quốc nói:

- Nếu yêu anh, ráng chờ anh ba năm nữa mình sẽ làm đám cưới.

Khanh đỏ mặt:

- Em có... đòi anh cưới ngay đâu ! nhưng suốt bao năm đó, em chả phụ được gì cho anh hết.

Quốc trầm ngâm:

- Chăm sóc Cẩm Tiên là đã giúp anh nhiều rồi.

Chống tay dưới cằm, Hoài Khanh hỏi:

- Em vẫn chưa biết Cẩm Tiên có quan hệ gì với anh ?

Quốc khó nhọc trả lời sau một thoáng im lặng:

Nó là em gái của anh, là con của mẹ anh và Mươi Hết.

Nhìn gương mặt bỗng như già đi mấy tuổi của Quốc. Khanh chột mũi lòng. Cô biết đây là nỗi đau, sự sĩ nhục không lấy gì xoá được trong tim anh. Tự dưng cô thấy mình ác khi ép anh nói ra sự thật nghiệt ngã này.

Khanh buột miệng:

- Xin lỗi ! em đã quá tò mò.

Không để ý lời cô, Quốc nói tiếp:

- Trước kia Mươi Hết là bạn anh. Thấy hoàn cảnh hần khó khăn, anh đã đưa về nhà để phụ quản lý các trại bò giống. Hần đã tỏ ra một tay biết tính toán làm ăn. Chính nhờ hần giới thiệu, anh mới mua được khu chân núi rộng sáu bảy mẫu với giá tương đối rẻ, rồi cũng chính nhờ hần làm trung gian mới ký hợp thuê đường đi với Tú Vân. Mươi Hết là một tay giao hoạt, mồm mép, nhưng vì tin mình sẽ sử dụng được con người này nên anh vẫn để hần làm việc giúp mình. Trong công việc hần không qua mặt được anh, nhưng về mặt tình cảm Mươi Hết đã cướp hết những gì

anh có.

Buồn bã hướng mắt ra cửa sổ, Quốc nói:

- Sau này anh mới biết hẳn luôn kích động cho Nam căm ghét anh từ lúc nó mới mười hai tuổi. Năm Nam mười bốn tuổi Mười Hết dắt nó đi uống rượu, thằng nhóc say đến mức vỗ vào mặt anh một cái ly mạnh như đóng một dấu ấn. Kết quả anh mang sẹo suốt đời trên mặt, còn trong tâm hồn Nam, cái vết sẹo chìm của mặc cảm phạm tội luôn đeo đẳng khiến nó luôn cảm thấy thua kém anh. Càng chống đối, phản kháng nó càng đối nghịch với anh. Rốt cuộc anh và Nam không thể hòa hợp được. Cuối cùng anh đưa nó ra Phan Rang học hết cấp ba rồi vào Sài Gòn học đại học. Một năm gặp nhau đôi ba lần và chẳng lần nào vui.

Không ngờ vết sẹo trên mặt Quốc là do Nam gây ra. Khanh xót xa nhìn kỹ anh. Trước đây cô có hỏi nhưng Quốc tránh né không trả lời, Nam luôn bảo Quốc xấu như quái vật. Chẳng biết anh có mặc cảm phạm tội như Quốc nghĩ không, sao lại nói về chuyện mình đã gây ra một cách thản nhiên đến thế.

Cô bồi hồi nghe anh nói tiếp:

- Việc làm ăn phát triển tốt khiến anh trở nên chủ quan và ngạo mạn. Anh không bao giờ ngờ Mười Hết lại dạn dĩ với mẹ mình, người lớn hơn hẳn những hai chục tuổi. Hồi ấy anh vừa buồn vì gương mặt sẹo, lại mê bò ngựa nên suốt ngày ở trong trại chăn nuôi. Anh giao khu trại ngoài quốc lộ và cả nhà mẹ mình cho hẳn quản lý. Mãi đến lúc bà sanh, người ta vào cho hay anh mới té ngựa. Về đến nhà, Mười Hết đã bỗng Cẩm Tiên đem cho và người xin nó không ai khác hơn là chị Điệp.

Khanh sửng sốt:

- Cô Điệp xin nó làm gì ?

Quốc trầm giọng:

- Chị Điệp muốn có một đứa con nuôi nhưng anh năn nỉ quá chị đã đồng ý trả Cẩm Tiên lại cho anh. Tên con bé cũng do chị Điệp đặt. Chẳng hiểu sao tới bây giờ chị ấy vẫn chưa xin đứa nào khác... Sau khi tìm lại được con bé, anh bó mật mượn một cô gái tên Bông nuôi giùm. Gia đình cô ta nghèo, nợ nần tùm lum. Bông nuôi Cẩm Tiên khá chu đáo, ngược lại anh phải nuôi hết gia đình cô ta. Sau khi mẹ Bông chết, cô ấy đi lấy chồng. Anh đành đem Cẩm Tiên lại nhờ chị Điệp trông nom. Tội nghiệp ! trông nó lúc nào cũng buồn bã, sợ hãi khép kín vì Bông có người anh tên Tín, hẳn là một gã nát rượu, lúc nào cũng say xỉn rồi đánh những người xung quanh. Vì vậy chỉ cần nghe lớn tiếng hoặc thấy ai có thái độ quá khích là con bé mất bình tĩnh, thậm chí đôi lúc còn bị co giật nữa. Đạo này sống với em, Cẩm Tiên khá hơn trước về mọi mặt.

Hơi mỉm cười, Quốc nói:

- Em đúng là chị dâu... lý tưởng của nó.

Hoài Khanh thắc mắc:

- Đã biết anh nuôi Cẩm Tiên, nhưng bác gái không có ý kiến gì hết sao ?

- Mẹ anh muốn đem nó về nhà chăm sóc. Nhưng anh dứt khoát không chịu. Bà khóc và nằm bẹp cả tuần trong thất thảm thiết.

Cô cắn môi:

- Như vậy có quá nhẫn tâm không khi không cho mẹ được gần con ?

Quốc trầm ngâm:

- Về tình thì có nhẫn tâm đấy, nhưng về lý thì anh cho rằng mình giải quyết đúng. Không có Cẩm Tiên bên cạnh, mẹ anh chẳng mất mát gì hết, nhưng mang nó về nhà, cả Nam, cả bà và danh dự gia đình sẽ mất trắng. Ba anh vô tội, ông chết rồi còn phải chịu nhục sao ?

Hoài Khanh nhìn anh:

- Em không nghĩ vấn đề lại nghiêm trọng giữ vậy ?

Giọng Quốc vẫn lạnh tanh:

- Nơi đây không phải Sài Gòn để có thể mạnh ai nấy sống, nhà ai nấy biết. Chắc em cho rằng anh cố hủ, nhưng thật ra cố hủ là đúng.

- Chỉ sợ Mười Hết đã rêu rao khắp nơi chuyện này rồi.

- Nếu vậy càng phải nhanh chóng đưa Cẩm Tiên đi. Hử rêu rao, mặc xát hử. Nói cho đúng, trên thế gian không có điều gì là bí mật. Nhưng có những chuyện cứ để nó lơ lơ lửng lửng, hử hử thật thật rồi người ta sẽ mau chóng quên đi. Lúc đó thật cũng thành giả.

Khanh châm biếm:

- Đó là sách lược của anh à ?

Quốc gật đầu, cô cười cười :

- Với em, với em anh có lơ lơ lửng lửng hử hử thật thật không ?

- Đừng kiếm chuyện nữa mà Bù Tọt ! Em vẫn chưa trả lời anh chuyện về Sài Gòn đấy !

Hoài Khanh lưỡng lự:

- Em chưa trả lời ngay được.

Quốc nói:

- Cần tắc vô áy náy. Em cứ suy nghĩ cho kỹ, nhưng anh rất mong em giúp cho anh. Nếu đồng ý, anh sẽ đưa hai chị em về sau khi Cẩm Tiên thi xong học kỳ hai.

Khanh sững sờ:

- Vội dữ vậy sao ? Anh nói với cô Điệp chưa ?

Quốc gật đầu:

- Chị ấy bảo tùy em quyết định. Anh muốn nhanh chóng thu xếp chỗ ở cho hai chị em, để còn yên tâm dời trại. Đây là việc quan trọng và vất vả, anh muốn dốc toàn tâm trí vào nó.

- Còn hai khu trại ở đây thì sao ?

Quốc tránh câu trả lời:

- Anh đã có kế hoạch cả rồi, em khỏi phải lo

Khanh ngồi thờ người ra với bao nhiêu toan tính trong đầu. Cuối cùng cô nói:

- Em sẽ chăm sóc Cẩm Tiên giúp anh. Nhưng em không đi học mà sẽ tìm

việc làm. Em không muốn bị lệ thuộc, dù anh đã rạch ròi sòng phẳng trong chuyện mỗi tháng sẽ trả lương cho em. Nhưng nghĩ cho sâu, đó cũng là một cách tế nhị để ràng buộc nhau. Em không muốn sống nhờ vào người khác, nhất là nhờ vào người mình yêu.

Mắt ngời lên tia ngưỡng mộ. Quốc mỉm cười:

- Anh hiểu và khâm phục cô bé Bù Tọt của mình. Em hoàn toàn không lệ thuộc hay sống nhờ anh, ngược lại gia đình anh phải nhờ em, chịu ơn em.

Khanh tủm tỉm:

- Anh làm em nở to mũi rồi. Em yêu anh, thương Cẩm Tiên và không muốn ai hiểu sai tình ý của em hết. Nhưng em nghĩ anh phải cho bác gái biết chuyện này xem ý bác thế nào ?

Mắt Quốc đắm chiêu. Lường lự một chút anh nói:

- Trước khi em và Cẩm Tiên đi vài ngày anh sẽ cho mẹ biết.

- Giống như thông báo chuyện đã rồi ?

Quốc hơi cúi:

- Bà không có quyền chen vào đời tư của Cẩm Tiên, dù đã sinh ra nó.

Hoài Khanh dịu dàng nắm tay anh:

- Em hy vọng ngày nào đó anh sẽ nghĩ lại và không khe khắt với mẹ như vậy.

Quốc lắc đầu:

- Chuyện đã thế rồi, không khác được đâu em.

Khanh buột miệng:

- Anh quả là cố chấp !

Quốc thần nhiên:

- Nhưng anh không cho đó là tật xấu của mình.

Khanh buông thêm một câu:

- Đúng là hợm hĩnh.

Quốc xoa cằm:

- Vậy mà có người khóc sụt sùi vì yêu anh đấy !

Khanh khoanh tay làm thỉnh, nhưng lòng đầy trắc ẩn. Cô bỗng thấy lo sợ trước tính cách quá cứng, quá lạnh của Quốc. Tình yêu của cô và anh mới bước khởi đầu, ai biết ngày sau sẽ ra sao khi cả hai người đều ngang bướng. Quốc không chịu chuộc, quý lụy cô như Nam. Trái lại anh có vẻ tự mãn khi đã chiếm được trái tim cô. Bỗng dưng Khanh ray rứt khi nghĩ tới Nam, sâu thẳm trong tâm hồn cô, Nam dường như vẫn có một chỗ đứng riêng. Có phải do dạo này anh thường ghé thăm cô không ?

Người ta thường nói "Đẹp trai không bằng chai mặt". Đẳng này Nam vừa đẹp trai, vừa chai mặt lại ngọt ngào, galăng gấp mấy lần Quốc. Khanh không muốn so sánh, nhưng vẫn dễ dàng nhận ra nét trội bật này của Nam và chính nét đó là cô vương vấn ...

Nhưng tại sao cô lại nghĩ tới Nam vào lúc này nhỉ ? Len lén nhìn Quốc, Khanh bắt gặp gương mặt đắm chiêu lo nghĩ quen thuộc ở anh. Tự nhiên cô lại mỉm lòng... Số Quốc đúng là cực, đến mức ngồi với yêu cũng không

dứt mình với công việc... Chẳng biết anh ghé đây vì nhớ cô, hay vì muốn nhờ cô chăm sóc Cẩm Tiên ?

Hoài Khanh chột bàng hoàng trước suy nghĩ khủng khiếp của mình. Cô sững sờ nhìn làm Quốc ngạc nhiên:

- Em sao vậy ?

Khanh chớp mắt:

- Em sợ phải suốt đời vì anh.

Quốc cười nhẹ:

- Anh không tệ đến thế đâu !

Dứt lời anh cúi xuống hôn cô. Phút chốc hanh lại quên những suy tư trong lòng. Cô vòng tay ôm Quốc và bồi hồi đón nhận môi anh.

Sau cùng Quốc nuốt tiếc đứng dậy:

- Anh không muốn về chút nào. Bên em, tâm hồn anh thanh thản hơn bao giờ hết. Về nhà có nghĩa là đối diện với công việc, với những điều giải quyết liền được.

Hoài Khanh xót xa nhìn anh, cô nói:

- Em hiểu những vất vả anh đang gánh vác. sức người có hạn, anh đừng ham việc quá.

Quốc tư lự:

- Không ham mê thì không làm được việc lớn. Anh có thể xa em một tháng, nhưng xa đồng cỏ một tuần đã chịu hết nổi. Nói thế, em giận không ?

Khanh nhẹ nhàng lắc đầu. Cô im lặng bước theo anh ra cổng. Quốc vuốt nhẹ mái tóc cô rồi quay đi. Chiếc xe tải còn bám đầy đất đỏ đang nằm chờ anh ngoài đầu ngõ. Nam nhấn người gọi anh về. Dù nó không nói lý do, Quốc cũng đoán được phần nào mục đích. Chính vì vậy anh thấy chán khi trở về nhà, nơi mà lâu rồi anh chỉ ghé qua và không bao giờ ở lại đêm. Quốc nóng nảy kéo tay ga. Cái xe nặng nề rướn lên và bắt đầu phóng ào ào trên đường. Anh nhủ lòng phải bình tâm trước những lời mỉa mai khích bác của Nam. Phải sử dụng cho đúng vai trò một người anh, nếu không anh sẽ không xứng đáng với Hoài Khanh.

Bước vào nhà, Quốc thấy Nam ngồi chễm chệ ở salon, bên cạnh là bà Tuyết.

Buông người xuống ghế, anh giễu cợt:

- Mọi người chờ tôi đây à ?

Nam nói:

- Ngóng anh thì đúng hơn. Nghe tin anh về từ sáng mà bây giờ mới tới nhà ?

- Mà theo dõi tao à ? Muốn quái gì, nói đại đi

Khịt khịt mũi, Nam cao giọng:

- Lần này không phải tôi muốn mà là mẹ.

Quốc bình thản hỏi:

- Vậy sao ? Thế mẹ muốn gì ở con ?

Ngần ngừ mãi bà Tuyết mới nói thẳng một lèo:

- Trước đây mẹ có đưa một số nữ trang để con mua trại chân núi, nay mẹ muốn lấy lại.

Quốc vung tay gạt ngang:

- Con sẽ trả cho mẹ, nhưng không phải bây giờ.

Bà Tuyết cương quyết:

- Không được ! Trước đây con từng nói thế rồi.

- Mẹ cần nó làm gì ?

Bà Tuyết nói:

- Cho thằng Nam mượn để mua đất. Anh em bây không thuận tốt nhất nên làm ăn riêng.

Quốc chậm rãi đốt thuốc và tránh không nhìn gương mặt hiu hiu tự đắc của Nam. Nó đi nước cờ này khá đấy. Nam đúng là tham lam khi muốn có nhiều hơn những gì anh hứa sẽ chia cho nó, nhưng bản chất Nam không phải là đứa thích lao động. Rồi nó sẽ bán cái nó có...

Quốc lên tiếng:

- Con đã nói sẽ giao cho Nam khu trại ngoài lộ. Nó cần gì phải mua thêm đất nữa.

Nam chen vào:

- Tôi muốn có phần riêng của mình. Còn khu trại đó của ba để lại, đương nhiên nó thuộc về tôi rồi.

Quốc rành rọt từng chữ:

- Không có chuyện đương nhiên ở đây. Công sức tao dồn vào trại đó cả mười năm đầy mồ hôi nước mắt. Tao để cho mày vì tao là anh, có trách nhiệm chăm lo đối với em mình. Ba chết bất ngờ không làm di chúc, nhưng không ai có quyền chia hay bán khu trại đó và nó cũng không thuộc về cá nhân nào hết.

- Đây là ý kiến riêng của anh. Trong gia đình này còn tôi và mẹ nữa, đâu phải anh bỏ công sức rồi tự định đoạt mọi việc. Mẹ mới có quyền đó vì đây là tài sản của cha mẹ để lại cho con cái. Ba chết rồi, nhưng mẹ còn sống hưởng hồ chi mẹ từng bỏ tiền ra cho anh mua khu trại ở chân núi. Phần tiền đó vẫn có thể xem như tiền hùn hạp làm ăn. Bởi vậy đối với cả khu trại ở chân núi mẹ cũng có quyền nữa kìa.

Quốc cười gằn:

- Có rất nhiều cách để giải quyết vấn đề đất đai. Tao ghét nhất cách dồn người khác vào thế bất buột. Những lý lẽ mày và mẹ đưa ra đều không áp đảo được tao. Nói loanh quanh dong dài nhưng cái cốt lõi vẫn là đòi đất. Nếu mày muốn có đất riêng thì cứ nói thẳng ra, cần gì phải kéo mẹ vào.

Bà Tuyết lắc đầu:

- Mẹ muốn con rạch ròi chuyện đất đai, tiền bạc, chứ Nam không hề lôi kéo mẹ.

Quốc mệt mỏi nhìn lên trần nhà. Đã đến nước này thì còn gì tranh cãi nữa. Anh cũng không ở đây. Đất đai trước sau cũng giao lại cho Nam,

quan trọng là cách tính toán kia.

Quốc quyết định thật nhanh:

- Được rồi ! Con sẽ giao trại ngoài lộ cho nó. Còn tiền thiếu mẹ, sang năm con sẽ trả.

Bà Tuyết nói:

- Mẹ không muốn con hện lần hện lựa nữa. Bây giờ như vậy, giao toàn bộ khu chân núi lại cho mẹ và thằng Nam. Coi như sạch nợ và khu ngoài lộ là của con.

Quốc cười thầm trong bụng. Anh biết chắc sự việc sẽ diễn tiến như thế. Mẹ và Nam nói năng y như có người bày tuồng sẵn. Người đó là ai nếu không phải là Tú Vân. Cái mộng làm chủ khu chân núi vẫn ngự trị trong lòng ả. Nam từng chê anh vùng tính mới mua sáu bảy mẫu đất đó. Bây giờ nó lại muốn, dĩ nhiên không phải để tiếp tục nuôi bò mà để bán cho kẻ thèm miếng đất ấy nhất.

Từ khi có kế hoạch chuyển bò từ chân núi lên Buôn Mê Thuộc tới nay. Quốc vẫn chưa cho mẹ và Nam biết. Với những công nhân thân tín theo mình, anh cũng buột họ giữ bí mật. Một phần tại tính anh thận trọng trong công việc, phần anh ghét những kẻ lăm mồm chõ vào chuyện của mình. Dân chăn dắt ở Ninh Thuận vẫn mơ hồ biết "Vua Bò" đang đi tìm đất mới, nhưng họ chưa biết anh đã tiến hành tới đâu, và lý do cụ thể khiến anh phải lặn lội làm kẻ khai phá, trong khi đất đai của anh ở đây rộng bát ngàn.

Tú Vân không hề biết tại sao. Ngay cả Mười Hết, người từng chung vai xây dựng khu chân núi với anh cũng không biết được. Bảy tám năm qua rồi, thiên nhiên thay đổi rất nhiều, nạn phá rừng làm rẫy ngày càng thu hẹp diện tích chăn thả. Phạm vi sáu bảy mẫu đất rộng thật, nhưng cao lắm là ba năm nữa nơi này sẽ hết điều kiện tốt để chăn thả bò. Anh đi Buôn Mê Thuộc là đúng hướng.

Quốc dự định trại chân núi sẽ thu hẹp lại vì nghĩ khó lòng bán được nó. Bây giờ thì khác, mẹ và Nam sẽ bán nó hộ anh. Đúng là nhất cử lưỡng tiện.

Tuy nghĩ thế nhưng Quốc vẫn nói:

- Khu trại chân núi đất rộng gấp ba khu ngoài lộ, nhưng phải lệ thuộc đường xá của Tú Vân, hơn nữa trong đó rất khô, chỉ vài năm nữa là hết cỏ

....

Nam cười ha hả:

- Anh sợ hết cỏ cho bò ăn à ? Đúng là tức cười. Tôi lại nghĩ anh không muốn giao lại cho tôi thì có.

Quốc hát hàm:

- Mà biết trị giá bảy mẫu đất vào thời điểm này là bao nhiêu không ?

Nam tỏ vẻ dè dặt:

- Làm sao tôi biết được. Nhưng theo tôi nghĩ cũng phải gấp ba lần giá hồi anh mua

Quốc hỏi:

- Vậy tại sao tao phải giao cho mày ? Bán nó đi tao trả nợ cho mẹ xong còn lời chán.

Nam cười khẩy:

- Có quỷ mới mua khu đất đó cho anh.
- Nếu vậy sao mày lại đòi khu chân núi đó.

Giọng Nam tỉnh khô:

- Vì tôi muốn làm giàu như anh đã làm giàu. So với tôi, anh giỏi gấp mấy lần. Anh thừa sức mang người đi khai phá đất mới. Còn tôi thì không. Tôi chỉ có thể thừa hưởng những gì anh đã làm sẵn.

Quốc lừ mắt:

- Hừ ! Bây giờ mày mới thấy điều này à ! Nhưng trong lãnh vực làm ăn, tao không nhân nhượng bất cứ ai. Khu chân núi ấy không có thể có một ông chủ lười như mày.

Mặt Nam sa sầm xuống, anh nhìn bà Tuyết rồi nhí sang Quốc:

- Lời anh nói ra, rồi anh lại nuốt vào như không thật tởi !

Mắt Quốc quắt lên:

- Mày liệt mà giữ mồm, không thôi sẽ không còn răng ăn cơm đấy !

Thấy anh đứng lên, bà Tuyết vội nói:

- Chừng nào con trả tiền cho mẹ đây ?

Quốc nhăn nhó:

- Mẹ đừng làm khó con vào lúc này mà !

Nam nghiêng răng:

Tiền không trả, đất không giao. Anh đúng là ăn cướp. Tôi sẽ thưa để luật pháp xử lý chuyện này.

Làm như không nghe những lời Nam nói, Quốc lẳng lặng bước ra ngoài.

Còn lại trong phòng, hai mẹ con tức tối nhìn nhau.

Bà Tuyết ré lên:

- Mẹ không chịu thua nó đâu. Đồ con bất hiếu.

Nam góp lời:

- Con cũng thế !

Nhưng làm thế nào để thắng Quốc, cả hai người đều chưa nghĩ ra, Nam đứng dậy:

- Con phải đi tìm Mười Hết mới được !

Bà Tuyết dặn dò:

- Coi chừng thằng Quốc biết ...

Nam gật đầu:

- Con sợ anh Hai sẽ bán khu chân núi cho Tú Vân, chớ không đợi tới phần mình.

- Bán khu đó rồi nó nuôi bò ở đâu ? Con khéo lẹ

- Nghe người ta đồn ảnh đang xây dựng một khu chăn nuôi mới rất qui mô ở Buôn Mê Thuột. Nếu thế thì vốn đâu phải nhỏ ? Ảnh sẽ bán khu chân núi cho mẹ xem.

Bà Tuyết bồn chồn nghĩ tới Mười Hết. Nếu Hai Quốc bán đất, chưa chắc nó trả tiền cho bà liền. Còn Nam bán đất bà vẫn có lợi hơn. Bằng mọi giá phải đòi bằng được khu chân núi, nếu không cơ hội để bà và Mười Hết sống với nhau khó thành hiện thực.

Trong lúc đó Quốc lại đang tính nhượng quyền sở hữu đất cho Nam. Dù sao cũng tới lúc phải làm việc đó. Với anh thời điểm này là thuận tiện nhất. Cứ để cho mẹ và Nam nghĩ rằng anh phải nhượng hai người vì đang bị rơi vào thế bí. Rồi đâu cũng sẽ vào đấy cả. Mẹ anh sẽ vừa lòng. Nam sẽ hả hê, Tú Vân có lẽ sẽ khoái vô cùng khi làm chủ khu chân núi. Chỉ riêng anh là khốn đốn khổ sở vì phải dời trại tới nơi đèo heo hút gió nào đó chỉ bằng lòng thơm thảo : giao đất đang chăn nuôi lâu nay cho em trai mình.

Thiên hạ muốn nghĩ sao cũng được. Quốc chỉ mong sao tất cả những tính toán của anh đều trở thành hiện thực.

Cổ biếu

Chương 10(hết)

Hoài Khanh sẵn giọng với Quốc:

- Em thấy có chả có gì hay khi giao cho Nam sáu bảy mẫu đất mà anh biết chắc sau ba năm nữa sẽ không còn tốt như bây giờ. Rồi Nam sẽ ra sao khi anh không có kinh nghiệm như anh.

Quốc lơ lửng:

- Sớm muộn gì Nam cũng bán khu trại chân núi, em không phải lo cho bạn... của mình.

Khanh liếc anh:

- Lỡ không ai mua thì sao ? Hừ ! Chắc là Nam sẽ phá sản cho vừa lòng anh.

Quốc cau mày:

- Em nói nghe tức cười thật ! Trong làm ăn người này vì cạnh tranh thường mong kẻ nọ phá sản. Anh cũng thế, nhưng chưa bao giờ anh nghĩ mình sẽ vui khi em trai mình phá sản.

Hoài Khanh nhún vai. Im lặng được một lúc cô lại nói tiếp:

- Lẽ ra anh nên cho Nam làm chủ trại ngoại ô

- Nó chê khu trại ấy nhỏ, không xứng cho nó làm chủ. Anh đành để nó chọn trại chân núi. Nhưng anh bảo đảm nó sẽ bán trong một sớm một chiều, không cần em quan tâm đặc biệt đến nó đâu.

Khanh dài giọng:

- Anh lại phán xét người ta qua suy nghĩ của mình. Chính miệng Nam nói anh sẽ khuếch trương khu chân núi, chứ không bán.

Quốc xoa cằm:

- Thì ra là vậy ! Nó vẫn đến thăm em dài dài, tâm sự cả những kế hoạch làm ăn lớn, trong khi anh đầu tắt mặt tối vì công việc nhưng chả ai để ý anh sống ra sao, vất vả thế nào.

Nhíu mày nhìn Quốc, Khanh hậm hực:

- Anh lái vấn đề sang đâu vậy ? Em nói chuyện nghiêm túc mà !

- Anh cũng đâu có đùa ! Hừ ! Chắc em đã cho Nam biếtt khu chân núi trong những năm tới sẽ thiếu nước, thiếu cỏ trầm trọng rồi chứ gì ?

- Nếu vậy thì đã sao ? Vì đó là sự thật mà !

Quốc lạnh lùng:

- Đem bí mật của người này nói cho người khác biết trong làm ăn là vấn đề tối kỵ . Dù việc này đối với anh chẳng ảnh hưởng gì nhưng em đã phạm nguyên tắc làm việc của anh. Hy vọng sẽ không có lần thứ hai.

Tự ái chột nổi lên đùng đùng vì cách nói trịch thượng của Quốc. Khanh gắng từng tiếng:

- Làm ăn, làm việc, cạnh tranh nguyên tắc. Những thứ đó không dính dấp

gì tới em hết. Em trò chuyện với Nam trong quan hệ bạn bè thân ái. Hơn nữa Nam còn là em ruột của anh. Có những cái biết mà không nói lỡ sau này có gì mình sẽ ân hận.

Mặt Quốc tái xanh:

- Em cho rằng anh nhẫn tâm và thủ đoạn với Nam chứ gì ?
- Em không cho gì hết. Tự anh nói ra cái xấu của mình thôi.

Quốc hậm hực bóp nát gói thuốc lá trong tay:

- Anh cần một người thông cảm, hiểu mình, yêu mình và đứng về phía mình trong mọi tình huống, chứ không cần một người chỉ trích mình. Em nói yêu anh nhưng tâm hồn lại hướng về Nam, lo lắng cho Nam. Em hiểu nó hơn hiểu anh ...

Khanh ngắt lời anh:

- Vì Nam không cố chấp và khép kín như anh .

Quốc cúi kính:

- Vậy em quay lại với Nam đi

Hoài Khanh cắn môi :

- Đó là việc của em, không cần ai phải ra lệnh.

Hai người im lặng. Quốc bực bội đốt thuốc, khanh xoay lưng về phía anh.

Chỉ còn vài ngày nữa cô và Cẩm Tiên sẽ về Sài Gòn. Quốc đã chuẩn bị tất cả, nhưng sao giữa anh và cô cứ lục đục những chuyện đầu đầu mãi.

Hôm qua đã cãi nhau vì chuyện cô bệnh vực bà Tuyết, hôm nay tới chuyện của Nam. Có phải cô mắc nợ cả gia đình anh không, mà mẹ, rồi em anh lại vậy cô thế này ?

Quốc thở dài:

- Anh xin lỗi

Hoài Khanh vẫn làm thinh. Ngoài cổng có tiếng chuông reo, thằng nhóc Trung nhanh nhẩu chạy ra mở cửa . Nam và bà Tuyết bước vào trước ánh mắt khó chịu của Quốc và ngạc nhiên của cô

Khanh đứng dậy chào bà Tuyết trong lúc Nam lên tiếng:

- Có anh ở đây thật là may ...

Quốc hát hàm:

- Chuyện gì về nhà nói:

Bà Tuyen lắc đầu, giọng nghẹn lại:

- Mẹ van xin con đừng mang Cẩm Tiên đi. Hãy cho nó về với mẹ.

Quốc cương quyết:

- Con đã nói không bao nhiêu lần rồi, mẹ đừng van xin gì cả. Mẹ muốn cả thế giới này biết mối tình tội lỗi ngày xưa của mẹ à ?

Nam gay gắt:

- Tôi không luận tội mẹ hay len án Mười Hết. Nhưng tôi trách anh lâu nay đã giấu kín chuyện này. Đó không phải là chuyện riêng của anh, sao anh lại cấm mẹ nuôi con của mình ? Nếu mẹ không nói, tôi đâu biết anh coi cái tôi trọng hơn con người. Cẩm Tiên vô tội, nó đâu có thể như một đứa trẻ không có gia đình nay ở nơi này, mai ở chốn khác.

Quốc lừ mắt:

- Mày nên suy nghĩ thật kỹ trước khi nói. Tao không coi trọng cái tôi, nhưng tao đặt nặng vấn đề danh dự. Làm sao đem Cẩm Tiên về nhà được khi bàn thờ của ba nằm sờ sờ ra đó.

Nam xua tay:

- Người chết là hết, người sống mới quan trọng. Nếu anh không mang Cẩm Tiên về cho mẹ, tôi sẽ làm việc đó, vì nó cũng là em tôi.

Quốc cười gằn:

- Mày nhiệt tình đến mức kinh ngạc. Hừ ! Tao nghi ngờ sự nhiệt tình của mày quá !

- Anh không có tình người nên đối với ai cũng lấy sự ngờ vực ra để ứng phó trước. Đối với Hoài Khanh anh đã từng như vậy rồi đúng không ?

- Đừng lôi cô ấy vào đây !

Bà Tuyết chợt xen vào:

- Quốc à ! Cẩm Tiên còn bé lắm ! Hãy để nó ở với mẹ vài năm rồi cho đi học cũng không muộn. Mẹ nghĩ cái nó cần là một người mẹ, một gia đình hẳn hoi.

Quốc tức tối:

- Mẹ muốn nói gia đình nào ? Phải gia đình của mẹ và Mười Hết không ? Cái thằng chó ấy lại gạt mẹ lần nữa rồi.

Bà Tuyết trầm ngâm:

- Mẹ biết Mười Hết đang ở với Tú Vân. Đúng là nó định gạt mẹ lần nữa. Nhưng sống tới tuổi này mẹ đã kịp hiểu, kịp thấy thực chất của Mười Hết. Không bao giờ có tình yêu thật sự giữa mẹ và Mười Hết, chẳng qua mẹ đã nhận vợ vào, còn nó lại cố tình để lợi dụng. Mẹ già rồi mẹ muốn được chăm sóc Cẩm Tiên để bù đắp những tội lỗi mình đã gây ra với các con.

Nam vội lên tiếng:

- Mẹ không có lỗi gì với con hết. Ngay cả với ba cũng thế. Mẹ chỉ có lỗi với bản thân mà thôi.

Quốc cầu nhàu:

- Nói thế mà cũng nói. Tóm lại con đã chuẩn bị đâu vào đó rồi. Tuần sau Cẩm Tiên sẽ đi với Hoài Khanh. Mẹ không thay đổi quyết định của con được đâu.

Khanh bỗng bối rối khi thấy ánh mắt của Nam và bà Tuyết hướng về phía mình.

Nam có vẻ mai mỉa

- Em chỉ có thể là một bà chị dâu chứ không thay thế nổi vai trò người mẹ đâu. Ngoài ra em còn bị ràng buộc vào người khác nữa. Hãy suy nghĩ cho kỹ đi Khanh.

Hoài Khanh nhìn Quốc. Anh lạnh lùng phun khói thuốc mù tịt. Tại sao Quốc lại tảng băng thế kia ? Tại sao anh không thể tha thứ cho mẹ, bỏ qua chuyện cũ và đưa Cẩm Tiên về nhà trong khi Nam lại chấp nhận hết ? Trái tim Khanh bỗng nặng nề chưa xót. Cô hiểu yêu một người như anh

rất khổ. Trước đây vài hôm cô từng khuyên Quốc nên để Cẩm Tiên về với mẹ thì hợp lý hơn đi với cô, Nhưng Quốc dứt khoát không chịu. Anh viện lẽ bà Tuyết không muốn nuôi nó. Bây giờ rõ ràng mẹ anh tha thiết được chăm sóc con gái, anh lại không bằng lòng. Đúng là Quốc quá cố chấp, Tự dung Khanh thấy bất nhẫn:

Cô dẫn đo nói:

- Em nghĩ Cẩm Tiên sống với bác gái vẫn hay hơn. Do đó em sẽ không đi Sài Gòn với nó đâu.

Mắt Quốc trợn lên đến mức tím mí, anh quát:

- Em đùa đấy à Khanh ?

Cô lắc đầu:

- Trước đây em nhận lời chăm sóc Cẩm Tiên vì anh bảo không ai chịu nuôi nó. Bây giờ bác gái tha thiết thế kia, em không thể ...

Quốc làm thinh, rồi tuyên bố dứt khoát:

- Nếu vậy tôi sẽ tìm người khác thay em.

Hoài Khanh nhỏ nhẹ:

- Đừng như thế Quốc, sống không có cha mẹ khổ lắm. Cẩm Tiên sẽ mặc cảm suốt đời về nguồn gốc và thân phận của mình.

Quốc mím môi:

- Không có gì thay đổi ết ngoài sự thay đổi của em. Anh rất buồn và rất tiếc Hoài Khanh ạ !

Quay về phía bà Tuyết anh nói:

- Mẹ cứ ở lại chơi với Cẩm Tiên, có lẽ con sẽ đưa nó đi Sài Gòn sớm hơn dự định.

Mắt bà Tuyết nhăn nhúm đau đớn:

- Mà đúng là độc ác ...

Dứt lời bà ôm ngực gục xuống. Nam hét hoảng gọi to:

- Mẹ... mẹ à...

Không thấy bà ư hử, Nam xốc mẹ lên, giọng lạc hẳn đi:

- Mẹ bị lên máu, anh thật tệ bạc khi cố ý chọc mẹ giận.

Quốc chạy xộc tới lay gọi nhưng bà vẫn không tỉnh. Anh nói:

- Đưa mẹ đi cấp cứu ngay mới được.

Nam quỳnh quáng:

- Anh giết mẹ rồi ...

Quốc nạt:

- Im ngay !

Nam nghiến răng:

- Nếu làm sao, tôi sẽ giết anh.

Không nói không rằng, Quốc ẵm bà chạy ra đường, Nam hấp tấp chạy theo trong khi Khanh ngồi phịch xuống ghế.

Nếu bà Tuyết có chuyện gì bản thân cô cũng không tha cho Quốc, dù trong tim cô anh là hình bóng duy nhất

Đang nghĩ ngợi lung tung, Khanh bỗng nghe tiếng khóc thút thít. Cô hét

hoảng chạy tìm và thấy Cẩm Tiên ngồi giấu mặt sau kệ cửa.

Ôm con bé vào lòng, cô lo lắng:

- Sao vậy, Cẩm Tiên?

Con bé mếu máo;

- Mẹ em sẽ chết phải không ?

Lặng người vì câu hỏi bất ngờ của nó, Khanh áp ứng:

- Em nói mẹ nào ?

- Mẹ của em và cậu Hai ấy. Em biết hết rồi.

- Em biết cái gì ?

Cẩm Tiên vừa khóc vừa nói:

- Em biết ba em là cái ông bị cậu Hai đánh bữa hôm. Ông là người xấu nên cậu Hai không cho ông nuôi em, nhưng mẹ em đâu có xấu, sao cậu Hai cũng không cho mẹ nuôi em vậy ?

Hoài Khanh âm ự:

- Tại mẹ em bệnh nên cậu Hai sợ bà bị mệt.

Cẩm Tiên nói như hét:

- Chị nói láo. Tại cậu Hai độc ác nên mẹ mới bệnh. Em thương mẹ và ghét cậu Hai lắm !

Dứt lời con bé nức nở khóc. Hoài Khanh thở dài khổ sở. Mọi người cứ tưởng Cẩm Tiên còn nhỏ sẽ không hiểu gì nên khi nói chuyện không đề ý đến nó. Nào ngờ con bé đã đoán ra mọi thứ từ những câu rời rạc của từng người. Nó khôn hơn Quốc tưởng rất nhiều. Bây giờ anh giấu nó cũng muộn rồi ...

Cẩm Tiên lắc tay cô:

- Chị Khanh đưa em vào nhà thương thăm mẹ đi

Hoài Khanh như Bùng tỉnh, cô vội vánh đẩy chiếc cũi ra. Ngồi sau lưng cô, Cẩm Tiên im lặng như đang nghĩ ngợi rất nhiều.

Đến cửa bệnh viện, con bé leo xuống và nghiêm chỉnh nói như tuyên bố:

- Em sẽ ở với mẹ chứ không đi Sai Gon.

Khanh gật đầu:

- Chị cũng nghĩ vậy. Em nên nói cho cậu Hai biết ý mình.

Cẩm Tiên nghiêm nghị gật đầu. Hai chị em vào trong và thấy Quốc với Nam đang đứng bên ngoài phòng cấp cứu.

Thay vì bước đến bên Quốc, không hiểu sao Khanh lại đứng ngay cạnh Nam và hỏi:

- Bác gái thế nào rồi ?

Anh lắc đầu, mặt căng thẳng làm Khanh thấy sợ hãi khi nghĩ tới mẹ mình trước kia. Từ khi mẹ chết tới giờ, Khanh chưa lần nào bước vào nhà thương. Cái không khí lạnh lạnh đầy mùi ête luôn cho cô cảm giác bất ổn. Bất giác cô rùng mình.

Cẩm Tiên chạy đến bên Quốc giọng nài nỉ:

- Cho em vào thăm mẹ đi Cậu Hai.

Đang ngồi gục đầu, anh ngước lên thật nhanh và nhìn Cẩm Tiên như

nhìn... vật thế? lạ. Rồi cái của anh chuyển sang Khanh kèm theo lời trách móc:

- Sao lại nói với nó chuyện đó chứ !

Cô bình thần trả lời:

- Tự nó biết chứ em không hề nói gì hết. Trẻ con bây giờ nhạy cảm hơn người lớn nhiều.

Cầm Tiên lại nhắc lại đòi hỏi của nó, Quốc lắc đầu:

- Bác sĩ còn đang khám bệnh, chúng ta không vào được đâu.

Anh vừa dứt lời, một cô y tá thò đầu ra:

- Người nhà của bà Tuyết nhận toa đi mua thuốc.

Nam vội vàng chạy tới:

- Mẹ tôi tỉnh chưa ?

- Đã tỉnh rồi nhưng không nên vào thăm nhiều vì bác ấy còn yếu lắm.

Phải tránh để xúc động như vừa rồi. Nếu không chúng tôi không dám bảo đảm đâu.

Nam đẩy cửa phòng lách vào. còn lại Quốc, Khanh chẳng biết nói gì với anh. Hai người im lặng và tránh không nhìn nhau. Thời gian tích tắc trôi qua nhanh, nhưng rất nặng nề. Cô chờ ở anh một câu ân hận nhưng Quốc vẫn lặng thinh. Giữa hai người có một khoảng cách vô hình và không ai chịu lên tiếng để phá vỡ nó đi

Nam bước ra giọng trống không ?

- Mẹ muốn gặp Cầm Tiên, Khanh đưa nó vào giùm anh.

Cô lắc đầu:

- Việc này để anh Quốc sẽ thích hợp hơn. Em phải về cho tụi nhỏ ăn cơm, bác gái tỉnh là tốt rồi. Em sẽ tới thăm lúc khác.

Quốc chưa kịp nói gì, Khanh đã quảy quả bước đi. Nam nhún vai:

- Tôi phải đi mua thuốc cho mẹ đây.

Anh sải bước thật dài để bắt kịp Hoài Khanh. Cô đưa chìa khoá xe cho anh, rồi lặng lẽ ngồi pha sau.

Nam hơi nghiêng đầu về phía cô:

- Như vậy làm anh nhớ những ngày ở Sai Gon

- Còn em lại muốn quên đi, cả những ngày tháng ở đây. Gia đình anh làm em mệt mỏi quá rồi.

- Anh Quốc làm mệt trái tim em thì đúng hơn. Anh đã bảo anh là quái vật kia mà.

Hoài Khanh thở dài:

- Sao anh không chịu tha thứ chứ ?

Nam nói ngay:

- Vì anh chưa bao giờ phạm sai lầm hay phạm lỗi để có thể hiểu mặc cảm phạm lỗi ra sao. anh không hiểu được sự khổ sở của anh khi nhìn thấy vết sẹo trên mặt anh, cũng như nỗi ám ảnh của mẹ khi nghĩ tới đứa con gái mình sinh ra nhưng không được dưỡng nuôi. Thú thật khi nghe mẹ anh vừa khóc vừa kể trong tuyệt vọng tội lỗi bà từng mắc phải, anh đau khổ

vô cùng nhưng sau đó anh lại dễ dàng thông cảm mẹ hơn anh Quốc.

Ngừng một chút để suy nghĩ, Nam nói tiếp:

- Cuộc đời anh Quốc là một chuỗi dài thành công. Thành công quá dễ khiến người ta dễ tự kiêu. Mà người tự kiêu ít bao giờ thông cảm với kẻ khác lắm !

Khanh lắc đầu:

- Khanh hẳn là như vậy. Quốc cũng có những nỗi khổ riêng. Anh nặng lo quá nên thấy mình luôn là người gánh vác mọi chuyện kể cả chuyện sai lầm của mẹ ruột. Anh cứng ngắt trong cách giải quyết chuyện gia đình, nhưng em tin Quốc sẽ nghĩ lại.

Nam chép miệng:

- Đến nước này không nghĩ lại cũng không được. Ngay cả em cũng vậy.

- Em không hiểu ý anh.

Nam cao giọng:

- Nên yêu nữa hay không nên yêu nữa. Đó là vấn đề của em và anh Quốc.

Hoài Khanh thờ ơ hỏi:

- Phần anh thì sao ?

- Anh vẫn tiếp tục yêu khi em chưa là vợ ai hết.

Khanh nói:

- Anh nên yêu một người khác vì em là một người khó thay đổi. Biết đâu sau này em và Quốc sẽ chia tay, nhưng không thể nào em đến với anh.

Không thể nào, anh hiểu chứ ?

Nam trầm giọng:

- Chuyện gì cũng có thể hết Hoài Khanh ạ !

- Nhưng chuyện này thì không. Chúng ta nên kết thúc ở đây. Hứa với em đi Nam !

Nam im lặng. Anh đưa Khanh tới nhà rồi lại phóng xe đi. Một mình trong căn phòng trống, Khanh ôm đầu nghĩ ngợi về cuộc tình giữa cô và Quốc, về tính cách của hai người... Bạch Yến từng chê Nam là một thằng con trai nhí nhố. Quốc cũng từng chê Khanh ngốc nghếch, hung hăng như thằng nhóc chưa biết trời cao đất rộng là gì.

Anh là một gã rất mật đàn ông với đầy đủ cá tính ngang ngược, kiêu ngạo trong đối xử, độc đoán, đam mê và quyến rũ trong tình yêu, anh cần "một cô gái hiểu anh, yêu anh đứng về phía anh trong mọi tình huống" chứ đâu cần một thằng con trai hay chống đối như Hoài Khanh.

Tóm lại hai người không hợp nhau, nếu cứ kéo dài cuộc tình này biết sẽ đi tới đâu, khi cứ sớm nắng chiều mưa, hết giận tới hờn vì không ai nhìn ai ?

Tốt nhất có lẽ hai người nên xa nhau một thời gian để nhìn kỹ lại chính tình yêu của mình thì hơn. Nhưng nếu xa nhau thì nhớ làm sao chịu nổi. Vui đầu vào gối, Hoài Khanh cố ý chờ Quốc sẽ đưa Cẩm Tiên về, thế nào anh cũng vào tìm cô. Khanh sẽ nói với anh những điều mình nghĩ xem ý Quốc thế nào. Chắc anh sẽ đồng ý... đi lại từ đầu trong cách nhường nhịn

nhau, vì anh rất yêu cô. Riêng Hoài Khanh cũng sẽ sửa đổi cho tánh tình dịu dàng, đằm thắm hơn. Rồi cả hai sẽ lại say đắm bên nhau như chưa hề xảy ra hờn giận.

Nhưng Hoài Khanh chờ mãi vẫn không thấy Quốc ghé. Hôm sau cô nghe nói anh đi Buôn Mê Thuộc khi đã đồng ý để bà Tuyết chăm sóc Cẩm Tiên.

Với cô anh chỉ nhờ bà Điệp nhắn lời chúc hạnh phúc ...

Lẽ nào một cuộc tình kết thúc như thế ? Hoài Khanh không tin Quốc dừng dừng rồi xa mình, nhưng sự thật là thế. Anh đã lẳng lặng bỏ đi và tất cả chỉ còn lại lời chúc phúc buồn tênh nhuộm màu giả dối .

o0o

Chun môi hút một hơi sữa đậu nành, Bạch Yến tâm tắc khen:

- Chỗ này bán ngon thật, hèn chi lúc nào cũng đông, tao muốn uống thêm một chai nữa.

Hoài Khanh cố kìm sự nóng nảy xuống bằng giọng vừa ngọt vừa dịu:

- Mà uống ba chai tao cũng chịu, nhưng tao nghĩ đâu phải mày kéo tao ra đây chỉ vì thèm sữa ?

Yến tròn mắt:

- Tao thèm sữa thật mà !

- Không có chuyện gì khác sao ?

Vừa ngậm cái ống hút, Yến vừa lắc đầu. Hoài Khanh tối sầm mắt thất vọng. Cô khuấy nhẹ ly cafe đen ít đường của mình mà hờn để tận đâu đâu.

Phải nói cô đang trông thư của Quốc. Từ hôm về Sai Gon đến nay, anh viết cho cô được ba lá thư, mỗi lá cách nhau hai tháng qua địa chỉ của nhà Bạch Yến. Cả ba lá thư ấy Khanh đều gửi trả lại cho Bưu điện. Cô muốn quên Quốc để khỏi phải khổ dài dài như cô đã từng khổ . Thế nhưng muốn nhớ hay quên không phải do cô điều khiển con tim, khối óc mình được . càn muốn quên cô lại càng nhớ, nhớ đến nhói lòng.

Bạch Yến nói khơi khơi:

- Có nhiều người thật kỳ cục. Cứ ngóng thư, nhưng hễ có thư là trả lại chả cần biết người viết cho mình nghĩ thế nào, đau khổ ra sao ?

Khanh gượng gạo:

- Mày nói tao đây à ? Thế mày có biết khi đem gửi trả thư, lòng tao vui hay buồn không ?

Xoay cái ống hút trong tay, Yến nói:

- Tao chỉ thấy mày tự làm khổ mình. Đã yêu thì tội gì phải thế, trong khi hần đã hạ mình viết những mấy lá thư để rồi bị trả lại ...

Khanh lắc đầu, giọng buồn hiu:

- Vấn đề không phải ở chỗ đó. Tao không chịu nổi tính cách của Quốc, trước đây đã một lần giận, anh lẳng lặng bỏ đi cả tháng trời mới quay lại xin lỗi, bây giờ lại một lần nữa anh làm y như thế rồi viết thư. Viết làm gì khi anh chẳng tôn trọng người mình yêu.

- Gửi trả thơ lại trả lễ là tôn trọng người yêu mình ? Mày sai rồi ! Cả hai...
Đứa bây đều chưa ... đứa nào dứt khoát với nhau . Nếu muốn chia tay
phải ngồi lại nói rạch ròi, chứ đâu phải phũ phàng gửi trả thơ qua bưu
điện kiểu như làm mình làm mẩy để thử lòng kiên nhẫn, sức chịu đựng
của đối phương.

Liếc Khanh một cái, Yến lên giọng cụt non:

- Cho mày hay cái gì cũng có giới hạn, mặt theo sẽ không viết thơ cho
mày nữa đâu.

Hoài Khanh phớt tỉnh:

- Vậy càng tốt . Tao khỏi tốn công ra bưu điện.

- Và khỏi tốn công ngóng thơ rồi hỏi rón hỏi rén tao... có chuyện gì không
? Tao đang có chuyện đây, nhưng chắc mày không thích nghe đâu.

Ngộ ngậy trên ghế, Khanh liếm môi:

- Tao ghét nhất tật ấp mở . Thà không nói thì thôi, chứ lơ lơ lửng lửng là
giết người đó.

- Ghê nhỉ ! Chưa chi đã kết tội người khác . Tao chả giết ai đâu, nhưng
mày đang giết lần giết mòn mặt theo đó.

- Có nghiêm trọng dữ vậy hông ? Là người không có trái tim, Quốc
không dễ chết vì tình đâu !

Bạch Yến hút một ngụm sữa rồi rồi tự động chuyển đề tài:

- Hôm kia cô Điệp về thăm nội, và vừa đi sáng nay ...

Khanh kêu lên:

- Sao cổ vội dữ vậy ?

- Mày thừa biết rồi . Đi lâu lấy ai trông bọn nhỏ cho cổ ?

Khanh ngập ngừng:

- Cô Điệp có hỏi gì tao không ?

Bạch Yến vuốt tóc:

- Cổ hỏi dạo này mày thế nào ? Tao bảo đã ổn định rồi, vì ba nó đã gửi
tiền riêng cho nó vừa đủ để có thể ăn học, và thuê nhà trọ để ở.

- Chắc ! mày dài dòng kể lể với cô Điệp làm gì ?

- Tại cổ quan tâm và muốn nghe không biết đâu chừng để kể lại với ai đó,
khi họ không nhận được lá thư hồi âm nào từ mày.

Khanh nhếch môi:

- Tao không nghĩ mình quan trọng đến thế đâu . "Họ" có chân mà. Muốn
gì sao không tìm đến nhau, bày đặt thơ từ làm như ở đâu bên kia trái đất
không bằng.

Bạch Yến lắc đầu:

- Mày chỉ biết trách người ta mà không chịu tìm hiểu. Nghe cô Điệp nói
thấy tội ông vua bỏ từng vang danh thiên hạ ghê đi

Lúc Khanh chưa đoán được Yến muốn nói gì, thì cô đã thờ dài nói tiếp:

- Cô Điệp kể rằng lần đó Quốc bị té ngựa lăn xuống triền núi gãy nát hai
xương đùi, chấn thương cột sống, bây giờ chỉ nằm một chỗ... ngáp ngáp
thôi .

Hoài Khanh rụng rời tứ chi, cô rũ người trên cái ghế vải, hàm cứng ngắt không mở miệng được, ngực nặng như bị bóng đè.

Có lẽ trông cô kinh dị lắm nên Bạch Yến hốt hoảng la lên:

- Bình tĩnh lại coi Khanh. Mà làm sao vậy ?

Mất mỡ to vô vọng, Hoài Khanh như chết sống, Bạch Yến chồm qua lay cô thật mạnh:

- Tao đùa mà ! Mà đừng làm tao sợ ...

Khanh nấc lên một tiếng rồi khóc oà lên:

- Đối với Quốc, nằm một chỗ còn hơn chết . Trời ơi ! Tao không tưởng tượng nổi cuộc đời ảnh lại bị thảm như vậy.

Thở phào nhẹ nhõm khi thấy Khanh đã khóc, đã nói được, Bạch Yến góp lời vào:

- Đúng là bị thảm khi một người đàn ông trẻ, khỏe, đam mê công việc mà phải thành phế nhân nằm một chỗ, đã vậy người yêu còn xa lánh không thèm hồi âm lấy một lá thư. Nếu là tao, chắc tao tự tử chết rồi.

Nghe Yến nói thế Khanh càng khóc to hơn, cô gục đầu vào tay nức nở:

- Suốt thời gian qua, Quốc đau khổ biết chừng nào . Ảnh cần lời an ủi, lòng yêu thương, nhưng tao lại nhẫn tâm quá. Tất cả tại tao cố chấp, không chịu bỏ qua những khuyết điểm của Quốc, trong khi tao vẫn còn... yêu ảnh.

Yến nhỏ nhẹ:

- Tại mà không biết Quốc bị té ngựa nên mới đối xử như thế. Cái quan trọng là bây giờ mà tính như thế nào ? Có trở về với Quốc trong tình trạng bị thảm này không ? Mà phải suy nghĩ thật chín chắn.

Vẫn ôm lấy mặt, Khanh sụt sùi:

- Hơn bao giờ hết, lúc này Quốc đang cô đơn đau đớn và tuyệt vọng, tao phải đến với ảnh . Nhưng bây giờ Quốc ở đâu, cô Diệp có nói cho mà biết không ?

Vừa hỏi cô vừa ngược mặt lên nhìn Yến . Nhưng ánh mắt cô khựng lại vì cái dáng to cao quen thuộc của một người. Hắn ta đứng sau lưng Bạch Yến và say đắm nhìn cô..... khóc.

Cảnh vật quanh Khanh như mờ đi, tai cô ù đặc không nghe được những âm thanh dồn dập từ cái lao gần đó. Tồn tại duy nhất trong cô là Quốc.

Anh gầy hơn trước một chút, nhưng lại phong trần lãng tử hơn xưa.

Cô đang nghệt thở vì bất ngờ thì giọng Yến chợt vang lên:

- Anh ngồi xuống đây đi, ai lại đứng như trời trồng vậy.

Đến lúc này Khanh mới nhận ra anh hơi khập khểnh với một cái tó, có điều tay chân vẫn còn nguyên . Thì ra con nhỏ Yến và Quốc đã bày trò cho cô khóc, cho cô nói thật lòng mình. Đối với cô lúc nào Quốc cũng độc ác. Vừa yêu anh cũng vừa ghét anh, cô lắp bắp:

- Thì ra hai người hợp nhau gạt tôi. Bao giờ với anh, tôi cũng là trò đùa. Sao tôi lại... khổ vì anh hoài vậy chứ ?

Bạch Yến phân bua:

- Tất cả tại cái mồm mồm muối của tao. Anh Quốc không biết gì hết. Anh chỉ muốn gặp được mày thôi ...

Đứng bật dậy, Khanh nói như hét:

- Tao không muốn gặp anh

Dứt lời cô xô ghế bỏ chạy, Quốc đứng dậy chụp tay cô, nhưng Khanh mím môi đẩy mạnh anh ra . Khanh nghe tiếng Quốc gọi mình, tiếng Bạch Yến kêu lên thản thốt vì chuyện gì đó, nhưng cô không ngừng lại.

Một lần nữa tự ái đã đẩy bật tình yêu ra khỏi tim cô, dù vừa mới tức thời đó thôi trái tim ấy ngập tràn đau khổ vì Quốc.

Thản thờ đi trên phố, Khanh quay cuồng với câu hỏi độc nhất : "Có yêu Quốc không" rồi đau khổ tự trả lời "Có". Tình yêu đó đâu có tội gì, sao cô cứ mãi dày dò mình thế ?

Đã nói khi yêu, người ta bắt chấp khó khăn, trở ngại để đến với nhau.

Giữa cô và Quốc chẳng có trở ngại gì ngoài trở ngại bản thân. Cô trách Quốc cố chấp, còn mình thì sao ? Anh đã về tận Sai Gon tìm Khanh, cô còn muốn gì hơn nữa mà bỏ chạy, không để anh nói lời nào. Sáu bảy tháng xa nhau chưa đủ để hiểu lòng mình sao ?

Rõ ràng cô khắc khoải chờ từng lá thư của anh, nhưng sau đó vì tự cao đã gởi trả lại. Bây giờ anh bằng xương bằng thịt xuất hiện, cô lại không muốn gặp dù cô yêu để chết được.

Tình yêu muốn tồn tại phải vun đắp, nuôi dưỡng nó. Khanh đã làm được chuyện này chưa hay cố ý làm nó chết yểu ?

Suy cho cùng Quốc là người đàn ông từng trải vững vàng về mọi mặt, đáng cho Khanh gởi trái tim mình. Khuyết điểm lớn nhất ở anh phải chăng là yêu đồng cỏ hơn yêu cô. Nếu vậy cũng đâu trách Quốc được, đã yêu anh cô phải chấp nhận lép vế một chút với thiên nhiên bao la thôi .

Tính cách Quốc là thế, khó lòng làm anh thay đổi lắm . Nếu thật sự không thể thiếu Quốc trong cuộc sống, có lẽ cô là người chấp nhận đổi thay .

Muốn làm chỗ dựa tinh thần của Quốc, rộng lượng và yêu anh nhiều hơn nữa, tất cả không thể làm trong một ngày một buổi được.

Cô hấp tấp trở lại quán La_mi, Nhưng Quốc và Bạch Yến đã về rồi. Hoài Khanh muốn khóc hết sức khi nghĩ đến cái tật đi ở bất chợt của Quốc.

Biết đâu giờ anh đang lằm lỉ ngồi sau tay lái chiếc xe tải bám đầy bụi đỏ để về Buôn Mê Thuột rồi ? Nếu thế còn lâu lắm cô mới có thể gặp anh

Buồn bã đeo cái ba lô nhỏ xịu lên vai, Khanh lang thang đếm từng bước thềm. Cô sợ trở về nhà, ngồi đối diện với bóng mình trên vách lấm. Thà cứ lếch thếch ngoài đường như vậy mà đỡ cô đơn hơn.

Nhưng đi mãi cũng phải trở về nhà, cũng tới lúc một mình rơi nước mắt trong gương. Đứng trước cánh cổng sắc đen sì lạnh tanh, cô loay hoay tìm chìa khóa.

Chưa kịp tra chìa vào ổ, Khanh đã nghe giọng Quốc trầm trầm kể bên:

- Để cho anh

Chưa kịp ngước lên, Khanh đã thấy tay mình nằm trọn trong đôi tay của

Quốc. Cô không rút tay lại, cũng không nói lời nào khi mọi việc diễn ra cứ y như trong tưởng tượng.

Vừa bước vào sân, Quốc đã ôm cô chặt cứng, giọng anh thán thốt:

- Anh nhớ em quá !

Đây là lần đầu tiên Quốc nói là nhớ cô. Khanh chợt thồn thức khi nghe mùi đồng cỏ, mùi gió bụi thoảng trong da thịt anh. Cô nôn nao chờ một nụ hôn quen, nhưng Quốc chỉ nâng cằm cô lên và nhìn thật kỹ, thật lâu như sợ cô biến mất đi

Một tay chống tóc, một tay ôm Khanh, Quốc từng bước theo cô vào nhà.

Khanh lo lắng hỏi:

- Chân anh sao rồi ?

Quốc âu yếm nhìn cô:

- Anh bị té ngựa nhưng chỉ bị trật khớp, bong gân.

- Vậy mà nhỏ Yến làm em hết hồn.

- Anh cũng không ngờ cô ấy lại nói thế. Nhưng nếu như anh chỉ nằm một chỗ ngáp ngáp, em có yêu anh nữa không ?

Khanh giấu mặt vào ngực Quốc:

- Đừng bắt em trả lời câu “nếu như”... dễ sợ đó. Em sẽ chết trước anh đấy !

Quốc vuốt nhẹ Tóc Khanh:

- Biết nói thế sao lại gọi trả thơ anh?

- Vậy tại sao anh bỏ em đi Buôn Mê Thuật mà không một lời từ biệt ?

Quốc thở dài:

- Biết nói thế nào nhỉ ? Anh không biện minh gì hết, nhưng chính xác nhất là anh thấy mặc cảm trước sai lầm của mình đối với mẹ và Cẩm Tiên. Em lại ủng hộ Nam và tỏ vẻ thân thiện với nó khi có mặt anh. Lúc ấy anh cứ nghĩ em quay lại với Nam. Thôi thì anh bỏ đi là tốt nhất cho cả ba người. Nhưng để quên được em quả là khó. Anh làm việc quần quật như dân nô lệ thời trung cổ với mong muốn đem về ngã lưng xuống giường là ngủ ngay. Khổ nổi sự rã rời của thể xác càng làm nổi đau của tâm hồn hiện rõ hơn. Anh đã nhận ra nếu thiếu em tất cả đối với anh là vô nghĩa.

Khanh cong môi:

- Trước kia anh cũng từng nói thế mà !

- Nhưng lần này anh thấm thía hơn khi biết em đã về Sai Gon. Lẽ ra anh phải tìm em ngay, chẳng hiểu sao anh lại ngại. Anh sợ nghe từ môi em lời nói khô lạnh lòng vô cảm, nên đã bày đặt viết thơ

Hơi nhếch môi cười Quốc nói:

- Để rồi sau đó đêm đêm nằm gác tay lên trán. Nghiền ngẫm thơ Xuân

Diệu:

“Anh chỉ có một tình yêu thứ nhất

Anh cho em, kèm với một lá thư

Em không lấy là tình anh đã mất...”

Hoài Khanh đặt ngón tay trở lên miệng Quốc:

- Nhưng thật ra anh có mất gì đâu. Em đây rồi mà .
 Quốc siết cô thật chặt:
 - Anh đúng là ngốc, lẽ ra anh phải mạnh dạn tìm em sớm hơn, biết đâu chừng đã không bị ngã ngựa đến trặc chân .
 Khanh lắc đầu:
 - Tìm sớm hơn chắc gì đã gặp em. Em mới hết ghét anh, hết giận anh khi rời khỏi quán nước thôi ...
 - Tại sao lại không ghét, không giận anh nữa ?
 Khanh thì thầm:
 - Tại nhiều thứ lắm, nhưng sâu xa nhất là tại em yêu anh hơn em tưởng. Những lời nói dối của Bạch Yến có tác dụng y như quả bom làm em rung động. Nếu thế được cho anh, em sẵn làm làm phế nhân ngồi một chỗ...
 Quốc kêu lên:
 - Đừng ao ước khờ dại như vậy Bù Tọt. Tất cả buồn phiền đã qua rồi. Anh không ngốc nghếch nhắc tới nơi đâu
 Vòng tay ôm lưng anh, Khanh nhõng nhẽo :
 - Vậy hãy nói chuyện khác cho em nghe đi ! Gia đình anh thế nào rồi ?
 Quốc trầm ngâm:
 - Anh ít về Ninh Thuận lắm. Nghe Tý Lớn nói rằng Cẩm Tiên rất vui khi sống với mẹ. Điều này chứng tỏ nó cần một người mẹ, một gia đình như trước kia em thường nói. Mẹ cũng vui, bà đã thoát khỏi sự... ám ảnh của Mười Hết, dù hẳn đang sống với Tú Vân ở gần đó.
 Khanh chớp mắt:
 - Còn Nam thì sao?
 Quốc thản nhiên trả lời :
 - Cậu ta làm ăn cũng khá. Sau khi bán khu chân núi cho Tú Vân, Nam mua mấy mẫu đất trồng nho đã có thu hoạch. Dầu sao trồng trọt cũng đỡ vất vả hơn chăn nuôi. Anh tin trong tương lai, Nam còn phát triển cơ ngơi hơn nữa. Nó nhạy bén với thị trường lắm. Điều đó khiến anh an tâm. Biết đâu một ngày nào đó nó sẽ lên ngôi “Vua Nho” như nó từng ao ước.
 Cúi xuống nhìn Khanh, Quốc nói:
 - Chỉ có anh ở bước khởi đầu. Dù tất cả đã ổn định, nhưng phải hai năm nữa mới đầu vào đó đúng theo ý anh.
 Nâng cằm Khanh lên, Quốc dịu dàng :
 - Ráng đợi anh hai năm nữa nhé ...
 Hoài Khanh khẽ gật đầu rồi hạnh phúc nhìn vào mắt anh. Đôi mắt sâu thẳm mệnh mông luôn dõi về những đồng cỏ bạt ngàn vô tận.....

HẾT

Nguồn: May4phuong
Người đăng: Thành Viên VNthuquan
Thời gian: 27/12/2003 9:26:54 SA